Agatha Christie®

ÖRÜMCEK AĞI

ALTIN KITAPLAR

TÜRKİYE'DE İLK KEZ YAYIMLANAN BİR AGATHA CHRISTIE POLİSİYESİ

Dışişlerinde gelecek vaat eden saygın bir diplomatın karısı olan Clarissa sürekli düş kurmakta, varsayımlar üretmektedir. Yine bir gün, "Aşağıya indiğimde kütüphanede bir ceset bulursam ne yaparım?" diye düşünür.

Ve sonunda ne yapacağını görme şansını yakalar, bir ceset bulur... hem de evinin salonunda. Onu ortadan kaldırma çabası içinde, evindeki konuklardan kendisine destek vermelerini ve suç ortağı olmalarını ister. Ancak tam da cesedi yok edip, katili araştırma çabalarına giriştikleri sırada bir polis müfettişi çıkagelir ve bu gizem dolu olayların başlangıcı olur.

• • •

Kendimi giderek artan bir sabırsızlıkla sayfaları çevirirken buldum...

David Robson, Sunday Telegraph

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2416-5

17t

www. agathachristie.com

ALTIN
KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı

SPIDER'S WEB

Yayın Hakları

© AGATHA CHRISTIE LIMITED
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Kapak

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı

1. BASIM/HAZİRAN 2018/İSTANBUL
5. BASIM/TEMMUZ 2018/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

Agatha Christie, Poirot,
Miss Marple, Agatha Christie Limited'in
Dünya Çapında Tescilli Markasıdır.

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2416 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Bağlar Mah. Yalçın Koreş Cad. 63. Sok.
No.: 5 Kat: 1 Güneşli - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No.: 10766

tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Agatha Christie

ÖRÜMCEK AĞI

Türkçesi
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

İskemlede Beş Ceset
Cinayet Alfabesi
Dersimiz Cinayet
Ve Perde İndi
Porsuk Ağacı Cinayeti
Sıfıra Doğru
Beş Küçük Domuz
Hercule Poirot İz Üzerinde
Doğu Ekspresi'nde Cinayet
Briç Masasında Cinayet
On Küçük Zenci
Ölüm Çığlığı
Cinayetler Oteli
Ölüm Diken Üstünde
Noel'de Cinayet
Zehiri Kim Verdi
Fare Kapanı
Filler de Hatırlar
Cesetler Merdiveni
Ölümün Tam Zamanı
Ölüm Oyunu
Işıklar Sönünce
Acı Kahve
Elmayı Yılan Isırdı
Beklenmeyen Misafir
Nil'de Ölüm
Üç Perdelik Cinayet
Roger Ackroyd Cinayeti
Ölüm Meleği
Üç Yanlış Üç Ceset
Kanatların Çağrısı
16.50 Treni
Şampanyadaki Zehir
Büyük Dörtler
Köşkteki Esrar
Bağdat'a Geldiler
Sonuncu Kurban
Üçüncü Kız
Mavi Trenin Esrarı
Frankfurt Yolcusu
Bilinmeyen Hedef
Ölüm Büyüsü
Cenazeden Sonra
Ölüm Saatleri
Kader Kapısı
Ölümle Randevu
Cinayet İlanı
Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Uyuyan Ölüm
N veya M?
Miss Marple'ın Son Maceraları
Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Ölüm Sessiz Geldi
Hercule'ün On İki Görevi
Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Bayan McGinty'nin Ölümü
Kahverengi Elbiseli Adam
Noel Kekinin Gizemi
Ölüm Adası
Sessiz Tanık
Suç Ortakları
Esrarengiz Sanık
Hallow Malikânesi Cinayeti
Arka Sokaktaki Cinayet
Neden Evans'a Sormadılar
Ölüm Dalgaları
Sensiz Bir İlkbahar
Ve Ayna Kırıldı
Gül ve Porsukağacı
Güvercinler Arasında Bir Kedi
Bitmemiş Portre
Şahidin Gözleri
Parker Pyne İz Üzerinde
Annem ve Ben
Son Evdeki Tehlike
Sonunda Ölüm Geldi
Mezopotamya'da Cinayet
Zarif Bir Cinayet Gecesi
Poiro'nun İlk Davaları
Poirot Araştırıyor

1. Bölüm

Henry ve Clarissa Hailsham-Brown dağlık Kent bölgesinde on sekizinci yüzyıl stili zarif bir taşra evinde yaşıyorlardı. O yağışlı mart öğleden sonrasında engebeli arazi sanki o tepeler hiç yokmuşçasına düz ve cazip bir görünüm sergiliyordu. Evin zevkle döşenmiş zemin kattaki oturma odasının Fransız tipi pencereleri doğrudan bahçeye açılıyordu. Odada iki adam konsollu bir masanın hemen yanında duruyorlardı. Masanın üzerinde üç kadeh şarabın durduğu bir tepsi vardı. Kadehler sırasıyla bir, iki ve üç sayılarıyla etiketlenmişti. Masanın üzerinde ayrıca bir kâğıtla kalem vardı.

Ellili yaşların başında nazik, görgülü ve kültürlü bir insan olduğu anlaşılan Sir Rowland Delahaye rahat bir berjer koltuğun kolçağına oturmuş, arkadaşının gözlerini bağlamasını bekliyordu. Arkadaşı altmış yaşlarında kolay sinirlenen bir tip olduğu anlaşılan Hugo Birch'tü. Yaşlı adam elini masada duran kadehlerden birine götürdü ve kadehi gözleri bağlı olan Sir Rowland'a uzattı. Sir Rowland kadehten bir yudum aldı, bir an düşündü ve sonra, "Bence... evet... eminim... bu bir Dow, kırk iki... kesinlikle öyle," dedi.

Hugo kadehi masaya koydu, mırıldanarak masadaki kâğıda "kırk iki" yazdı ve bir sonraki kadehi uzattı. Sir Rowland ikinci

kadehteki şarabı da tattı. Bir an durdu, sonra bir yudum daha aldı ve ardından başını sallayarak verdiği kararı onayladı.

"Ah evet," dedi yürekten inanarak. "Bu gerçekten de çok iyi bir şarap." Bir yudum daha aldı. "Hiç kuşkum yok. Bu Cockburn, yirmi yedi."

Kadehi Hugo'ya doğru uzatırken konuşmayı sürdürüyordu.

"Clarissa'nın Cockburn, yirmi yedi gibi iyi bir şarabı böylesi aptal bir deney için açıp ziyan etmesi ilginç. Bu kesinlikle kutsala saygısızlık. Ama zaten kadınlar şaraptan anlamazlar ki."

Hugo, Sir Rowland'ın elindeki kadehi aldı, onun kararını masadaki kâğıda not etti ve ona üçüncü kadehi uzattı. Sir Rowland'ın kadehten bir yudum almasıyla tepki vermesi arasında neredeyse hiç zaman geçmedi. "Ighh," dedi beğenmediğini belirterek. "Tipik taze kırmızı şarap. Clarissa'nın böyle bir şeyi niçin evde bulundurduğunu anlayamıyorum."

Sir Rowland'ın bu görüşü de not edildi ve ardından gözlerindeki bağ çıkarıldı.

Sir Rowland dostuna dönerek, "Şimdi sıra sende," dedi.

Hugo bağa çerçeveli gözlüklerini çıkararak Sir Rowland'ın gözlerini bağlamasına izin verdi.

Bir yandan da, "Bu ucuz şarabı güveçte tavşan yahnisi yaparken ya da çorbaları lezzetlendirmek için kullanıyordur," dedi. "Henry'nin konuklarına böyle bir şarap sunulmasına izin vereceğini hiç sanmam."

O sırada dostunun gözlerini bağlamayı tamamlayan Sir Rowland, "İşte tamam Hugo, başlayabiliriz," dedi ve Hugo'yu kendi oturduğu koltuğa götürüp, oturması için döndürürken, "Belki de seni önce körebe oyunundaki gibi üç kez döndürmem gerekirdi," diye mırıldandı.

"Haydi, başla artık." Hugo sinirlenmeye başlıyordu. Yoklayarak arkasındaki koltuğu hissetti ve oturdu.

"Hazır mısın?"

"Evet."

"O zaman kadehlerin yerlerini değiştireyim." Sir Rowland masanın üzerindeki kadehlerin sırasını değiştirdi.

Hugo homurdandı.

"Buna hiç gerek yok. Senin söylediklerinden etkileneceğimi mi düşünüyorsun? Ben de en az senin kadar iyi bir şarap uzmanıyım, dostum, Roly."

"Bundan o kadar da emin olma. İnsan her zaman çok dikkatli olamayabiliyor." Sir Roland düşüncesinde ısrarcıydı.

Sir Rowland tam kadehlerden birini Hugo'ya uzatırken Hailsham-Brown'ların üçüncü konukları da geldi. Yirmili yaşlarda genç, çekici bir adam olan Jerremy Warrender takım elbisesinin üstüne pardösü giymişti. Soluk soluğa içeri girip kendini kanepenin üzerine bıraktı. Aynı anda da diğer ikisinin yaptıklarını fark ederek merakla sordu.

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz, Tanrı aşkına?" Bu arada bir yandan da soluya soluya pardösüsünü ve ceketini çıkarmaya çalışıyordu. "Bu bardaklarla yapılan bir tür üçkâğıt numarası mı?"

"Ne o?" diye sordu gözleri bağlı Hugo. "Sanki biri odaya köpek getirmiş gibi bir ses var?"

Sir Rowland, "Gelen genç Warrender," dedi. "Sakin ol, terbiyeni takın."

Hugo, "Bana bir an sanki tavşan kovalayan bir köpek içeri dalmış gibi geldi," dedi ısrarla.

Jeremy kanepeye iyice yerleşirken açıkladı.

"Üzerimde yağmurlukla tam üç kez bahçe demirlerine kadar gidip geldim. Anlaşılan Herzoslovakia Başbakanı bunu üzerinde

pardösü ile dört dakika elli üç saniyede yapabiliyormuş. Her şeyi denedim, ama elde etiğim en iyi derece altı dakika on saniye. Onun da bunu yapabildiğine inanmıyorum. Üzerinde pardösü olsa da olmasa da bunu bu sürede yapabilecek tek kişinin Chris Chataway olduğunu düşünüyorum."

Sir Rowland sordu. "Sana Herzoslovakia Başbakanı'nın bunu yapabildiğini kim söyledi?"

"Clarissa."

"Clarissa mı?" diye haykıran Sir Rowland kendini tutamayarak kıkır kıkır güldü.

"Ah Clarissa!" Hugo homurdandı. "Clarissa'nın söylediklerini bu kadar önemsememelisin."

Hâlâ içten içe gülen Sir Rowland da ekledi. "Korkarım ev sahibenizi yeterince tanımıyorsunuz, Warrender. Kendisi hayal dünyası çok geniş olan bir genç bayandır."

Jeremy ayağa kalktı. Öfkeyle, "Yani bütün bunları uydurdu mu?"

"Ben bunu böyle ifade etmezdim," diyen Sir Rowland kadehlerden birini gözleri bağlı olan Hugo'ya verdi. "Size şaka yapmak istemiş olmalı."

"Acaba gerçekten öyle mi? Görün bakın o genç bayanı görünce ben ne yapacağım?" Jeremy isyanlardaydı. "Ona söyleyecek bir çift lafım var. Tanrım, çok yorulmuşum."

Pardösüsünü koluna alıp antreye doğru ilerledi.

Hugo, "Oflayıp puflamayı bırak," diye yakındı. "Konsantre olmaya çalışıyorum. Bir beşlik söz konusu. Roly'yle bahse girdik."

"Nasıl yani?" diye soran Jeremy geri dönerek kanepenin kolçağına oturdu.

Hugo, "Cockburn-yirmi yedi, Dow-kırk iki ve yerel bir şarap arasında tadım testi yapıyoruz. Neyse şimdi sakin ol. Bu önemli."

Elindeki kadehten bir yudum aldı ve kayıtsız bir havada mırıldandı. "Hımm... ah..."

"Evet?" diye sordu Sir Rowland merakla. "Birincinin ne olduğuna karar verebildin mi?"

"Beni sıkıştırma, Roly." Hugo sinirle haykırdı. "Acele etmeye hiç niyetim yok. Bir sonraki nerede?"

Kendisine verilen ikinci kadehi alırken bir öncekini diğer eline geçirdi. Kadehten bir yudum aldı ve neşeyle haykırdı.

"Evet, bu ikisinden kesinlikle eminim." İki kadehi de bir kez daha kokladı. "Bu birincisi Dow," dedi ve kadehlerden birini geri verdi. Sonra da, "İkincinin de Cockburn olduğundan eminim," dedi diğer kadehi uzatırken.

Sir Rowland yineledi.

"Üç numara Dow, bir numara Cockburn." Bu arada da bu söylediklerini kâğıda not aldı.

Hugo, "Aslında üçüncüyü tatmama gerek kalmadı," diye açıkladı. "Ama yine de deneyeceğim."

Sir Rowland üçüncü ve son kadehi uzattı.

"İşte burada. Al."

Kadehten bir yudum alan Hugo tiksindiğini belirtir şekilde haykırdı.

"Igh! Bu ne berbat şey. İğrenç. B.. gibi bir şey."

Kadehi Sir Rowland'a uzatırken cebinden bir mendil çıkardı ve iğrendiği tadı ağzından uzaklaştırmak istercesine dudaklarını sildi. "Bu iğrenç tadın ağzımdan kaybolması en azından bir saat sürecek," diye yakındı yeniden. "Şunu çıkarsana Roly."

"Hemen, ben çıkarırım," diyen Jeremy bağcığın düğümünü açmak için Hugo'nun arkasına geçti Bu arada Sir Rowland da düşünceli bir biçimde üçüncü kadehteki şarabı içti.

"Bu kadar şamata kopardığın buydu, değil mi Hugo? İki numara, yani sana göre markasız yerel şarap." Başını salladı. "Saçma! İnanılır gibi değil. Bu Dow-kırk iki. Bunda en ufak kuşkum yok."

Hugo gözünü bağlayan bağcığı cebine attı.

"Hıh! Sende damak lezzeti diye bir şey kalmamış, Roly."

Jeremy araya girerek, "Bırakın ben de deneyeyim," dedi. Masanın başına geçerek üç kadehten de birer yudum aldı. Bir an durdu, sonra her üç kadehten yeniden birer yudum aldı ve kararını açıkladı. "Bence bunların üçü de aynı. Tat farkı yok."

"Ah bu gençler!" diye haykırdı Hugo onu küçümseyerek. "İçmelerinin tek nedeni kafa bulmak. Sürekli cin içmek onlarda damak lezzeti filan bırakmıyor. Şaraptan anlamayan yalnızca kadınlar değil. Günümüzde kırkın altındaki erkeklerden hiçbiri de anlamıyor."

Jeremy yanıt vermeye fırsat bulamadan kapı açıldı ve ev sahibesi Clarissa Hailsham-Brown içeri girdi. Yirmili yaşların sonlarında koyu kahverengi dalgalı saçlı güzel bir kadındı.

"Merhaba, tatlı sevgililerim," dedi Sir Rowland ve Hugo'yu selamlarken. "Bitti mi?"

Sir Rowland hemen atıldı.

"Tabii Clarissa. Sonuçları açıklaman için hazırız."

Hugo, "Haklı olduğumdan eminim," dedi. "Birinci kadehteki Cockburn, ikinci kadehteki markasız yerel şarap, üçüncüsü de Dow. Doğru değil mi?"

"Saçma!" dedi Sir Rowland, Clarissa'ya yanıt verme şansı tanımadan. "Birincisi Dow, ikincisi Cockburn, üçüncüsü de yerel şarap. Öyle değil mi Clarissa?"

"Canlarım benim," diyen Clarissa önce Hugo'nun sonra da Sir Rowland'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi içinizden biri tepsiyi alıyor ve yemek odasına götürüyor. Şarap sürahisini orada

rafta göreceksiniz." Sonra gülümseyerek odadaki bir diğer masanın üzerinde duran çikolata kutusundan bir çikolata seçti.

Sir Roland hemen tepsiyi aldı. Tam odadan çıkmak üzereyken birden durdu ve sordu.

"Şarap sürahisi mi?"

Clarissa kanepeye oturarak bacak bacak üstüne attı.

"Evet," dedi. "Yalnızca tek bir sürahi var." Muzip muzip güldü. "Üçü de aynı şaraptı, anlamadınız mı?"

2. Bölüm

Clarissa'nın açıklamasına üç dinleyicinin tepkisi de çok farklı oldu. Jeremy kahkahalara boğuldu. Ev sahibesinin yanına giderek onu yanağından öptü. Sir Rowland şaşkınlık içinde yutkunuyordu. Hugo'ya gelince kendilerini aptal yerine koymasına karşılık ev sahibelerine karşı nasıl bir tutum izlemesi gerektiğine karar veremiyor gibi görünüyordu.

Neden sonra Sir Rowland kendini toparlayarak, "Clarissa, seni utanmaz sahtekâr," dedi. Ancak ses tonu sevgi doluydu.

Clarissa gülümseyerek yanıt verdi.

"Nasıl diyeyim, yağmurlu bir öğleden sonraydı ve golf oynamanız olanaksızdı. Eğlenip oyalanacak bir şeylere ihtiyacınız vardı ve eğlendiniz, öyle değil mi?"

"Tanrım." Sir Rowland elindeki tepsiyle kapıya doğru ilerledi. "Baban olacak yaşta insanlara böyle şakalar yaptığın için kendinden utanmalısın. Yine de şarapların her üçünün de aynı olduğunu tek anlayanın genç Warrender olduğunu kabul etmeliyiz."

Gülmemek için kendini zor tutan Hugo da ona kapıya kadar eşlik etti. Bu arada kolunu dostunun omzuna atarak kısık bir sesle,

"Sana Cockburn- yirmi yedi bulabileceğini söyleyen biri vardı, değil mi? Kimdi o?" diye sordu.

Sir Rowland sakin ve durumu kabullenmiş bir tavırla, "Boş ver, Hugo," dedi. "Her neyse, daha sonra bulur alırız."

İki adam konuşa konuşa odadan çıktılar. Hugo kapıyı arkalarından kapadı.

Jeremy kanepede Clarissa'nın yanına oturdu.

"Evet, şimdi söyle bakalım, Clarissa," dedi gülümseyerek. "Şu Herzoslovakia Başbakanı konusu ne?"

Clarissa onu saf masum bakışlarla süzdü.

"Ne olmuş ona?"

Sonrasında Jeremy parmağını genç kadına doğru sallayarak ağır ağır, net ve anlaşılır bir biçimde açıkladı.

"Üzerinde pardösü ile dört dakika elli üç saniyede tam üç kez bahçe demirine koşup geri döndü, öyle mi?"

Clarissa tatlı tatlı gülümsedi.

"Herzoslovakia Başbakanı çok tatlı ve değerli bir insan, ama yaşı altmışın üstünde ve korkarım uzun yıllardır hiçbir yere koşarak gitmemiştir. Hatta onun koşabildiğinden bile kuşkum var."

"Demek her şeyi sen uydurdun. Zaten söylemişlerdi. İyi de neden?"

Clarissa öncesinden daha da tatlı ve içten bir gülümsemeyle, "Nasıl diyeyim, bütün gün yeterince hareket etmemekten, egzersiz yapamamaktan yakınıp durdun," dedi. "Sana bu konuda yardımcı olmanın iyi olacağını düşündüm. Koruda koşuya çıkmanı önermenin doğru olmayacağını biliyordum, bunu yapmayacaktın. Ama konu meydan okumak olunca buna tepkisiz kalmayacağından emindim. Böylece meydan okuyabileceğin birini yarattım."

Jeremy hiddetle homurdandı.

"Clarissa, sen hiçbir zaman doğruyu söylemeyecek misin?"

"Ah, tabii ki zaman zaman söylediğim de oluyor." Clarissa güldü. "Ne var ki doğruyu söylediğimde kimse bana inanmıyor. Bu çok tuhaf işte." Bir an sustu, düşündü sonra devam etti. "Bence insan bir şeylere biraz makyaj yapıp, abarttığında bu onu heyecanlandırıyor, kendini kaptırıp daha da inandırıcı olmasını sağlıyor." Fransız tipi bahçeye açılan pencerelerden birine doğru ilerledi.

Jeremy, "Neredeyse damarlarım patlayacaktı," diye yakındı. "Hiç olmazsa bunu düşünmeliydin."

Clarissa güldü. Pencereyi açtı.

"Sonuçta bir şey olmadı ve umarım anlaştık. Neyse çok güzel bir akşam olacak. Yağmur sonrası bahçe ne kadar güzel kokuyor." Dışarı uzanıp havayı kokladı. "Nergisler."

Yeniden pencereyi kapadığında Jeremy de yanına gitti ve ona katıldı.

"Gerçekten burada yani taşrada yaşamayı seviyor musun, Clarissa?"

"Seviyorum."

"Ama çok sıkılıyor olmalısın. Bütün bunlar sana çok ters. Tiyatroyu çok özlüyor olmalısın. Daha çok gençken bile tiyatroya tutkuyla bağlı oluğunu duymuştum."

"Evet, öyleydi. Ama burada da kendi tiyatromu kurmayı başardım," dedi Clarissa bir kahkaha atarak.

"Londra'daki yaşantın muhteşem olmalı."

Clarissa yeniden güldü.

"Nasıl yani... partiler ve gece kulüpleri mi?"

"Partiler, evet. Olağanüstü bir ev sahibisin, verdiğin partiler muhteşem olmalı." Jeremy güldü.

Clarissa yüzünü genç adama çevirdi ve onu uzun uzun süzdükten sonra, "Söylediklerin Kral Edward dönemi romanlarını anım-

satıyor," dedi. "Her neyse, diplomatik partilerin son derece sıkıcı olduğunu herkes bilir."

Jeremy ısrarla, "Yine de buraya kapanıp kalmak boşa harcanmış zamandan başka bir şey değil," derken bir yandan da genç kadına daha da yaklaşarak elini tutmaya çalıştı.

Clarissa hışımla elini çekti.

"Boşa harcanmış zaman mı... benim için mi?"

"Evet." Jeremy coşkuyla yanıt verdi. "Ayrıca Henry de var."

"Henry mi? Onun nesi var?" Clarissa sallanan koltuğun minderini düzeltir gibi yaparak arkasını döndü.

Jeremy ısrarla ona bakmayı sürdürüyordu.

Sonra birden cesaretini toplayarak, "Onunla niçin evlendiğini hiç anlayamıyorum," dedi. "Sana göre çok yaşlı, üstelik bir de okul çağında kızı var." Koltuğun üzerinden eğilerek ısrarla genç kadına bakmayı sürdürdü. "Henry olağanüstü bir insan, bunda hiç kuşku yok ama o şatafatlı, kalıplaşmış giysiler. Dolaşırken içi doldurulmuş baykuşa benziyor." Susarak tepki bekledi. Ancak beklediği tepki gelmeyince ekledi. "Durgun sular kadar tekdüze ve sıkıcı."

Clarissa yine bir şey söylemedi. Jeremy yeniden atağa geçti ve sinirli bir tavırla, "Ayrıca mizah duygusundan da yoksun," diye ekledi.

Clarissa ona baktı, gülümsedi, ama yine bir şey söylemedi.

Jeremy haykırdı.

"Sanırım böyle şeyler söylememem gerektiğini ima ediyorsun."

Clarissa uzun arkalıksız bir koltuğun ucuna oturdu.

"Öyle demek istememiştim," diye mırıldandı. "İstediğini söyleyebilirsin."

Jeremy de onun yanına oturdu.

"Demek hata yaptığını kabul ediyorsun?" dedi heyecanla.

"Hata yapmadım." Clarissa'nın ses tonu yumuşak olsa da yanıtı bir tür feryadı andırıyordu. Sonra muzip bir ifadeyle sordu. "Yoksa bana ahlaksız bir teklif yapma girişiminde mi bulunuyorsun, Jeremy?"

"Kesinlikle öyle," dedi genç adam kahkahayı basarak.

Clarissa, "Çok hoş!" diye haykırdı. Sonra genç adamı dirseğiyle dürterek, "Haydi devam et," dedi.

"Sanırım sana karşı neler hissettiğimi sen de çok iyi biliyorsun, Clarissa." Jeremy'nin ses tonundan karamsar ve ikilemde olduğu seziliyordu. "Ama sen benimle yalnızca oynuyorsun, öyle değil mi? Flört, gönül eğlendirme, hepsi bu, değil mi? Bu da senin oyunlarından bir başkası. Tatlım, bir kez olsun ciddi olamaz mısın sen?"

"Ciddi mi? Ciddi olmanın neresi iyi ki?" Clarissa başını salladı. "Dünyada olup biten her şey zaten yeterince ciddi ve sıkıcı. Ben eğlenmeyi, hayattan zevk almayı seviyorum ve çevremdeki herkesin de eğlenmesini, yaşamın zevkini çıkarmasını istiyorum."

Jeremy hüzünle gülümsedi.

"Eğer bana karşı biraz daha ciddi olabilseydin inan bana şu anın keyfini çok daha fazla çıkarabilir, yaşamdan çok daha fazla keyif alabilirdim."

Clarissa cilveli cilveli, "Hadi ama," diye mırıldandı. "Tabii ki burada olmaktan zevk alıyorsun. Eğlenmediğini söyleme. Buradasın, hafta sonu için misafirimizsin. Sevgili vasim Roly ve Hugo da burada. İkisi de son derece tatlı insanlar. Bir araya geldiklerinde çok daha eğlenceli oluyorlar. Sakın eğlenmediğini, hoş vakit geçirmediğini söyleme."

"Tabii ki eğleniyorum." Jeremy ona hak verdi. "Ama sana söylemek istediğimi söylememe fırsat vermiyorsun."

"Aptal olma, tatlım. Bana söylemek istediğin her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun."

"Sahi mi? Bunda ciddi misin?"

"Evet, tabii."

"İyi öyleyse." Jeremy ayağa kalkarak yüzünü genç kadına döndürdü. "Seni seviyorum."

Clarissa neşeyle, "Buna sevindim," dedi.

"Bu yanlış yanıt." Jeremy sızlandı. "Tatlı, derin bir sesle, 'Üzgünüm, ama...' demen gerekirdi."

"Ama üzgün değilim ki." Clarissa ısrarı sürdürdü. "Sevindim, mutluyum. İnsanların beni sevmelerinden hoşlanırım."

Jeremy yeniden Clarissa'nın yanına oturdu, ama başını farklı yöne çevirdi. Çok üzgün görünüyordu. Clarissa bir an onu dikkatle süzdükten sonra yumuşak bir sesle sordu. "Benim için her şeyi yapar mıydın?"

Jeremy hızla ona doğru dönerek coşkuyla yanıt verdi.

"Yapacağımı biliyorsun. Her şeyi... yeryüzündeki her şeyi yaparım senin için."

"Gerçekten mi? Diyelim ki..." Clarissa bir an sustuktan sonra ekledi. "Örneğin, birini öldürsem bana yardım eder miydin? Neyse, susmam daha iyi olacak."

Clarissa ayağa kalkarak birkaç adım uzaklaştı.

Jeremy yüzünü Clarissa'ya döndürdü.

"Hayır, devam et," dedi ısrarla.

Clarissa kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya başladı.

"Biraz önce bana burada, taşrada sıkılıp sıkılmadığımı sormuştun."

"Evet."

"Her neyse, bir anlamda sıkıldığımı söylemeliyim. Aslında eğer çok özel bir hobi geliştirmemiş olsaydım çok sıkılabilirdim."

Jeremy onu şaşkın bakışlarla süzdü.

"Özel bir hobi mi? Nasıl bir hobi?"

Clarissa derin bir soluk aldı.

"Bak Jeremy, benim hep sakin, huzurlu ve mutlu bir yaşamım oldu. Hiç heyecan yaşamadım ve sonuçta ben de kendi ufak oyunumu oynamaya karar verdim. Ben bu oyunu 'varsayım' diye adlandırıyorum."

Jeremy daha da çok şaşırmıştı.

"Varsayım mı?"

"Evet," diyen Clarissa odada bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladı.

"Örneğin kendi kendime şöyle diyorum: "Varsayalım ki bir sabah aşağıya, kütüphaneye indim ve bir ceset buldum, ne yaparım? Ya da varsayalım ki günün birinde bir kadın çıkagelip bana Henry'nin İstanbul'da gizlice evlendiğini ve kocamın iki eşli olduğunu söyledi, ne yaparım, ona ne derim? Ya da varsayalım ki içgüdülerimi izledim ve ünlü bir aktris oldum? Ya da varsayalım ki ülkeme ihanet etmekle Henry'nin gözlerimin önünde öldürülmesi arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım? Ne kastettiğimi anlıyor musun?" Birden Jeremy'ye bakarak gülümsedi. "Ya da..." Yeniden koltuğa oturdu. "Ya da varsayalım ki Jeremy'yle birlikte buradan kaçtım, sonrasında neler olabilir?"

Jeremy onun yanına giderek yanı başında diz çöktü.

"Kendimi şımartılmış hissediyorum. Gerçekten de kafanda böyle bir senaryo şekillendirdin mi?"

Clarissa gülümseyerek, "Ah evet," dedi.

"Peki... sonrasında neler oldu?" Jeremy genç kadının elini tuttu.

Clarissa yeniden elini çekti.

"Son kez kafamda bu senaryoyu canlandırdığımda Riviera'da Juan les Pins'teydik. Henry peşimizden gelmişti. Tabancası vardı."

Jeremy şaşırmış görünüyordu.

"Tanrım!" diye haykırdı. "Ben öldüm mü?"

Clarissa anımsamaya çalışır gibi bir tavır takınarak gülümsedi.

"Tam emin değilim ama... anımsadığım kadarıyla..." Sustu ve neden sonra son derece dramatik bir tavır takınarak ekledi. "Şöyle diyordu: 'Clarissa ya hemen şimdi benimle gelirsin ya da kendimi öldürürüm.'"

Jeremy ayağa kalkarak biraz uzaklaştı.

"Tam ona yakışır bir davranış," dediyse de ikna olmamışa benziyordu. "Tipik Henry davranışı, zaten ondan farklı bir tepki vermesini beklemezdim. Peki, ama senin buna yanıtın ne oldu?"

Clarissa kendinden emin bir halde hoşnut hoşnut gülümsüyordu.

"Aslına bakarsan bu oyunun iki farklı sonu olacağını düşündüm. Birincisinde Henry'ye çok üzgün olduğumu söylüyorum. Onun kendisini öldürmesini asla istemediğimi ama Jeremy'ye de delicesine âşık olduğumu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını belirtiyorum. Henry ayaklarıma kapanıyor, ağlıyor, ama ben yumuşamıyorum, kararlı tavrımı sürdürüyorum. "'Seni seviyorum, Henry,' diyorum. 'Ama Jeremy'siz yaşayamam. Elveda.' Sonra hızla evden dışarı çıkıyor, bahçede beni beklediğin yere koşuyorum. Bahçe yolundan bahçe kapısına doğru koşarak ilerlediğimiz sırada evde bir silahın ateşlendiğini duyuyoruz, ama kapıya doğru koşmayı sürdürüyoruz, geri dönmüyoruz."

"Tanrım!" Jeremy yutkundu. "Bu ona açıkça acı gerçeğin söylenmesi durumuydu, değil mi? Zavallı Henry!" Bir an susup düşündü. Sonra merakla sordu. "İki farklı sondan bahsetmiştin. Peki ya diğer senaryo... onda ne oluyor?"

"Ah, Henry çok üzülüyor, adeta yıkılıyor, ayaklarıma kapanıp yalvarıyor. Kendimde onu terk edecek cesareti bulamıyorum Senden vazgeçmeye ve yaşamımı Henry'yi mutlu etmek için adamaya karar veriyorum."

Jeremy bu kez perişan görünüyordu.

"Neyse, sevgilim," dedi hüzünle. "Bundan keyif alıyor olabilirsin. Ama lütfen... lütfen bir an için ciddi ol. Sana seni sevdiğimi söylerken ciddiydim. Seni uzun zamandır seviyorum. Sana aşığım. Bunu fark etmiş olmalısın. Benim için hiçbir umut olmadığından emin misin? Gerçekten de yaşamının bundan sonrasını sıkıcı, ihtiyar Henry'yle mi geçirmek niyetindesin?"

Clarissa on iki yaşlarında ince, uzun boylu, okul üniforması içinde, sırt çantası taşıyan bir kız çocuğun antrede görünmesiyle yanıt verme zorunluluğundan kurtuldu.

Kız çocuğu, "Merhaba Clarissa," diye seslenerek içeri girdi.

Bu Clarissa'nın üvey kızıydı.

"Merhaba Pippa. Bugün geç kaldın."

Pippa sırt çantası ve şapkasını koltuğun üstüne bıraktı.

"Müzik dersi," dedi sıkıntıyla.

"Ah evet." Clarissa anımsamıştı. "Piyano günündü, değil mi? İlginç miydi?"

"Hayır. Korkunçtu. Sürekli tekrarlamam gereken o iğrenç egzersizler. Bayan Farrow parmaklarımı çalıştırmam gerektiğini söylüyor. Eğer parmaklarımı geliştirmezsem çalıştığım o solo parçayı çalmama izin vermeyecekmiş. Bu arada yiyecek bir şeyler var mı? Açlıktan ölüyorum."

Clarissa ayağa kalktı.

"Otobüste yemen için yanında bir şeyler yok muydu?"

"Vardı ama o yarım saat önceydi." Clarissa'ya yalvarırcasına, neredeyse gülünç denecek bir ifadeyle baktı. "Birazcık kek ya da beni akşam yemeğine kadar tutacak bir şeyler veremez misin?"

Clarissa, Pippa'nın elinden tutarak onu antreye doğru götürdü. Bir yandan da gülüyordu.

"Bakalım, bir şeyler bulmaya çalışalım."

Tam odadan çıktıkları anda Pippa heyecanla sordu. "Kekten hiç kalmadı mı... hani şu üzerinde vişne olandan?"

Clarissa, "Hayır, kalmadı," dedi. "Onu dün bitirmiştin."

Jeremy antrede uzaklaşan ayak seslerini dinledi, gülümsedi ve başını salladı. Sesler tamamen kaybolduktan sonra yerinden kalkarak yazı masasına gitti ve hızla bir iki çekmeceyi açtı. Ancak tam da o anda bahçeden samimi, gür bir kadın sesi duyuldu.

"Hey... kimse var mı?"

Jeremy yerinden sıçradı ve hızla çekmeceleri kapattı. Fransız stili pencerelere döndüğünde karşısında kırk yaşlarında iriyarı, kaba saba, şen, tüvit giysili ve botlu bir kadının pencereyi açmaya çalıştığını gördü. Kadın Jeremy'yi görünce bir an durdu.

Kaba bir tavırla sordu. "Bayan Hailsham-Brown buralarda mı?"

Jeremy kayıtsız bir havada yazı masanın başından ayrılarak sallana sallana kanepeye doğru yürüdü.

"Evet, Bayan Peake. Biraz önce Pippa'yla birlikte ona yiyecek bir şeyler vermek için mutfağa gitti. Pippa'nın her an aç kurt gibi olduğunu sanırım biliyorsunuz. İştahı inanılmaz."

Kadın sert, hatta erkeksi bir ses tonuyla, "Çocuklara yemek arasında bir şey verilmemeli," dedi.

"İçeri girmez misiniz Bayan Peake?" diye sordu Jeremy.

"Hayır, botlarım yüzünden giremem," diyen kadın bir kahkaha attı. "Yoksa bahçenin yarısını içeri taşımış olurum." Yeniden güldü. "Aslında ona yarın yemek için hangi sebzelerden istediğini sormak istiyordum."

"Şey korkarım..." diye söze başlayan Jeremy cümlesini tamamlayamadı. Bayan Peake, "Sorun değil," diye atıldı. "Ben yine gelirim."

Kadın tam gidecekken yeniden geri dönerek buyurgan bir tonda Jeremy'ye seslendi.

"Şey, o yazı masasında bir şeyler yaparken çok dikkatli olmalısınız, Bay Warrender."

"Tabii... tabii olurum."

Bayan Peake, "Masa çok değerli bir antika," diye açıkladı. "Çekmeceleri öyle hızla çekmemelisiniz."

Jeremy çok şaşırmıştı.

"Çok üzgünüm. Yalnızca not alacak bir kâğıt aramıştım."

"Ortadaki kâğıt gözüne bakın," dedi Bayan Peake kâğıtların durduğu çekmeceyi işaret ederek.

Jeremy yazı masasına döndü, ortadaki kâğıt çekmecesini açtı ve bir parşömen kâğıdı aldı.

"İşte böyle," dedi Bayan Peake sert bir tonda. "İnsanların çoğu kez tam gözlerinin önündekini görmemeleri çok ilginç."

Yeniden bahçeye dönerken neşeli neşeli kıkırdıyordu. Jeremy de onun gülüşüne katıldı ama o gözden kaybolduktan hemen sonra buna son verdi. Tam yeniden yazı masasına yönelecekti ki bu kez de Pippa elindeki çöreği çiğneye çiğneye içeri girdi.

3. Bölüm

"Hımm. Harika bir çörek."

Pippa dolu ağızla kapıyı arkasından kapayıp yapışkan parmaklarını eteğine sildi.

"Merhaba Pippa." Jeremy onu selamladı. "Bugün okul nasıldı?"

"Her zamanki gibi iğrenç." Pippa çöreğin kalan kısmını masanın üstüne bırakırken neşeyle yanıt verdi. "Konu Dünyadaki Olaylardı." Sırt çantasını açtı. "Bayan Wilkinson dünyadaki olaylarla ilgilenmekten hoşlanıyor. Dersi ilginç olabilirdi, ama çok umursamaz. Sınıfı düzende tutmayı başaramıyor."

Pippa çantasından kitabını çıkarırken Jeremy sordu. "En sevdiğin ders hangisi?"

Pippa hemen coşkuyla yanıt verdi.

"Biyoloji. Büyük mutluluk. Daha dün bir kurbağanın bacağını parçalara ayırdık." Elindeki kitabı yüzüne doğru tuttu. "Bak, bugün ikinci el kitap mağazasında ne buldum? Eminim bu çok ender bulunan bir kitap. En az yüz yaşında."

"Ne kitabı?"

Pippa hemen açıkladı.

"Tarif kitabı. İçinde tarifler var." Kitabı açtı. "Harika, kesinlikle harika. Nefes kesici!"

"İyi de neyle ilgili?" Jeremy merak içindeydi.

Pippa kendini tamamıyla kitaba kaptırmıştı.

"Ne?" diye sordu heyecanla kitabın sayfalarını çevirirken.

Jeremy, "Çok ilginç olmalı," dedi.

"Ne?" Kendini tamamen kitaba kaptırmış olan Pippa yineledi. Sonra başka bir sayfaya geçerken kendi kendine mırıldandı. "Tanrım!"

"Anlaşılan verdiğin paraya değmiş, sürükleyici bir kitap olmalı," diyen Jeremy bir gazete alarak okumaya başladı.

Pippa kitapta okuduğu bir şeyi anlamamış olmalıydı. Merakla sordu. "Balmumundan mumla balmumu yağından yapılmış mum arasında ne fark var?"

Jeremy yanıt vermeden önce bir an düşündü.

"Bence balmumu yağından yapılmış mumlar daha alt kalitedeki mumlar. Ancak mumun kalitesi ne olursa olsun sonuçta yiyemezsin, değil mi? Bu ne tuhaf bir yemek kitabı?"

Pippa neşeyle ayağa kalktı.

"Peki, sen yiyebilir misin?" diye sordu yüksek bir sesle. "Yirmi soru oyunu gibi bir şey oldu bu?"(*) Güldü, kitabı koltuklardan birinin üstüne bıraktı. Çantasından bir deste oyun kâğıdı çıkardı. "*Demon Patience*(**) oynamayı biliyor musun?"

Jeremy iyice gazeteye dalmıştı. Tek verdiği yanıt, "Hımm," oldu.

Pippa bir kez daha onun dikkatini çekmeye çalıştı.

(*) Daha çok 19. yüzyılda oynanan yirmi soruda bir nesnenin ya da kişinin tahmin edilmesine dayanan bir grup oyunu.

(**) Geçmişte kâğıtlarla günümüzde bilgisayarda oynanan Solitare oyunlarından biri. Kâğıtların belirli bir düzende sıralanmasına dayanan bir oyun.

"Sanırım *Beggar my neighbour*(*) da oynamak istemezsin?"

"Hayır." Jeremy hemen yanıt verdi. Sonra gazeteyi yanına bıraktı, yazı masasının başına geçti ve bir zarfın üstüne adres yazdı.

Pippa sitemle, "Oynamayacağını tahmin ediyordum," diye mırıldandı. Odanın ortasında yere çömelerek kâğıtlarını yaydı ve *Demons Patience* oynamaya başladı.

Bir yandan da, "Keşke havanın güzel olduğu bir gün olsaydı," diye yakındı. "Yağmur yağarken taşrada olmak çok sıkıcı."

Jeremy ona baktı. "Taşrada yaşamayı seviyor musun, Pippa?"

"Oldukça," dedi Pippa içtenlikle. "Aslında Londra'da yaşamayı yeğliyordum ama... Burası da tenis kortuyla filan harika bir ev. Hatta bir rahip sığınağı(**) bile var."

"Rahip sığınağı mı?" Jeremy gülümseyerek sordu. "Bu evde mi?"

"Evet, var."

"Sana inanmıyorum. Bu devirde olmaz. Yanlış dönem."

Pippa inatla, "Ben oraya rahip sığınağı diyorum," dedi. "İstersen sana gösterebilirim."

Kitaplığın sağ tarafına doğru gitti, birkaç kitabı yerinden çıkardı, kitapların arkasındaki duvarda bulunan küçük bir kolu aşağı indirdi. Kitap raflarının bulunduğu sağ kısımdaki duvar yana doğru kaydı ve gizli bir kapı ortaya çıktı. Arkada büyükçe sayılabilecek bir gizli oda ve odanın arka duvarında bir başka gizli kapı vardı.

Pippa, "Buranın gerçek bir rahip sığınağı olmadığını ben de biliyorum," dedi. "Ama sanırım gizli bir geçit. O kapıdan da doğruca kütüphaneye geçiliyor."

(*) Piştiye benzeyen ve genellikle çocukların oynadığı bir kâğıt oyunu.
(**) 16 ve 17. yüzyılda yasaklı Katolik rahiplerin evlerde gizlenmesi için yapılmış gizli odalar.

"Ah, öyle mi?" diye soran Jeremy incelemek için gizli bölmeye doğru gitti. Gizli odanın arka tarafındaki kapıyı açtı, kütüphaneye baktı. Sonra kapıyı yeniden kapatarak odaya döndü. "Demek böyle."

"Bak bu bir sır, öyle de kalmalı, eğer sana söylemeseydim asla burada böyle bir şey olduğunu bilemezdin." Pippa paneli kapatan kolu çekti. "Ben burayı çok sık kullanıyorum," dedikten sonra da gülerek ekledi. "Ceset saklamak için çok uygun bir yer olurdu, değil mi?"

Jeremy gülümsedi.

"Özellikle onun için yapılmış olabilir."

Pippa yeniden yerdeki kâğıt oyununa döndü. Clarissa tam o anda içeri girdi.

Jeremy başını kaldırıp baktı.

"Senin Amazon seni arıyordu."

"Bayan Peake mi?" diye soran Clarissa, Pippa'nın masanın üzerinde duran yarım çöreğini alarak ısırdı. "Derdi neymiş?"

Pippa birden ayağa fırladı.

"Hey, o benim."

"Açgözlü." Clarissa çöreğin kalanını uzatırken mırıldandı. Pippa çöreği yeniden masanın üzerine koyarak oyununa döndü.

Jeremy Clarissa'ya olanları anlattı.

"Önce benimle samimiyetle konuştu sonra da bu yazı masasını kullandığım için fırçaladı."

"Baş belası." Clarissa ona hak verdiğini belirtirken bir yandan da Pippa'nın kâğıtlarına göz atmak için kanepenin kenarından aşağı doğru eğildi. "Ne yaparsın ki bu evi onunla birlikte kiralamamız gerekti..." Bir an sözlerine ara vererek Pippa'ya, "Siyah on kırmızı valenin üstüne gelecek," dedi ve anlatmaya devam etti. "Dolayısıyla onu işe almak zorunda kaldık. Her neyse, çok iyi bir bahçıvan olduğunda hiç kuşku yok."

"Biliyorum," diyen Jeremy kolunu genç kadının omzuna attı. "Bu sabah yatak odamın penceresinden onu izledim. Kulağıma kazma sesleri geldi, pencereyi açıp dışarı baktım. Amazon orada, bahçedeydi, devasa boyutta mezarı andıran bir hendek kazıyordu."

"Buna derin hendek diyorlar," diye Clarissa açıkladı. "Sanırım oraya balkabağı ya da öyle bir şeyler ekiyorlar."

Jeremy yerdeki kâğıt oyununa bakmak için eğildi.

"Kırmızı üç siyah dördün üzerine," dedi. Pippa bu yardıma öfkeli bakışlarla karşılık verdi.

Hugo ile birlikte kütüphaneden gelen Sir Rowland, Jeremy'ye anlamlı şekilde baktı. Jeremy hemen saygıyla kolunu indirdi ve Clarissa'dan uzaklaştı.

Sir Rowland, "Hava sonunda açtı," dedi. "Ya da en azından öyle görünüyor. Ama golf için artık çok geç. Yalnızca yirmi dakika daha gün ışığı var." Pippa'nın kâğıt oyunu onun da ilgisini çekmişti. Ayağıyla işaret ederek, "Bak, şu şuraya gider," dedi. Bunun hemen ardından Fransız tipi pencerelere yöneldiği için Pippa'nın öfkeli bakışlarla onu süzdüğünü fark edemedi.

Uzun uzun bahçeye bakan Sir Rowland sonunda, "Yine de," dedi. "Bence artık kulüp binasına gidip yemeği orada yiyebiliriz."

"Ben gidip paltomu alayım," diyen Hugo da yanından geçerken Pippa'ya doğru eğilerek bir kartı nasıl hareket ettirmesi gerektiğini gösterdi. Pippa iyice kızmıştı, öfkeyle öne eğilerek kartları vücuduyla kapadı.

Hugo Jeremy'ye döndü.

"Ya sen delikanlı? Bizimle geliyor musun?"

Jeremy, "Evet," dedi. "Hemen gidip ceketimi alayım."

Hugo ve Jeremy birlikte antreye çıktılar. Kapıyı arkalarından kapamadılar.

Clarissa Sir Rowland'a dönerek sordu. "Bu akşam kulüpte yemenin senin için sakıncası olmadığından emin misin, hayatım?"

"En ufak bir sakıncası bile yok. Hatta hizmetçilerin izin günü olduğunu düşünürsek çok akıllıca bir organizasyon."

Hailsham-Brown'ların orta yaşlı kâhyaları Elgin antreden odaya girerek doğruca Pippa'nın yanına gitti.

"Yemeğiniz okul odasında hazır, Bayan Pippa. Süt, meyve ve sevdiğiniz o bisküvilerden de var."

"Ah, çok iyi." Pippa sevinçle haykırarak ayağa kalktı. "Kurt gibi acıktım."

Doğruca antreye açılan kapıya doğru gittiyse de Clarissa tarafından durduruldu. Clarissa önce kâğıtlarını toparlaması ve kaldırması gerektiğini anımsattı.

Pippa öfleye püfleye kâğıtların yanına döndü ve eğilip, ağır ağır kâğıtları toplu halde kanepenin bir ayağında yığın oluşturacak şekilde toparladı.

Elgin bu kez de Clarissa'ya döndü.

Saygıyla, "İzin verirseniz size bir şey söylemek istiyordum, madam," diye mırıldandı.

"Evet, Elgin, söyle?"

Kâhya huzursuz görünüyordu.

"Şey... sebzeler konusunda... biraz sorun var da."

"Tanrım... Bayan Peake'i kastediyorsunuz..." Clarissa konuyu hemen anlamıştı.

"Evet, madam," diye ekledi kâhya. "Karım, Bayan Peake'le anlaşmanın çok zor olduğunu düşünüyor. Bayan Peake sürekli mutfağa geliyor, eleştiriyor ve yorum yapıyor. Karım bundan hiç hoşlanmıyor, aslına bakarsanız Bayan Peake'den de hiç hazzetmiyor. Daha önce çalıştığımız her yerde bahçeyle hep çok iyi ilişkilerimiz oldu."

Clarissa gülmemek için kendini zor tutarak, "Çok üzgünüm, dedi. "Ben... ben... bu konuda bir şeyler yapamaya çalışacağım. Bayan Peake'le konuşacağım."

"Teşekkürler madam." Elgin hafifçe eğilerek reverans yaptıktan sonra gerisingeri odadan çıktı ve kapıyı da arkasından kapadı.

"Çalışanlar bazen çok can sıkıcı olabiliyorlar." Clarissa düşüncelerini Sir Rowland'a açıkladı. "Ve de ne tuhaf şeyler söyleyebiliyorlar. Bir insanın bahçe ile nasıl iyi ilişkileri olabilir ki? Pagan anlamda bile çok uygunsuz görünüyor."

"Yine de bence bu Elgin çiftini bulmuş olmakla şanslı sayılırsın, Clarissa. Onları nasıl buldun?"

"Bölgenin iş ve işçi bulma kurumu aracılığıyla."

Sir Rowland kaşlarını çatarak düşündü.

"Umarım bu sürekli dolandırıcıları gönderen o ismi cismi bilinmeyen şirketlerden biri değildir. İsmi İtalyanca ya da İspanyolca olan şu işçi ajansını anımsıyorsun, değil mi? De Botello'ydu, değil mi? Hani sana sürekli görüşmen için işçiler göndermişti de sonradan hepsinin yasadışı kaçak göçmenler oldukları ortaya çıkmıştı. Andy Hulme ve karısının ise bu kanalla işe aldıkları bir çift yüzünden neredeyse hiçbir şeyleri kalmayacaktı. İyice soyulmuşlardı. Adamlar evin yarısını götürmek için de onun atları taşımakta kullandığı römorku kullanmışlardı. Şu zamana kadar da yakalanmadılar."

Clarissa güldü.

"Ah, evet. Anımsıyorum. Haydi Pippa, acele et."

Pippa kâğıtları alarak ayağa kalktı. Aksi bir tavırla kâğıtları kitap raflarından birine bıraktı.

"Sürekli bir şeyleri düzenlemek zorunda olmamayı isterdim," diye homurdandıktan sonra kapıya doğru ilerledi. Ancak Clarissa onu bir kez daha durdurdu. Masanın üzerinde kalan çöreği alarak,

küçük kıza uzattı ve, "Çöreğini de yanında götürmelisin, Pippa," dedi.

Pippa yeniden gitmeye yeltendi.

"Çantan," diye seslendi Clarissa bu kez de.

Pippa koltuğa koştu, çantasını aldı ve yeniden kapıya yöneldi.

Clarissa bağırdı.

"Şapkan!"

Pippa masanın üzerine çöreğinin kalan parçasını bıraktı, koltuktan şapkasını aldı ve kapıya koştu.

"Gel buraya!" Clarissa bir kez daha küçük kızın arkasından seslendi. Masadaki çöreği aldı, kızın ağzına adeta tıktı, şapkayı alıp kafasına koydu ve küçük kızı antreye gönderdi.

Ve son bir kez daha arkasından seslendi.

"Kapıyı kapat, Pippa."

Pippa sonunda odadan çıkmayı başarmıştı. Kapıyı arkasından kapattı. Sir Rowland güldü, Clarissa da ona katılarak masanın üzerindeki kutudan bir sigara aldı. Hava kararmaya başladığından oda loşlaşmıştı.

Sir Rowland, "Biliyor musun, bu olağanüstü bir şey," dedi. "Pippa değişik ve zor bir çocuk. Bu konuda çok başarılı oldun, Clarissa."

Clarissa kanepeye oturdu.

"Sanırım beni gerçekten seviyor ve bana güveniyor. Ve ben de üvey anne olmaktan hoşlanıyorum."

Sir Rowland kanepenin hemen yanındaki sehpadan bir çakmak alarak Clarissa'nın sigarasını yaktı.

"Neyse, Pippa yeniden normal ve mutlu bir çocuk gibi görünüyor."

Clarissa başıyla onayladı.

"Bu değişiklikte taşrada yaşamanın da çok büyük katkısı oldu. Çok iyi bir okula gidiyor ve çok sayıda yeni arkadaş edindi. Evet, sanırım aynen dediğiniz gibi mutlu ve de normal."

Sir Rowland kaşlarını çattı.

Sonra birden öfkeyle haykırdı.

"Bilemezsin, bir çocuğu Pippa'nın eskiden olduğu durumda görmek ne korkunç bir şey. Bu yüzden Miranda'nın boynunu sıkabilirdim. Öyle korkunç öyle kötü bir anneydi ki..."

"Evet." Clarissa ona hak verdiğini belirtti. "Pippa'nın annesinden ödü kopuyordu."

Sir Rowland kanepeye, Clarissa'nın yanına oturdu.

"Dehşet verici bir durumdu," diye mırıldandı.

Clarissa yumruklarını sıkarak öfkesini belirten bir el hareketi yaptı.

"Ne zaman Miranda'yı düşünsem öfkeden kuduruyorum. Henry'ye çektirdikleri, küçücük bir çocuğa yaşattıkları. Bir kadının bütün bunları nasıl yapabildiğini hâlâ anlayamıyorum."

"Uyuşturucu çok kötü bir bağımlılık," diyen Sir Rowland ekledi. "İnsanın karakterini tamamen değiştiriyor."

Bir süre sessizlik içinde oturdular, neden sonra Clarissa sordu.

"Sizce onun uyuşturucu kullanmaya başlamasının nedeni neydi?"

"Sanırım o arkadaşı, Oliver Costello denilen o domuz alıştırdı onu." Sir Rowland hiddetle ekledi. "Adam uyuşturucu taciri olabilir."

"O korkunç biri." Clarissa ona hak verdiğini belirtti. "Kötülüğün ta kendisi. Yüzüne de yansımış. Onun hakkında hep böyle düşündüm."

"Miranda şimdi de onunla evlenmiş, değil mi?"

"Evet, yaklaşık bir ay kadar önce evlendiler."

Sir Rowland başını salladı.

"Neyse, artık Henry'nin Miranda'dan tamamen kurtulduğuna hiç kuşku yok. Henry iyi bir insan." Her bir sözcüğü tek tek vurgulayarak yineledi. "Çok iyi bir insan. Gerçek anlamda iyi bir insan."

Clarissa gülümseyerek mırıldandı.

"Bunu bana söylemenize gerek olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Onun pek bir şey söylemediğini biliyorum." Sir Rowland konuşmayı sürdürdü. "O duygularını belli edemeyen, çekingen bir insan ama tepeden tırnağa dürüst, güvenilir biri." Bir an için ara verip sonra ekledi. "Şu genç adam, Jeremy. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Clarissa yeniden gülümsedi.

"Jeremy mi? Çok eğlenceli biri."

"Hıh." Sir Rowland burun kıvırdı. "Nedense son zamanlarda insanlar bunu çok önemsiyorlar." Clarissa'yı ciddi bakışlarla süzdükten sonra ekledi. "Aptalca bir şey yapmazsın, değil mi, Clarissa?"

Clarissa güldü.

"Jeremy Warrender'a âşık olmak gibi mi? Demek istediğiniz bu mu?"

Sir Rowland onu hâlâ ciddi bakışlarla süzüyordu.

"Evet, demek istediğim tam olarak bu. Onun senden çok hoşlandığı açıkça görülüyor. Ayrıca ellerini senden uzak tutmayı da pek başaramadığı da anlaşılıyor. Ancak senin Henry'yle çok mutlu bir evliliğin var ve ben senin bunu tehlikeye düşürecek bir şey yapmanı asla istemem."

Clarissa ona etkileyici bir biçimde gülümsedi.

"Gerçekten böylesine bir aptallık yapabileceğimi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu yapmacık bir tavırla.

"Bu gerçekten çok büyük bir aptallık olurdu." Sir Rowland anlayışla başını salladı. Sözlerine devam etmeden önce kısa bir süre durup düşündü. "Clarissa tatlım, biliyorsun sen elimde büyüdün. Bütün gelişim sürecinde seni izledim. Senin benim gözümde değerin gerçekten çok fazla. Eğer günün birinde başın gerçekten derde girerse, bir sorunun olursa doğruca bu ihtiyara gelmelisin, anlıyor musun?"

"Elbette, Roly sevgilim," diyen Clarissa gülümsedi. Sonra yaşlı adamı yanağından öptü. "Jeremy için endişelenmene hiç gerek yok. Gerçekten yok. O yakışıklı, sevimli ve çekici biri, bunun farkındayım. Ama beni biliyorsun, yalnızca eğleniyorum, hepsi bu. Yalnızca eğlence. Ciddi hiçbir şey yok."

Sir Rowland tam yeniden konuşacakken birden Fransız tipi pencerelerden birinde Bayan Peake göründü.

4. Bölüm

Bayan Peake botlarını çıkarmış, çoraplarıyla kalmıştı. Elinde koskoca bir brokoli vardı.

"Umarım bu yoldan gelmemin sizin için bir sakıncası yoktur, Bayan Hailsham-Brown," dedi kalın, adeta gürleyen sesiyle kanepeye doğru ilerlerken. "Botlarımı dışarıda bıraktım, odanız kirlenmeyecek. Bu brokoliyi görmenizi istedim."

Brokoliyi agresif bir şekilde kanepenin arkasından Clarissa'nın burnunun ucuna kadar uzattı.

"Şey... ben... çok güzel görünüyor." Clarissa'nın o anda aklına gelen tek yanıt buydu.

Bayan Peake bu kez de brokoliyi Sir Rowland'a uzattı.

"Şuna siz de bakın," dedi emredercesine.

Sir Rowland denileni yaptı ve kararını açıkladı.

"Hiçbir hata göremiyorum." Daha yakından incelemek için brokoliyi kadının elinden aldı.

"Tabii ki kusursuz," diye gürledi Bayan Peake. "Daha dün aynen bunun gibi birini mutfağa bıraktım ama mutfaktaki o kadın..." Susarak, adeta parantez içinde ekledi. "Tabii ki söylenecek çok şey olsa da çalışanlarınız konusunda bir şey söylemek istemem, Bayan

Hailsham-Brown." Ve asıl konuya dönerek devam etti. "Ama Bayan Elgin bunun pişirilmeye bile değmeyecek kadar basit bir örnek olduğunu söylemeye cüret ederek pişirmeyeceğini söyledi. Üstelik de bana küstahça, 'mutfak bahçesinde bundan iyisini yetiştirmeyi başaramıyorsan, kendine başka bir iş ara' anlamına gelen bir şeyler de söyledi. Ona o kadar kızdım ki o an öldürebilirdim."

Clarissa konuşacak oldu ama Bayan Peake saygısızca sözünü kesti.

"Bakın asla sorun çıkarmak gibi bir niyetim yok aslında," dedi inatla. "Ama o mutfağa aşağılanıp, hakaret işitmek için gitmiyorum." Soluk almak için konuşmasına bir an ara verdikten sonra tiradını sürdürdü. "Gelecekte sebzeleri arka kapının dışına yığarım, Bayan Elgin buraya önceden bir liste bırakır ve kendisi seçer..."

Sir Rowland tam o anda incelemek için aldığı brokoliyi ona geri verecek oldu ama Bayan Peake bunu görmezden gelerek devam etti. "Tabii ki neyin gerekli olduğuna ilişkin bir liste bırakabilir ama." Anlamlı anlamlı başını salladı.

Ne Clarissa ne de Sir Rowland bu tirada ne yanıt verebileceklerini bilmiyorlardı. Çaresizlik içinde birbirlerine baktılar. Tam bahçıvan kadın yeniden konuşmak için ağzını açtığı anda telefon çaldı.

"Ben yanıtlarım," diyen kadın doğruca telefona koştu ve ahizeyi kaldırdı.

Ahizeye "Alo... efendim," diye bağırırken bir yandan da tulumunun ucuyla telefon sehpasının üstünü siliyordu. "Evet, Copplestone Court Köşkü... Bayan Brown'ı mı arıyordunuz?... Evet, kendisi burada."

Bayan Peake ahizeyi uzattı. Clarissa sigarasını söndürüp, telefonun yanına gitti ve ahizeyi aldı.

"Buyurun," dedi Clarissa ahizeye. "Ben Bayan Hailsham-Brown. Alo... Alo." Bayan Peake'e baktı. "Ne tuhaf!" diye bağırdı. "Kapamış olmalılar. Neden arayıp kapıyorlar ki hiç anlamadım."

Clarissa telefon ahizesini yerine yerleştirirken Bayan Peake birden konsolun yanına giderek onu duvara doğru itti.

"Bağışlayın," dedi her zamanki gür sesiyle. "Bay Sellon bu konsolun her zaman duvara dayalı durmasını isterdi."

Clarissa kaçamak bir bakışla Sir Rowland'a bundan duyduğu rahatsızlığı belli ettiyse de asla Bayan Peake'in konsolu çekmesine engel olmak gibi bir girişimde bulunmadı.

"Teşekkürler," diyen bahçıvan ekledi. "Bardakların möblelerin cilalarını çizmemesine dikkat ediyorsunuz, değil mi Bayan Brown-Hailsham?" Bahçıvan doğrulurken Clarissa endişeyle konsola baktı. "Çok özür dilerim, Bayan Hailsham-Brown demek istemiştim," diyen Bayan Peake bir kahkaha attı. "Ah, Hailsham-Brown ya da Brown-Hailsham, aslında ne farkı var ki, ikisi de aynı şey, değil mi?"

Sir Rowland, "Hayır, değil," dedi sözcüklerin üzerine basa basa. "Sonuçta atkestanesiyle kestane at da aynı şey değildir."

Bayan Peake bu espriye kahkahalarla gülerken Hugo içeri girdi.

"Merhaba," diye selamladı Bayan Peake onu. "Her zamanki gibi fırçamı yedim. Oldukça da iğneleyiciydi." Hugo'nun yanına giderek sevgiyle hafifçe sırtına vurdu sonra diğerlerine döndü.

"Herkese iyi geceler. Artık arkama bakmadan tıpış tıpış eve gitme zamanı. Brokoliyi verin bana."

Sir Rowland brokoliyi uzattı.

Bayan Peake, "Atkestanesi... kestane at," dedi gürleyerek. "Çok iyi bir espriydi... bunu unutmamalıyım."

Ve şen şakrak kahkahalar atarak Fransız pencereden çıkıp gözden kayboldu.

Hugo onun gözden kaybolmasını bekledikten sonra Clarissa ve Sir Rowland'a döndü ve yüksek sesle, "Tanrı aşkına, Henry bu kadına nasıl dayanıyor?" diye sordu.

"Onun da dayanmakta zorlandığında hiç kuşku yok ama katlanıyor işte," diyen Clarissa, Pippa'nın kitabını berjer koltuktan alarak masanın üzerine koydu ve koltuğa oturdu.

Hugo, "Ben de öyle olduğunu düşünüyordum. Tam bir baş belası. Hem de tüm bu candan küçük okul kızı tavırlarına rağmen."

Sir Rowland başını sallayarak, "Korkarım tipik bir az gelişmişlik vakası," dedi.

Clarissa gülümsedi.

"Onun insanı çıldırttığını kabul ediyorum ama çok iyi bir bahçıvan. Ayrıca evin değişmez bir parçası, evle beraber onu da kabul etmek zorundaydık, çünkü evin kirası çok ucuzdu."

"Ucuz mu? Gerçekten mi?" Hugo şaşırmıştı. "Beni şaşırtıyorsun."

"İnanılmayacak kadar ucuz. İlan çıkmıştı. Birkaç ay önce buraya geldim ve hemen möbleli olarak altı ay için kiraladım."

Sir Rowland merakla, "Peki bu ev kime ait?" diye sordu.

"Bay Sellon diye birine aitmiş, ama ölmüş. Maidstone'da antikacıymış."

Hugo haykırdı.

"Ah, evet. Bu doğru. Sellon ve Brown. Bir defasında onun Maidstone'daki dükkânından çok güzel bir ayna satın almıştım. Sellon burada taşrada yaşıyor, her gün Maidstone'a gidiyordu ama sanırım bazen de bazı antikaları göstermek için müşterilerini buraya, eve kadar getiriyordu."

Clarissa başını sallayarak onayladı.

"Bu evin dezavantajlarından biri de bu. Daha dün siyah takım elbiseli biri spor arabasıyla buraya gelip şu yazı masasını satın almak istedi." Odadaki yazı masasını işaret etti. "Masanın bizim olmadığını bu yüzden de satmamızın mümkün olmadığını söyledim ama bana inanmadı ve sürekli fiyatı yükseltti. Fiyat sonuçta beş yüz sterline kadar çıktı."

"Beş yüz sterlin," diye haykıran Sir Rowland çok şaşırmış görünüyordu. Yazı masasının yanına gitti. "Bu çok tuhaf!" diye mırıldandı. "Antikacılar fuarında bile böyle bir şeyin bu kadar yüksek fiyat ettiğine tanık olmadım. Güzel bir obje ama çok özel bir değeri olduğunu hiç sanmıyorum."

Hugo da masanın yanına giderek ona katıldı. İkisi masayı incelemeyi sürdürdüler. O sırada Pippa içeri girdi.

"Çok açım," diye yakındı.

Clarissa nazikçe, "Ama bu mümkün değil, tatlım," dedi.

Pippa ısrarı sürdürdü.

"Açım işte. Süt, çikolatalı bisküvi ve muz insanı doyurmaya yetmiyor." Kendini berjer koltuklardan birine attı.

Sir Rowland ve Hugo hâlâ masayı inceliyorlardı.

"Gerçekten güzel bir masa," dedi Sir Rowland. "Gerçek masif ve el yapımı ama koleksiyon parçası denilen nitelikte bir şey değil. Sen ne dersin, Hugo?"

"Kim bilir belki bir yerinde içinde paha biçilemez bir elmas gerdanlık bulunan gizli bir çekmece vardır?"

Pippa söze karıştı.

"Gizli bir çekmecesi var."

Clarissa haykırdı.

"Nasıl yani?"

Pippa açıkladı. "Markette eski mobilyalardaki gizli çekmecelere ilişkin bir kitap buldum. Bunun üzerine evdeki tüm mobilyaları araştırdım. Gizli çekmecesi olan tek mobilya buydu." Koltuktan kalkarak yazı masasının yanına gitti. "Bakın, size göstereyim."

Masadaki kâğıt çekmecelerinden birini açtı. Clarissa yazı masasının yakınına gelip kanepenin üstüne yaslanıp onun ne yaptığını izlemeye koyuldu. Pippa elini kâğıt gözünün iyice içine soktu ve açıkladı.

"Bakın, bunu dışarı kaydırıyorsunuz, altında küçük bir dil var."

Hugo homurdandı.

"Hıh! O kadar da gizli değilmiş."

Pippa açıklamayı sürdürdü.

"Ama hepsi bu kadar değil. Çekmecenin altındaki bu dili bastırıyorsunuz... küçük bir çekmece daha ortaya çıkıyor."

Pippa çekmecenin altındaki dile bastırdı ve gerçekten de masadan küçük bir çekmece daha dışarı fırladı.

"Gördünüz mü?"

Hugo çekmeceyi aldı ve içinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı.

"İşte bu," dedi heyecanla. "Acaba bu kâğıt parçası da ne?"

Yüksek sesle okudu.

"Yerinizde olmak istemezdim."

Sir Rowland'ın, "Bu da ne?" diye haykırmasıyla birlikte Pippa kahkahalara boğuldu. Diğerleri de ona katıldılar.

Sir Rowland sözde öfkeyle küçük kızın üzerine gidip, uyarırcasına işaretparmağını sallarken Pippa neşeyle haykırdı.

"Onu oraya ben koydum!"

"Seni küçük canavar," diyen Sir Rowland onun saçını karıştırdı. "Aptalca şakalar konusunda Clarissa'yı hiç aratmıyorsun."

Pippa, "Aslında," dedi. "Çekmecede içinde Kraliçe Victoria'nın imzası bulunan bir zarf vardı. Bakın size göstereyim." Küçük kız kitaplığa giderken Clarissa da yazı masasının başına geçip, çekmeceleri yerine yerleştirdi ve kâğıt gözünü kapattı.

Pippa kitaplığın alt gözlerinden birinden küçük bir kutu aldı, kutudan içinde birkaç kâğıt parçası bulunan bir zarf çıkararak onu dikkatle izleyen Sir Rowland ve Hugo'ya gösterdi.

Sir Rowland merakla sordu. "Sen imza mı biriktiriyorsun, Pippa?"

"Tam olarak değil," oldu küçük kızın yanıtı. "Yalnızca yan bir iş."

Kız kâğıt parçalarından üçünü Hugo'ya uzattı. Hugo da bunları inceledikten sonra Sir Rowland'a verdi.

"Okulda pul biriktiren bir kız arkadaşım var, ağabeyinin de kendine ait harika bir pul koleksiyonu varmış," dedi Pippa. "Geçen sonbaharda koleksiyonunda aynen gazetede gördüğüne benzeyen bir pul olduğunu düşünmüş... yüzlerce sterlin değerinde bir İsveç puluymuş bu, ya da öyle bir şey işte." Konuşurken elinde kalan son iki kâğıdı ve zarfı da Hugo'ya uzattı. Hugo da baktıktan sonra bu kâğıtları Sir Rowland'a verdi.

"Arkadaşımın ağabeyi bunun üzerine çok heyecanlanmış," diye anlatmaya devam etti. "Ve pulu bir pul satıcısına götürmüş. Adam bunun onun düşündüğü pul olmadığını ama götürdüğünün de değerli bir pul olduğunu söylemiş ve küçücük bir pul karşılığında ağabeyine beş sterlin vermiş."

Sir Rowland iki imzayı Hugo'ya uzattı, o da Pippa'ya.

"Beş sterlin çok iyi para, değil mi?" diyen Pippa'nın bu sorusunu Hugo homurdanarak onayladı.

Pippa imzalara baktı.

"Sizce Kraliçe Victoria'nın imzasının değeri nedir? Kaç para eder?"

"Beşle on şilin(*) arasında olmalı," diyen Sir Rowland zarfı hâlâ elinde tutuyordu.

Pippa, "John Ruskin ve Robert Browning'in(**) imzaları da var," dedi heyecanla.

(*) Eski İngiliz gümüş parası

(**) John Ruskin: (8 Şubat 1819-20 Ocak 1900) XIX. yüzyılda yaşamış İngiliz yazar, şair, sanat ve toplum eleştirmenidir. Robert Browning: (1812-1889) İngiliz edebiyatının en önemli şairlerinden biridir.

"Korkarım onlar pek değerli değiller," diyen Sir Rowland diğer imzaları ve zarfı Hugo'ya uzattı.

Hugo bunları küçük kıza verirken mırıldandı.

"Üzgünüm tatlım. Büyük para kazanamayacaksın, öyle değil mi?"

Pippa özlemle, "Neville Duke ve Roger Bannister'ın(*) imzalarının da bunların arasında olmasını isterdim," dedi. "Bu tarihi imzalar küflenmiş, işe yaramıyorlar." Zarfı ve imzaları yeniden kutuya koydu ve kutuyu kitaplıktaki rafın üzerine yerleştirdi. Ardından hole açılan kapıya doğru giderken umutla sordu. "Erzak dolabında biraz daha çikolatalı bisküvi olup olmadığına bakabilir miyim, Clarissa?"

Clarissa gülümseyerek, "Elbette tatlım," dedi.

"Biz de artık çıkmalıyız," diyen Hugo da Pippa'nın peşinden hole açılan kapıya giderek merdivenlere doğru seslendi. "Jeremy! Hey! Jeremy!"

"Hemen geliyorum," diye seslenen Jeremy çok geçmeden elinde golf sopasıyla merdivenlerde göründü.

Clarissa mırıldandı.

"Henry de birazdan evde olur."

Hugo Fransız tipi pencereden dışarı çıkarken diğerlerine seslendi. "Buradan çıkmak daha iyi. Kulüp çok daha yakın."

Sonra Clarissa'ya döndü.

"Clarissa, iyi geceler, tatlım. Bizi misafir ettiğin için teşekkürler. Ben kulüpten doğruca evime giderim. Söz, sana hafta sonu misafirlerini tek parça olarak geri göndereceğim."

(*) Neville Duke: (11 Ocak 1922-7 Nisan 2007) İngiltere'de 1953'de modifikasyona uğramış bir Hunter Mk 3. kullanarak Dünya Jet Motorlu Uçak Hava Hız Rekorunu kıran bir magazin ünlüsü. Sir Roger Gilbert Bannister: (23 Mart 1929-3 Mart 2018), eski İngiliz atlet, 1 mili ilk kez 4 dakikanın altında koşmayı başarmıştır.

Hugo'nun peşinden bahçeye çıkan Jeremy de, "İyi geceler Clarissa!" diye seslendi.

Clarissa onları el sallayarak uğurladı.

O sırada Sir Rowland da gelerek genç kadına sarıldı.

"İyi geceler, güzelim. Warrender ve ben gece yarısından önce dönmeyiz."

Clarissa ona Fransız pencereye kadar eşlik etti ve dışarıdaki havayı koklayarak, "Gerçekten güzel bir akşam," dedi. "Size golf sahalarına geçilen kapıya kadar eşlik edeyim."

Birlikte ağır ağır bahçede yürüdüler. Hugo ve Jeremy'ye yetişmek gibi bir çabaları olmadı.

"Henry'nin eve kaçta döneceğini düşünüyorsun, Clarissa?"

"Ah, tam olarak emin değilim. Dönüş saatleri çok farklı olabiliyor. Ama birazdan geleceğini umuyorum. Neyse, sakin bir akşam geçirip, soğuk bir şeyler atıştırırız. Siz Jeremy'yle döndüğünüzde biz çoktan yatmış oluruz."

"Tanrı aşkına bizim dönmemizi bekleme."

Bahçe kapısına kadar yan yana pek konuşmadan yürüdüler.

Tam ayrılırken Sir Rowland, "Haydi tatlım, daha sonra, büyük olasılıkla sabah kahvaltıda, görüşürüz," dedi.

Sir Rowland genç kadının yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurduktan sonra arkadaşlarına yetişmek için adımlarını sıklaştırdı. Clarissa da eve döndü. Güzel bir akşamdı, genç kadın bahçede ağır ağır yürüyor, bahçenin güzelliklerinin ve kokusunun keyfini çıkarmak için zaman zaman duruyor, kafasından bin bir düşünce geçiyordu. Bayan Peake'in elinde brokoliyle görüntüsünü anımsayınca kendini tutamayarak güldü. Jeremy'nin beceriksizce flört girişimlerini düşününce de kendi kendine gülümsedi. Jeremy bu girişimlerinde gerçekten samimi miydi, bunu çok merak ediyordu. Eve iyice yaklaştığında ise kocasıyla evde baş başa sakin bir gece geçirecek olmanın mutluluğunu düşünmeye başladı.

5. Bölüm

Clarissa ve Sir Rowland salondan çıktıktan birkaç dakika sonra kâhya Elgin elinde üzeri içki dolu bir tepsiyle içeri girip tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Kapı çalınca doğruca ön kapıya gitti. Kapıda koyu siyah saçlı, şık ve yakışıklı bir adam duruyordu. Ama bu tiyatrolarda rastlanılan türde insanı rahatsız eden yapay bir şıklıktı, adamın üstüne hiç oturmamıştı.

Elgin nezaketle, "İyi akşamlar, efendim," dedi.

"İyi akşamlar. Bayan Brown'la görüşmeye geldim." Adamın konuşması sert ve kabaydı.

"Ah evet efendim, buyurun, içeri girin." Kapıyı adamın arkasından kapayan Elgin sordu. "Adınız neydi?"

"Bay Costello."

"Buradan buyurun, efendim." Elgin yabancıya antre boyunca eşlik etti. Salonun kapısında yana çekilerek adamın içeri girmesine izin verdi.

"Lütfen burada bekleyin, efendim. Madam evde. Onu bulmaya çalışacağım." Tam gidecekken yeniden durup arkasını döndü ve sordu. "Bay Costello demiştiniz, değil mi?"

Yabancı, "Bu doğru," dedi. "Oliver Costello."

"Peki efendim." Elgin odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Yalnız kalan Oliver Costello etrafına bakındı, önce kütüphaneye açılan kapının yanına giderek diğer tarafı, sonra da antreye giden kapıdan dışarıyı dinledi. Dışarıda kimsenin olmadığından emin olunca da yazı masasına giderek eğildi ve çekmeceleri yakından inceledi. Dışarıda bir ses duyunca hemen doğruldu ve yazı masasından uzaklaştı. Clarissa Fransız stili pencereden odaya girdiğinde Costello odanın tam ortasında ayakta duruyordu.

Costello pencereye döndü ve gelenin kim olduğunu gördüğünde şaşkınlıktan kalakaldı.

İlk konuşan Clarissa oldu. O da çok şaşırmıştı, yutkunarak mırıldandı:

"Sen?"

"Clarissa! Burada ne yapıyorsun?" diye haykıran Costello'nun şaşkınlığı geçmemiş hatta artmıştı.

"Bu çok aptalca bir soru, öyle değil mi? Burası benim evim."

"Senin evin mi?" Adamın ses tonundan buna inanmadığı anlaşılıyordu.

Clarissa hışımla, "Bilmiyormuş gibi davranma," dedi.

Costello onu hiç konuşmadan bir iki saniye kadar dikkatle süzdü. Sonra tavrını tamamen değiştirerek konuşmaya başladı.

"Burası ne kadar büyüleyici bir ev. İsmi eski sahibinden, yani o antikacıdan almış değil mi? Beni buraya birkaç eski Louis Quinze sandalyeyi göstermeye getirdiğini anımsıyorum." Cebinden bir sigara tabakası çıkardı. "Sigara alır mıydın?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Clarissa kararlılıkla. Ve ekledi. "Bence şimdi hemen gitmen iyi olacak. Kocam her an gelebilir. Seni burada görmekten mutlu olacağını sanmam."

Costello bir hayli küstah ve alaycı bir tavırla yanıt verdi.

"Ama ben özellikle onunla görüşmek istiyorum. Buraya geliş nedenim de bu, bazı olası düzenlemeleri konuşmak."

"Düzenleme mi?" diye soran Clarissa'nın sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu.

"Pippa ile ilgili düzenlemeler," diye açıkladı Costello. "Miranda Pippa'nın yaz tatilinin çoğunu ve belki Noel tatilinin de bir haftasını Henry'yle geçirmesini kabul ediyor. Bunun dışında..."

Clarissa hışımla onun sözünü kesti.

"Pippa'nın evi burası."

Costello üzerinde içki kadehleri ve içkilerin durduğu masaya gitti.

"İyi de sevgili Clarissa," dedi. "Eminim sen de mahkemenin çocuğun velayetini Miranda'ya verdiğinin bilincindesin." Viski şişesini aldı. "Alabilir miyim?" Ve yanıt beklemeden viski bardağını içkiyle doldurdu. "Anımsarsan dava savunmasız karara bağlanmıştı."

Clarissa hışımla ona döndü.

Açık ve net bir şekilde, sözcüklerin üzerine basa basa, "Henry'nin Miranda'nın onu boşamasını kabul etmesinin tek nedeni vardı," dedi. "Aralarında özel olarak Pippa'nın babasıyla yaşamayı sürdüreceği konusunda anlaşmış olmaları. Eğer öyle olmasa Henry onu boşayacak, mahkemeyi o açacaktı."

Costello sinsi sinsi gülümsedi.

"Miranda'yı tanımıyorsun değil mi? O kadar sık karar değiştirir ki..."

Clarissa adamdan uzaklaştı.

"Miranda'nın bu çocuğu istediğine ya da ona ufacık da olsa değer verdiğine asla inanmıyorum."

Costello küstahça gülümseyerek yanıt verdi.

"Sonuçta sen anne değilsin, Clarissa. Bir anneyi anlayamazsın. Bu arada sana Clarissa dememin sakıncası yok, değil mi? Ayrıca Miranda ile evli olduğuma göre uzak da olsa akraba sayılırız."

Costello kadehindeki içkiyi bir yudumda boşalttıktan sonra kadehi sehpanın üzerine bıraktı.

"Şundan emin ol ki..." diye devam etti sözlerine. "Miranda'nın annelik duyguları çok gelişti. Miranda'nın yılın çok büyük bir kısmını bizimle yani annesinin yanında geçirmesi gerektiğini düşünüyor ve bunu içtenlikle istiyor."

Clarissa burun kıvırdı.

"Buna asla inanmıyorum."

"Sakin ol!" Costello rahat berjer koltuğa adeta yayıldı. "Buna itiraz etmenin hiçbir önemi yok. Sonuçta arada yazılı bir anlaşma yok, bunu biliyorsun."

"Pippa'yı alamayacaksınız." Clarissa kararlılıkla haykırdı. "Çocuk yanımıza geldiğinde sinirsel anlamda yıkılmıştı, enkaza dönmüştü. Şimdi ise çok daha iyi, okulunda mutlu ve bu böyle de kalmalı, kalacak da."

"Bunu nasıl başaracaksınız?" Costello açıkça alay ediyordu. "Yasalar bizden yana."

"Bütün bunların gerisinde ne var?" Clarissa'nın şaşkınlığı anlaşılıyordu. "Pippa'yı sevmiyorsunuz, umurunuzda bile değil. Gerçek amacınız ne?" Sözlerine kısa bir ara verip düşündükten sonra hışımla homurdandı. "Ah, ne kadar aptalım. Şantaj, tabii ki şantaj."

Costello tam yanıt verecekken Elgin içeri girdi.

"Sizi arıyordum madam. Bayan Elgin ile birlikte izin günümüz için şimdi evden ayrılmamız sizin için uygun mu?"

"Evet, kesinlikle uygun, Elgin." Clarissa onayladı.

Uşak açıkladı. "Taksi bizim için geldi. Akşam yemeği yemek odasında hazır." Tam dışarı çıkacakken durdu ve Clarissa'ya döndü.

"Kapı ve pencereleri kapatmamı ister miydiniz, madam?" Konuşurken gözünü bir an için bile Costello'dan ayırmamıştı.

"Hayır, ben ayarlarım. Sen şimdi Bayan Elgin'le akşam iznine çıkabilirsin."

"Teşekkürler madam," diyen Elgin hol kapısında son bir kez dönerek, "İyi geceler," dedi ve gözden kayboldu.

Costello yanıt vermeden önce uşağın kapıyı kapamasını bekledi.

"Şantaj çok çirkin bir sözcük Clarissa." Parmağını tehdit edercesine Clarissa'ya doğru salladı. "İnsanları haksız yere suçlamadan önce çok daha dikkatli olmalısın. Söylesene, hiç paradan bahsettim mi?"

"Henüz değil. Ama kastettiğin bu, değil mi?"

Costello omuz silkerek ellerini anlamlı bir şekilde iki yana açtı.

"Mali durumumuzun pek iyi olmadığı doğru. Miranda'nın her zaman bir hayli müsrif bir kadın olduğunu senin de bildiğine hiç kuşkum yok. Henry'nin onun harcamalarını karşılayabileceğini hissettiğini düşünüyorum. Sonuçta o çok zengin bir adam."

Clarissa, Costello'nun yanına giderek gözlerinin içine baktı.

"Beni iyi dinle," diye haykırdı. "Henry'yi bilmem ama kendimi çok iyi biliyorum. Pippa'yı buradan götürmek istiyorsun, bunu engellemek için dişimle tırnağımla sonuna kadar savaşacağım." Kısa bir süre susup sonra öfkeyle ekledi. "Ve bunun için her silahı kullanacağımdan da emin olabilirsin."

Costello, Clarissa'nın çıkışını umursamaz bir tavırla yerinden kımıldamadan ve tepki vermeden izliyordu. Yalnızca kıkırdadı.

Clarissa ekledi. "Miranda'nın uyuşturucu bağımlısı olduğunu kanıtlamak için tıbbi rapor almanın hiç zor olmayacağından eminim. Hatta Scotland Yard'a ve Narkotik Bölüm'e şikâyette bulunup, gözlerini sizden ayırmamalarını bile sağlayabilirim."

Costello daha fazla dayanamadı ve Clarissa'yı uyardı.

"Dürüst ve sağduyulu Henry bu yöntemlerini onaylamayacaktır."

Clarissa hışımla, "İstese de istemese de kabul edecek," dedi ve ekledi. "Önemli olan yalnızca çocuk. Pippa'yı ezmenize ya da korkutmanıza izin vermeyeceğim."

Tam o anda Pippa odaya girdi. Costello'yu görünce olduğu yerde kalakaldı. Gözleri korku doluydu.

"Merhaba, Pippa," dedi Costello neşeyle. "Ne kadar büyümüşsün."

Costello'nun ona doğru ilerlediğini gören Pippa geri çekildi.

"Seninle ilgili bazı ayarlamalar yapmak için geldim, sevgili Pippa," diye açıkladı. Costello. "Annen seni yeniden yanında görmekten çok mutlu olacak. Onunla evlendik ve artık..."

"Gelmeyeceğim işte..." Pippa delicesine bağırarak, sanki kendisini korumasını istercesine Clarissa'ya sarıldı. "Gelmeyeceğim. Clarissa, beni götüremezler, değil mi? Onlar..."

"Hiç endişelenme, Pippa, tatlım." Clarissa kolunu küçük kızın boynuna atarken, yumuşak, sakinleştirici bir sesle onu yatıştırmaya çalıştı. "Senin evin burası, babanın ve benim yanım, asla buradan ayrılmayacaksın. Kimse seni alamaz."

"Ama şundan emin olmalısın ki..." diye açıklama yapmaya çalışan Costello'nun cümlesi Clarissa'nın öfkeli haykırışıyla yarıda kaldı. "Hemen burayı terk et. Git buradan!"

Alaycı bir şekilde Clarissa'dan korkmuş gibi davranan Costello ellerini başının hizasına kaldırarak geri çekildi.

"Hemen şimdi!" Clarissa yineledi. "Seni evimde istemiyorum, anlamıyor musun?"

Tam o sırada Fransız pencerede Bayan Peake göründü. Elinde koskocaman bir bahçe tırmığı vardı.

"Ah, Bayan Hailsham-Brown," dedi. "Ben..."

"Bayan Peake." Clarissa onun sözünü kesti. "Lütfen Bay Costello'ya bahçeden arka kapıya giden yolu gösterir miydiniz? Kendisi gidiyor da."

Costello, Bayan Peake'e baktı. Kadın onun bakışına karşılık verircesine tırmığını eline aldı.

"Bayan... Peake?" dedi Costello.

"Sizinle tanıştığıma sevindim," dedi Bayan Peake ancak bir erkeğe yakışır, kaba bir tavırla. "Ben buranın bahçıvanıyım."

"Evet, biliyorum. Belki anımsarsınız, buraya daha önce de bazı antika eşyalara bakmak için gelmiştim."

Bayan Peake başıyla onayladı.

"Ah, evet. Bay Sellon'un zamanında. Şimdi isteseniz de onunla görüşemezsiniz, bunu biliyorsunuz değil mi? O öldü."

"Hayır, buraya onunla görüşmeye gelmedim. Buraya şey... Bayan Brown'ı görmeye geldim." Bu ismi özellikle vurgulamıştı.

"Ah, öyle mi? Demek öyle. Neyse, gördünüz işte." Bayan Peake ziyaretçinin istenmediğinin, orada gereğinden fazla kaldığının farkındaydı. Bunu da açıkça belli etti.

Costello Clarissa'ya döndü.

"Hoşça kal, Clarissa. Tekrar görüşeceğiz, bunu biliyorsun, değil mi?" Sesi belirgin bir biçimde tehditkârdı.

Bayan Peake Fransız pencereyi işaret ederek, "Buradan geçin," dedi. Onun hemen arkasından giderken de sordu. "Otobüsle mi gideceksiniz yoksa arabanızla mı geldiniz?"

"Arabamı ahırların orada bıraktım." Costello bunu söylerken bahçeden geçiyorlardı.

6. Bölüm

Bay Costello'nun Bayan Peake'le birlikte salondan ayrılmasının hemen ardından Pippa gözyaşlarına boğuldu.

Clarissa'ya sarılmış, bir yandan hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bir yandan da haykırıyordu.

"Götürecek beni. Beni buradan götürecek."

Clarissa onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Hayır, asla yapamayacak bunu. Seni götüremez."

Pippa'nın tek yanıtı avazı çıktığınca bağırmak oldu.

"Ondan nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim."

Kızın isteri krizi geçirme sınırına yaklaştığını hisseden Clarissa sert bir sesle bağırdı.

"Pippa!"

Pippa ondan ayrıldı.

"Annemin yanına gitmek istemiyorum, gideceğime ölürüm daha iyi," diye bağırdı. "Ölürüm daha iyi. Onu öldüreceğim."

"Pippa!" Clarissa onu uyardı.

Pippa tamamen kontrolden çıkmış gibiydi.

"Kendimi öldüreceğim. Bileklerimi kesecek kan kaybından öleceğim." Avazı çıktığınca bağırıyordu.

Clarissa onu omuzlarından tutup sarstı.

"Pippa, kendine gel. Her şey yolunda, dinle beni. Ben buradayım. Bir şey yok."

"Ama ben anneme gitmek istemiyorum, Oliver'dan nefret ediyorum." Çaresizlik içinde bağırıyordu. "O kötü, kötü, çok kötü."

"Evet tatlım. Biliyorum. Biliyorum." Clarissa teselli edici bir sesle mırıldandı.

"Hayır, bilmiyorsun, bilemezsin." Pippa şimdi çok daha çaresiz görünüyordu. "Burada yaşamaya geldiğim zaman... size her şeyi anlatmadım. Bundan bahsetmeye bile dayanamıyordum. Her zaman sarhoş ya da artık her neyse, kendinden geçip bana karşı kötü, acımasız davranan yalnızca Miranda değildi. Bir gece, Miranda dışarıdayken, artık her nerdeyse, Oliver benimle evde yalnızdı. Çok içmiş olmalıydı, tam olarak bilmiyorum ama..." Sustu, bir an için devam edemeyecek gibiydi. Sonra kendini toplayarak yere baktı ve ağzının içinde belli belirsiz bir şeyler mırıldandı.

"O... o... bana şey yapmaya kalkıştı."

Clarissa dehşet içindeydi.

"Pippa, ne diyorsun? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Pippa büyük bir çaresizlik içindeydi, sanki sözcükleri onun yerine söyleyecek birini arar gibi umutsuzca etrafına bakınıyordu.

"O... o... beni öpmeye çalıştı," dedi neden sonra. "Onu geriye doğru itince beni sımsıkı kavradı ve elbiselerimi yırtmaya başladı. Sonra da..." Birden sustu ve hıçkırıklara boğuldu. Canhıraş bir biçimde ağlıyordu.

"Ah, zavallı yavrum!" Clarissa küçük çocuğa sevgiyle sarılırken mırıldandı. "Bunu hiç düşünme. Her şey geçti ve bir daha başına asla böyle bir şey gelmeyecek. Oliver'ın bundan dolayı cezalandırılmasını sağlayacağım. Hayvan. İğrenç yaratık! Bu onun yanına kalmayacak."

Pippa'nın havası birden değişti. Morali düzelmişti. Sanki yeni bir düşünce onu etkisine almış gibi havası da ses tonu da umut doluydu.

Yüksek sesle, "Belki elektrikli sandalyeye oturur," dedi. "Onu yıldırım çarpar."

"Büyük olasılıkla," diye mırıldandı Clarissa. "Büyük olasılıkla." Yüzünde kaygılı bir kararlılık ifadesi vardı. "Şimdi kendini topla, Pippa. Her şey yoluna girecek. Sorun yok." Cebinden bir mendil çıkardı. "Al, burnunu sil."

Pippa kendisine söyleneni yaptı, sonra da mendili Clarissa'nın giysisindeki gözyaşlarını silmek için kullandı.

Clarissa bunu görünce gülmemek için kendini zor tuttu.

"Haydi, şimdi yukarı çık ve banyo yap." Pippa'nın yüzünü antreye açılan kapıya döndürerek ekledi. "İyice yıkan, boynun çok pis görünüyor."

Pippa normale dönmüş görünüyordu.

Kapıya doğru giderken, "Her zaman öyle," dedi. Ama sonra, tam dışarı çıkacakken birden döndü ve Clarissa'nın kollarına atıldı. "Beni almasına izin vermeyeceksin, değil mi?" diye yalvardı.

"Ölümüm üzerine yemin ederim." Clarissa kesin bir kararlılıkla yanıt verdi. Sonra düzeltti. "Yani *onun* ölüsü üzerine. Evet. Bu senin için yeterli mi?"

Pippa başıyla onayladı. Clarissa onun alnını öptü.

"Haydi, yukarı."

Pippa üvey annesine son bir kez sarıldıktan sonra odadan çıktı. Clarissa bir an durup düşündü, sonra odanın bir hayli karanlık olduğunu fark ederek gizli aydınlatmanın düğmesine bastı. Terasa giderek Fransız tipi pencereleri kapadı. Kanepeye oturarak gözlerini yere dikti ve derin düşüncelere daldı.

Bir ya da iki dakika sonra evin ön kapısının açıldığını duyarak yerinden sıçradı. Umutla antreye açılan kapıya baktı. Birkaç saniye sonra kocası Henry Hailsham-Brown içeri girdi. Henry kırk yaşlarında oldukça yakışıklı sayılabilecek bir adamdı. Ne düşündüğü anlaşılmayan ifadesiz denilebilecek bir yüzü vardı. Bağa çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Elinde evrak çantası vardı.

"Merhaba sevgilim." Henry karısını selamladıktan sonra duvardaki apliklerin ışığını yaktı ve evrak çantasını berjer koltuğun üstüne bıraktı.

"Merhaba Henry. Çok korkunç bir gündü, değil mi?"

"Öyle miydi?" Henry kanepenin yanına giderek arkasına geçti ve eğilip karısını sevgiyle öptü.

Clarissa, "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi. "Önce bir içki al."

"Şimdi değil," diyen Henry, Fransız tipi pencerelere giderek perdeleri kapadı. "Evde kimler var?"

Bu soru Clarissa'yı çok şaşırtmıştı.

"Hiç kimse. Bugün Elgin'lerin izinli oldukları akşam. Biliyorsun işte, kara salı. Soğuk jambon ve çikolatalı mousse yiyeceğiz. Üzerine de ben iyi bir kahve yaparım."

Henry'nin buna tepkisi ne olduğu açıklanmaya muhtaç bir "Hımm," sesiydi.

Onun bu tepkisine şaşıran Clarissa, "Henry bir sorun mu var?" diye sordu.

"Şey, evet, bir anlamda."

"Ters giden bir şeyler mi oldu?" Clarissa üsteledi. "Örneğin Miranda?"

"Hayır, hayır, ters giden hiçbir şey yok, gerçekten." Henry onu sakinleştirdi. "Aslında tam aksine. Evet, tam aksine."

"Sevgilim benim." Clarissa büyük bir sevgi ve ilgiyle kocasına yaklaştı. Ama sesinde bir nebze de olsa alaycı bir ton vardı. "Bu soğuk, anlaşılmaz gizemli Dışişleri bürokratı yüzünün gerisinde insancıl bir heyecan algıladığımı söyleyebilir miyim?"

Henry bu öngörüden mutlu olmuşa benziyordu.

"Şey," diye onayladı. "Bir anlamda oldukça heyecan verici olduğunu söyleyebiliriz." Sustu, sonra ekledi. "Rastlantıya bak ki Londra'da kesif bir sis var."

Clarissa şaşkın şaşkın sordu. "Heyecan verici olan bu mu?"

"Hayır, hayır, sis değil elbette."

Clarissa ısrarla sordu. "Peki ne?"

Henry dinlenmediklerinden emin olmak istercesine heyecanla etrafına bakındı, sonra kanepenin ön kısmına geçerek Clarissa'nın yanına oturdu.

"Bunu kimseye söylememelisin. Aramızda sır kalmalı," diyen Henry'nin sesi ciddi ama bir o kadar da etkileyiciydi.

Clarissa umutla üzerine gitti.

"Evet, ne... anlat."

"Bu çok büyük bir sır." Henry yineledi. "Hiç kimse bilmemeli. Ama aslında sana anlatabilirim."

Clarissa ısrarı sürdürdü. "Haydi ama, anlat."

Henry yeniden etrafına bakındı, sonra Clarissa'ya döndü.

"Bak, bu çok gizli," diye yineledi. Etkilemek istercesine bir an sustu, sonra açıkladı. "Sovyet Başbakanı Kalendorff yarın başbakanla çok önemli bir toplantı yapmak için Londra'ya uçuyor."

Clarissa etkilenmemişti. "Evet, biliyorum," dedi.

Henry şaşırmıştı. "Biliyorum derken? Ne demek istedin?" diye sordu.

"Geçen pazar gazetede okudum," diye Clarissa umursamazca yanıt verdi.

"Bu alt sınıf gazeteleri okumaktan ne zevk aldığını anlayamıyorum." Henry sitem etti. Kızmış gibiydi. "Yine de," diye ekledi. "Gazetelerin Kalendorff'un buraya geleceğini bilmeleri olanaksız. Bu çok gizli."

"Zavallı sevgilim." Clarissa sevgiyle mırıldandı. Sonra sevecenliğin kuşkuya karıştığı bir ses tonuyla ekledi. "Çok gizli mi? Gerçekten mi? Siz yüksek mevkidekiler buna mı inanıyorsunuz?"

Henry ayağa kalktı ve odada bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladı. Çok endişeli görünüyordu.

"Ah sevgilim, bir yerde haberin sızdığı bir çatlak olmalı."

Clarissa muzip, alaycı bir ses tonuyla, "Ah tatlım," dedi. "Her zaman bir çatlak olur, bunu artık öğrendiğinizi düşünüyordum. Aslına bakarsan sizin her zaman bu gibi durumlara hazırlıklı olduğunuzu düşünüyordum."

Henry incinmiş gibiydi.

"Bu haber resmen bu akşam açıklandı. Kalendorff'un uçağı sekiz kırkta Heathrow'a inecekti ama..." Kanepenin üstüne doğru eğilerek kuşkuyla karısının gözlerinin içine baktı. "Clarissa, tatlım," diye ekledi büyük bir ciddiyetle. "Gerçekten sır saklayacağına güvenebilir miyim?"

"Pazar gazetelerinin hepsinden çok daha sağduyulu olduğum kesin," diyen Clarissa ayaklarını kanepeden yukarı toplayarak altına aldı.

Henry kanepenin kolçaklarından birine oturup sinsice sırıtarak Clarissa'ya doğru eğildi.

"Toplantı yarın Whitehall'da yapılacak. Ancak daha önce Sir John ve Kalendorff arasında özel bir görüşme yapılması çok büyük bir avantaj sağlayabilir. Şimdi, tabii ki gazete muhabirleri heyecanla Heathrow'da uçağın inmesini bekliyorlar ve uçak indiği andan

itibaren de Kalendorff'un her hareketi az ya da çok kamuoyuna duyurulmuş olacak."

Yeniden kendisine kulak kesilmiş bir gazeteci ararcasına etrafına bakındı ve giderek artan bir heyecanla açıklamayı sürdürdü. "Neyse ki yoğun sis ekmeğimize yağ sürdü."

"Haydi, anlat." Clarissa onu cesaretlendirdi. "Ben de heyecanlandım."

Henry, "Son anda..." dedi. "Uçağın Heathrow'a inişinin uygun olmadığına karar verilecek ve bu gibi durumlarda sıklıkla yapıldığı üzere uçak başka bir havaalanına yönlendirilecek..."

Clarissa sözünü kesti. "Yani Bindley Heath'e. Orası buradan yaklaşık yirmi dört kilometre uzakta. Şimdi anlıyorum."

"Her zaman çok acelecisin, Clarissa, tatlım, bekle." Henry'nin sesinde bunu onaylamıyormuş gibi bir tını vardı. "Her neyse, şimdi arabamla havaalanına gidip, Kalendorff'u karşılayacağım ve onu buraya getireceğim. Başbakan da arabasıyla Downing Street'teki konutundan çıkıp doğruca buraya gelecek. Konuşmaları gereken konu için yarım saat fazlasıyla yeterli olacaktır. Sonrasında, Kalendorf, Sir John'la Londra'ya gidecek."

Henry sustu. Sonra ayağa kalktı, birkaç adım attı, sonra döndü ve yumuşak, ikna edici bir ses tonuyla ekledi.

"Bunun benim kariyerim açısından ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun, değil mi Clarissa. Demek istediğim bu toplantıyı burada yapmaları bana ne kadar güvendiklerinin işareti."

"Öyle de olmalı, bunda haklılar." Clarissa kocasının yanına giderek boynuna sarıldı. "Henry sevgilim," diye haykırdı. "Bu harika!"

Henry ciddi bir ifadeyle ekledi.

"Bu arada, Kalendorff buraya Bay Jones olarak geliyor. Ona yalnızca bu şekilde hitap edilecek."

"Bay Jones mu?" Clarissa sesindeki alaycı kuşkuculuğu gizlemekte tam anlamıyla başarılı olamasa da yineledi. "Bay Jones..."

"Bu doğru. Gerçek isim kullanmak her zaman riskli olabilir."

"Evet... ama... Bay Jones?" Clarissa güldü. "Bundan daha iyi bir isim bulamazlar mıydı?" Kuşkuyla başını sallayarak ekledi. "Bu arada, ben ne yapacağım? Nasıl denir, hareme çekilip ortadan yok olmam mı gerekiyor? Yoksa içkileri getirip, gelenleri selamlayıp sonra da sessizce ortadan yok olmam mı bekleniyor?"

Henry karısını ters bakışlarla süzerken hafifçe azarladı.

"Bunu ciddiye almalısın, tatlım."

"Ama Henry sevgilim," Clarissa ısrarcılığı sürdürdü. "Hem ciddiye alıp hem de biraz eğlenemez miyim?"

Henry karısının sorusuna yanıt vermeden önce kaşlarını çatıp bir an düşündü.

"Bence hiç görünmemen daha iyi olabilir."

Clarissa bunu pek umursamamış gibiydi.

"Peki ya yemek?" diye sordu. "Bir şeyler yemek istemeyecekler mi?"

"Yo hayır. Yemek söz konusu bile değil."

"Bence biraz sandviç iyi olabilir." Clarissa koltuğun kenarına oturdu. "En iyisi jambonlu sandviçler. Onları taze tutmak için üzerlerine nemli bir bez örterim. Termosla da sıcak kahve bırakırım. Evet, bu iyi olacak. Çikolatalı mousse'u da yukarı yatak odama götürür, bu toplantıdan uzak tutulmamın teselli armağanı olarak yerim."

"Haydi ama Clarissa..."

Clarissa ayağa fırlayarak kollarını kocasının boynuna doladı ve onun kendisini uyarmasına fırsat vermedi. "Henry, sevgilim, gerçekten ciddiye alıyorum bu konuyu. Emin ol, hiçbir şey ters gitmeyecek. Buna asla izin vermem."

Kocasını tutkuyla öptü.

Henry nazikçe karısının kollarından sıyrıldı.

"Bizim ihtiyar Roly'den ne haber?"

"Jeremy ve Hugo'yla akşam yemeğini kulüp binasında yiyecek, sonra da briç oynayacaklar. Roly ve Jeremy'nin gece yarısından önce dönmeyeceklerinden emin olabilirsin."

"Elgin'ler de evin dışında, değil mi?"

"Sevgilim, onların her salı sinemaya gittiklerini biliyorsun." Clarissa anımsattı. "Onlar da kesinlikle on birden önce dönmeyeceklerdir."

Henry mutlu görünüyordu.

"İyi öyleyse," dedi sevinçle. "Bu fazlasıyla yeterli. Sir John ve Bay... şey..."

Clarissa hemen, "Bay Jones," diye anımsattı.

"Kesinlikle doğru, sevgilim. Bay Jones ve başbakan onlar dönmeden çok önce buradan ayrılmış olacaklar." Henry saatine baktı. "Bindley Heath'e gitmeden önce kısa bir duş alsam iyi olacak. Zamanım var."

"Ben de gidip jambonlu sandviçleri hazırlayayım," Clarissa odadan çıktı.

Evrak çantasına uzanan Henry arkasından seslendi.

"Işıkları unutmamalısın, Clarissa." Kapının yanına giderek gizli aydınlatmayı kapadı. "Burada kendi elektriğimizi üretiyoruz ve bunun yüksek bir maliyeti var." Duvardaki aplikleri de kapattı. "Burası Londra'dan farklı, bunu biliyorsun."

Son bir kez yalnızca holden gelen ışıkla aydınlanan salona göz gezdirdikten sonra Henry mutlulukla başını salladı ve salondan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

7. Bölüm

Golf kulübünde Hugo yana yakıla Clarissa'nın şarap tadım testinde onlara oynadığı oyunu anlatıyor, yakınıyordu.

Bara doğru ilerlerken, "Biliyor musunuz, artık bu oyunlara son vermeli," dedi. "Roly, Whitehall'dan şövalyelik unvanı verilmek üzere bir sonraki onur listesine alındığımı belirten bir telgraf aldığım zamanı anımsıyorsun, değil mi? Daha sonra akşam onlarla yemek yerken bundan Henry'ye bahsetmiştim. Henry çok şaşırmış, Clarissa ise gizli gizli kıkırdamaya başlamıştı. İşte o anda o lanet şeyi gönderenin o olduğunu anlamıştım. Bazen bu denli çocuklaşabiliyor."

Sir Rowland yutkundu.

"Evet, gerçekten öyle. Oyun oynamayı seviyor, insanlarla oynamayı da. Onun okul tiyatro kulübünün en seçkin ve iyi aktrislerinden biri olduğunu biliyorsun, değil mi? Hatta bir ara onun bunu ciddiye alıp meslek olarak seçeceğini bile düşünmüştüm. En olmayacak yalanı bile söylerken o kadar inandırıcı olabiliyor ki. Bir aktörün en önemli özelliği de bu olsa gerek. Yalana inandırmak, insanları ikna edebilen bir yalancı olmak."

Bir an düşüncelerine dalıp gittikten sonra ekledi. "Okuldayken Clarissa'nın en iyi arkadaşı Jeanette Collins adında bir kızdı. Kızın babası ünlü bir futbolcuydu. Jeannette'in kendisi de tam anlamıyla bir futbol fanatiğiydi. Neyse, günün birinde Clarissa, Jeannette'i farklı bir sesle telefonla arayarak ona bir futbol takımının halkla ilişkiler yetkilisi olduğunu ve onu takımın yeni maskotu olarak seçtiklerini söylemiş. Ancak sözde bunun için ilginç bir tavşan giysisi giymesi ve o akşam taraftarların maça girmek üzere bilet sırasına girdikleri sırada Chelsea stadyumunun dışında durması gerekiyormuş. Jeanne bir şekilde tam zamanında bir tavşan giysisi bulmayı başarmış ve tam zamanında stadın kapısına bu ilginç kostümle gelmiş. Tabii yüzlerce seyirci onun bu haline gülüp alay etmiş, orada onu bekleyen Clarissa da resmini çekmiş. Jeanne buna çok öfkelenmiş. Dostluklarının bu olayın sonrasında devam ettiğini hiç sanmıyorum."

Hugo sakin sakin, "Ah öyle mi?" diye homurdandıktan sonra menüyü alarak tüm dikkatini elindeki kâğıda yöneltti ve büyük bir ciddiyetle yiyeceklerini seçmeye koyuldu.

Bu arada Hailsham-Brown Malikânesi'nde Henry'nin duş almaya gitmesinin hemen ardından Oliver Costello gizlice Fransız tipi pencerelerden birinden evin oturma odasına girdi ve ay ışığının odayı aydınlatması için de özellikle perdeleri de açık bıraktı. Elindeki cep lambasıyla dikkatle odayı gözden geçirdikten sonra yazı masasına giderek masanın üstündeki lambayı yaktı. Gizli çekmecenin kapağını kaldırdıktan sonra birden lambayı söndürdü. Bir ses duymuş gibi bir an kıpırdamadan, hatta soluk bile almadan durdu. Sonra kimse olmadığından emin olmuş olsa gerek ki yeniden masa lambasını yaktı ve sessizce gizli çekmeceyi açtı.

O sırada Costello'nun hemen arkasında, kitaplığın yan kısmındaki panel ağır ağır ve sessizce açıldı. Costello yeniden gizli çek-

meceyi ve lambayı kapattı ve hızla sesin geldiği yöne döndü. Aynı anda tam arkasında duran biri elindeki ağır cismi hızla kafasına indirdi. Costello bir an sendeledi ve kanepenin arkasına düştü. Panel yeniden kapandı ama bu kez çok daha hızlı.

Oda bir süre sessiz ve karanlık kaldı. Daha sonra Henry Hailsham-Brown antreye gelerek duvardaki aplikleri yaktı ve, "Clarissa," diye seslendi. Gözlüklerini takarak sigara tabakasını kanepenin yanında duran sehpadaki kutunun içinden aldığı sigaralarla doldurdu.

O sırada Clarissa da odaya girdi.

"İşte geldim, sevgilim. Gitmeden önce bir sandviç yemek ister miydin?"

Henry sinirli sinirli ceketini çekiştirdi.

"Hayır, bence hemen yola koyulsam iyi olacak."

"Ama çok erken gitmiş olacaksın." Clarissa uyardı. "Oraya varman yirmi dakikadan uzun sürmez."

Henry başını salladı.

"Kim bilebilir ki? Lastik patlayabilir ya da araba arıza yapabilir."

"Endişelenme." Clarissa kravatını düzeltirken onu kibarca uyardı. "Her şey yolunda gidecek. Hiç abartma."

"Peki ya Pippa?" diye sordu Henry endişeyle. "Onun aşağıya inip ya da daha doğrusu sıvışıp, Sir John ve Kalen... yani Bay Jones'un özel toplantılarına girmeye kalkışmayacağından emin misin?"

"Öyle bir tehlike yok." Clarissa onu sakinleştirdi. "Ben yukarı onun odasına gideceğim ve ikimiz birlikte kendimize ziyafet çekeceğiz. Yarın sabahki kahvaltı için hazırlanan sosisleri yemeyi ve çikolatalı mousse'u da aramızda paylaşmayı planladık."

Henry sevgiyle karısına gülümsedi.

"Pippa'ya karşı çok iyisin, hayatım. Birçok şeyin yanında bundan dolayı da sana gerçek anlamda minnettarım." Utanarak sözlerine kısa bir ara verdikten sonra ekledi. "Kendimi ifade etmekte hiç iyi olmadığımın sen de farkında olmalısın... ben... şey... biliyorsun işte çok kötü ve acı zamanlarım oldu... ama şimdi her şey o kadar farklı ki... Sen..." Clarissa'yı kollarının arasına alarak öptü.

Bir süre öyle sarmaş dolaş kaldılar. Daha sonra Clarissa hafifçe uzaklaştı ama halen el eleydiler.

"Sen beni çok mutlu ediyorsun, Henry. Pippa da giderek iyileşiyor. O zaten çok iyi bir çocuk."

Henry ona yeniden büyük bir tutku ve aşkla baktı.

Clarissa onu antreye doğru sürüklerken, "Haydi şimdi git ve şu Bay Jones'la konuş," dedi. "Ben hâlâ bu ismin çok tuhaf bir seçim olduğunu düşünüyorum."

Tam Henry odadan çıkmak üzereyken Clarissa sordu. "Eve ön kapıdan mı dönersin? Kilidi açık mı bırakayım?"

Henry kapının eşiğinde durarak düşündü.

"Hayır," dedi bir an sonra. "Salonun penceresinden girerim."

"Üzerine pardösünü alsan iyi olur, Henry. Hava serin ve nemli." Clarissa onun ardından antreye gitti. "Hatta belki atkını da alsan çok iyi olacak."

Henry söyleneni yaparak askıdan pardösüsünü aldı. Clarissa ona ön kapıya kadar eşlik etti.

"Arabayı dikkatli sür, sevgilim."

"Tamam, tamam," diye seslendi Henry arkasına bakmadan. "Her zaman dikkatli olduğumu biliyorsun."

Clarissa onun arkasından kapıyı kapatarak yaptığı sandviçleri tamamlamak için mutfağa gitti. Sandviçleri tepsiye dizdi, taze kalmaları için nemli bir peçeteyle üzerlerini örttü. Bu arada Oliver Costello'yla yaşadığı o sinir bozucu karşılaşmanın etkisini üzerin-

den atamamıştı. Hâlâ onu düşünmeden edemiyordu. Sandviçleri oturma odasına götürürken de kaşlarını çatmış aynı konuyu düşünüyordu. Sandviçleri yazı masasının üstüne bıraktı.

Sonra birden masada iz kalması durumunda Bayan Peake'in göstereceği öfkenin korkusuyla tepsiyi yeniden eline aldı ve masadaki izi silmeye çalıştı. Ancak bunda başarılı olamadı ve sonuçta hemen yakındaki bir vazoyu içindeki çiçeklerle birlikte oraya koyarak izi kapattı. Sandviç tepsisini sehpaya bıraktı, sonra özenle kanepenin üzerindeki yastıkları düzeltti. Bu arada kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Pippa'nın kitabını yerden aldı, kütüphaneye götürerek rafa yerleştirdi.

"*Bir beden bir bedene rastlayabilir mi, yaşama döndüyse...*"

Sonra birden şarkı söylemeyi kesti. Bunu canhıraş bir çığlık izledi. Ayağı Oliver Costello'nun bedenine takılmıştı. Neredeyse düşüyordu.

Ayağının takıldığı bedenin yanına diz çöktü. Clarissa onun kim olduğunu hemen tanıdı. "Oliver!" diye haykırdı. Bir an olduğu yerde kalakaldı. Onun ölmüş olduğundan emin olunca ayağa kalktı ve Henry'yi çağırmak için kapıya koştu ama aynı anda onun gitmiş olduğunu anımsadı. Yeniden cansız bedenin yanına döndü ve bir kez daha antreye telefonun yanına koşarak ahizeyi eline aldı. Bir an durdu, düşündü ve duvardaki panele baktı. Ve o anda kararını verdi. Yeniden panele baktı, istemeyerek cesedin yanına gitti, eğildi ve cesedi panele doğru sürüklemeye çalıştı.

O bunları yaparken panel ağır ağır açıldı ve Pippa gizli odadan dışarı çıktı. Pijamalarının üzerine bir sabahlık giymişti. "Clarissa!" diye bağırarak üvey annesine doğru koştu.

Onunla Oliver Costello'nun cesedi arasında paravan olma çabası içindeki Clarissa, Pippa'yı uzaklaştırmak için onu hafifçe geriye doğru itti.

"Pippa," diye yalvardı. "Buraya bakma, tatlım. Bakma."

Pippa boğuk bir sesle haykırdı.

"Böyle olmasını istemedim. Ah, gerçekten istemedim bunu."

Clarissa dehşet içinde kollarının arasındaki küçük çocuğa baktı.

"Pippa, sen miydin?" Yutkundu.

"Öldü, değil mi? Ölmüş değil mi?" Pippa da dehşet içindeydi. Gözyaşlarına boğuldu. "İstemedim, hiç istemedim böyle olmasını. Onu öldürmek istemedim."

"Sakin ol, yavrum, sakin ol." Clarissa onu yatıştırmak için hafifçe mırıldandı. "Tamam, tamam, her şey yolunda. Gel, otur." Pippa'yı koltuğa doğru götürerek oraya oturttu.

"İstemedim. Onu öldürmek istemedim." Pippa ağlamaya devam ediyordu.

Clarissa onun yanına diz çöktü.

"Tabii ki istemedin." Onu teselliye çalıştı, ona hak verdiğini belirtti. "Şimdi beni dinle Pippa..."

Ancak Pippa'nın gözyaşları daha da arttı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Clarissa'nın ona bağırmaktan başka çaresi kalmamıştı. "Pippa, dinle beni. Her şey yoluna girecek. Bütün bu olanları unutmalısın. Senden tek isteğim bu. Unut bunları, duyuyor musun?"

"Evet," diyen Pippa yutkundu. "Ama... ama... ben..."

"Pippa!" Clarissa daha da otoriter bir sesle haykırdı. "Bana güvenmeli ve sana söylediğim her şeye inanmalısın. Her şey düzelecek, yoluna girecek. Ancak sen sağduyulu davranmalı, cesur olmalı ve de sana söylediklerimi harfiyen yapmalısın."

Hâlâ hıçkıran Pippa ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Pippa!" Clarissa bağırdı. "Sana söylediklerimi yapacak mısın?" Kızı tutarak yüzünü kendine çevirdi. "Pippa, yapacak mısın?"

"Evet, evet, yapacağım," diye bağıran Pippa başını Clarissa'nın göğsüne gömdü.

"İşte böyle." Pippa'nın koltuktan kalkmasına yardımcı olan Clarissa'nın ses tonu yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Şimdi senden yukarı çıkıp yatmanı istiyorum."

Küçük kız yalvardı.

"Sen de benimle gel."

"Peki, tamam." Clarissa küçük kıza söz verdi. "Fırsat bulur bulmaz yukarı geleceğim. Sana küçük beyaz bir hap vereceğim. Böylece rahatça uyuyacaksın ve sabah her şey bambaşka olacak." Cesede bakarak ekledi. "Endişeleneceğin hiçbir şey olmayacak."

"Ama o ölmüş, değil mi?"

"Hayır, hayır, ölmemiş olabilir." Clarissa bu soruyu kaçamak bir yanıtla geçiştirdi. "Bakacağız. Haydi, şimdi git Pippa. Sana söylediğimi yap."

Hâlâ ağlamayı sürdüren Pippa odadan çıktı ve merdivenlerden yukarı koştu. Clarissa onun uzaklaşmasını izledikten sonra yeniden cesedin yanına döndü.

"Eğer oturma odasında bir ceset bulsaydım, ne yapardım?" diye mırıldandı kendi kendine. Birkaç dakika durup düşündükten sonra haykırdı. "Yüce Tanrım, şimdi ben *yapacağım*?"

8. Bölüm

On beş dakika sonra Clarissa hâlâ salondaydı ve kendi kendine mırıldanıyordu. Ama bu arada bir hayli çalışmıştı. Artık salonun tüm ışıkları açıktı, duvardaki panel kapalıydı ve perdeler Fransız pencerelere doğru çekilmişti. Oliver Costello'nun cesedi hâlâ kanepenin arkasındaydı ama Clarissa eşyaların yerlerini değiştirmişti. Odanın ortasına açılır kapanır bir briç masası ve dört sandalye yerleştirmiş, masanın üzerine de oyun kâğıtlarını ve briç markörlerini yerleştirmişti.

Masanın başında duran Clarissa markörlere şekiller karalıyordu.

Her bir el için ayrı ayrı konuşarak, "Üç pik, dört kör, dört sanzatu, pas," diye mırıldandı. "Beş karo, pas, altı kör, kontur... bence yenilecekler." Bir an susup masaya baktı ve ekledi. "Dur bakalım, sürkontür, iki löve, beş yüz, yoksa onlara kontratı yapma fırsatı vermeli miyim? Hayır."

Tam o sırada Sir Rowland, Hugo ve genç Jeremy'nin Fransız pencereden içeri girmeleriyle dikkati dağıldı. Hugo odanın içine girmeden önce bir an pencerenin bir kanadını kapamak için pencerenin eşiğinde durakladı.

Defterini ve kalemi briç masasına bırakan Clarissa onları karşılamak için ileri doğru bir adım attı.

Sir Rowland'a bakarak, "Tanrı'ya şükür geldiniz," derken çok gergin olduğu anlaşılıyordu.

Sir Rowland endişeyle sordu. "Ne oldu tatlım?"

Clarissa onlara dönerek, yalvarırcasına, "Bana yardım etmelisiniz," diye haykırdı.

Jeremy üzerinde dağıtılmış oyun kâğıtlarının durduğu masaya bakarak alaycı bir tavırla, "Bu bir briç daveti mi?" diye sordu.

"Çok endişeli görünüyorsun, Clarissa." Hugo konuşmalara katıldı. "Ne oluyor? Yine neyin peşindesin, genç bayan?"

Clarissa, Sir Rowland'ın ellerine sarıldı.

"Durum ciddi," dedi ısrarla. "Hem de çok ciddi. Bana yardım edersiniz, değil mi?"

"Tabii ki ederiz, Clarissa." Sir Rowland onu sakinleştirmeye çalıştı. "İyi de ne oldu? Anlat."

Hugo da sözde bir endişeyle sordu. "Evet, haydi anlat, bu kez ne oldu?"

Jeremy de pek etkilenmemiş gibiydi.

"Yine neyin peşindesin Clarissa? Yoksa ceset filan mı buldun?"

"Tam olarak öyle." Clarissa başını salladı. "Bir ceset buldum."

"Ne demek istiyorsun, ceset mi buldun?" diye soran Hugo şaşırmış olsa da pek meraklanmış gibi görünmüyordu.

Clarissa, "Aynen Jeremy'nin söylediği gibi," dedi. "Bir ceset buldum."

Hugo odaya gelişigüzel göz gezdirdikten sonra, "Ceset mi? Neden bahsettiğini anlamıyorum. Hangi ceset? Nerede?" diye sordu.

"Oyun oynamıyorum. Ciddiyim." Clarissa öfkeyle haykırdı. "Burada. Kanepenin arkasında. Bakın."

Sir Rowland'ın elinden tutarak kanepeye doğru götürdü ve uzaklaştı.

Hugo hızla kanepenin yanına gitti. Jeremy de onu izledi ve kanepenin üstünden eğilerek arkasına baktı.

"Tanrım! Haklıymış," diye haykırdı Jeremy.

Sir Rowland da onlara katıldı. Hugo ile birlikte cesedi incelemek için eğildiler.

Sir Rowland haykırdı. "Tanrım. Bu Oliver Costello."

"Yüce Tanrım!" Jeremy hızla Fransız pencereye giderek perdeleri kapattı.

"Evet," dedi Clarissa. "Bu Oliver Costello."

"İyi de burada ne işi var?" Bunu soran Sir Rowland'dı.

"Bu akşam Pippa'yla konuşmak için geldi," diye açıkladı Clarissa. "Siz kulübe gittikten hemen sonra."

Sir Rowland şaşırmış gibiydi.

"Pippa'dan ne istiyormuş?"

Clarissa hızla açıkladı.

"O ve Miranda bizi Pippa'yı almakla tehdit ediyorlar. Ama şimdi bunun önemi yok. Size konuyu daha sonra açıklarım. Acele etmeliyiz. Çok az zamanımız var."

Sir Rowland onu uyarmak istercesine elini kaldırdı ve Clarissa'ya yaklaştı.

"Bir dakika. Önce duruma bir açıklık getirmeliyiz. Buraya geldiğinde neler oldu?"

Clarissa sabırsızlık içinde başını salladı.

"Pippa'yı asla ona ve Miranda'ya vermeyeceğimizi, onu almayı başaramayacaklarını söyledim ve o da gitti."

"Sonra da geri mi geldi?"

"Öyle olmalı."

"Nasıl? Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Aynen söylediğim gibi... salona girdim ve onu buldum... bu şekilde." Kanepeyi işaret etti.

"Anlıyorum," diyen Sir Rowland yeniden kanepenin yanına giderek yerdeki cesede doğru eğildi. "Bir bakalım. Evet, kesinlikle ölmüş. Başına arkadan ağır ve sert bir cisimle güçlü bir darbe almış." Dönerek diğerlerine baktı. "Korkarım bu oldukça tatsız bir iş olup çıkacak. Bu durumda yapılması gereken tek bir şey var." Konuşurken telefona doğru ilerledi. "Hemen polisi aramalı ve..."

Clarissa heyecanla bağırdı. "Hayır, olmaz."

Tam o sırada Sir Rowland ahizeyi kaldırmak üzereydi.

"Aslında senin hemen bunu yapmış olman gerekirdi, Clarissa," dedi. "Yine de, bundan dolayı seni suçlayacaklarını sanmam."

"Hayır Roly, lütfen dur, yapma bunu." Clarissa ısrarı sürdürdü. Sir Rowland'a doğru koştu, ahizeyi onun elinden aldı ve yerine koydu.

Sir Rowland, "Sevgili yavrum..." diye açıklamaya çalıştıysa da Clarissa onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Eğer bunun doğru olduğuna inansaydım polisi ben çoktan aramış olurdum," diye açıkladı Clarissa. "Yapılması gerekenin bu olduğunu ben de çok iyi biliyorum. Hatta elim telefona gitti de. Sonra bunu yapacağıma sizden yani üçünüzden hemen buraya gelmenizi istemenin daha doğru olduğu kanısına vardım ve kulüpten sizi aradım." Jeremy ve Hugo'ya döndü. "Daha bana bunun nedenini bile sormadınız."

"Bu konuyu halletmeyi bize bırakabilirsin, Clarissa." Sir Rowland onu sakinleştirmeye çalıştı. "Biz kolayca..."

Clarissa hiddetle sözünü kesti.

"Beni hiç anlamıyorsunuz," dedi ısrarla. "Sizden bana yardım etmenizi istiyorum. Eğer başım bir şekilde derde girerse yardım

edeceğinizi söylemiştiniz." Odadaki diğer iki adama döndü. "Haydi, canlarım, bana yardım edin."

Jeremy cesedi görmeyeceği bir noktaya geçti.

"Bizden ne yapmamızı istiyorsun Clarissa?" diye sordu nazikçe.

Clarissa'nın yanıtı kısa ve netti.

"Cesetten kurtulmama yardım etmenizi."

"Tatlım, saçmalama!" Sir Rowland onu azarladı. "Bu cinayet."

"Asıl mesele de bu zaten." Clarissa ısrarı sürdürdü. "Ceset bu evde bulunmamalı."

Hugo sabırsızlık içinde homurdandı.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun, sevgili yavrum. Çok fazla cinayet romanı okumuş olmalısın. Gerçek yaşamda değil cesetleri alıp ortalarda dolaşmak, onları kıpırdatamazsın bile."

"Ama ben zaten kıpırdattım." Clarissa açıkladı. "Ölmüş olup olmadığını anlamak için döndürdüm, sonra kanepenin arkasındaki bu görünmeyeceği noktaya sürükledim. Sonra da yardıma ihtiyacım olduğunu anlayarak kulüpten sizleri aradım. Sizin gelmenizi beklerken de bir plan yaptım."

Jeremy odanın ortasındaki briç masasına bakarak, "Bu briç masası da bu planın bir parçası olmalı," dedi.

Clarissa briç markörünü eline aldı.

"Evet," dedi. "Bu bizim suçsuzluğumuzun kanıtı olacak."

Clarissa, "Ne diyorsun sen..." diye haykıran Hugo'nun cümlesini tamamlamasına fırsat vermedi.

"İki buçuk rober," dedi. "Tüm elleri planladım ve skorları bu borda işledim. Tabii diğer üç bordu da sizin kendi el yazılarınız ile doldurmanız gerekiyor."

Sir Rowland şaşkınlık içinde onu süzdü.

"Sen çıldırmışsın, Clarissa. Kesinlikle çıldırmışsın."

Clarissa onun sözlerini dikkate bile almadı.

"Her şeyi büyük bir dikkatle planladım," dedi. "O cesedin buradan uzağa götürülmesi gerekiyor." Jeremy'ye baktı. "Bunu yapmak için aranızdan iki kişiye ihtiyaç olacak. Ölü bir bedeni hareket ettirmek çok zor. Bunu deneyerek öğrendim..."

Hugo dehşet içinde sordu. "Kahretsin, onu nereye götürmemizi istiyorsun?"

Clarissa bunu da düşünmüştü.

"Sanırım en iyisi Marsden Ormanı olacak. Buradan yalnızca iki mil uzakta." Sol tarafı işaret etti. "Ön kapıdan çıktıktan birkaç metre sonra yan yola saparsınız. Orası dar bir yol ve pek trafik de olmaz." Sir Rowland'a döndü. "Ormana girerken arabayı yolun kenarında bırakın. Sonra da buraya yürüyerek dönün."

Jeremy şaşırmış görünüyordu.

"Yani bizden cesedi ormana gömmemizi istemiyor musun?"

"Hayır, arabada bırakacaksınız. Bu onun arabası, anlamıyor musunuz? Burada, ahırların orada bırakmış."

Şimdi üç adam da şaşırmıştı.

"Bu gerçekten çok kolay," diye ısrar etti Clarissa inatla. "Eğer biri sizi dönüş yolunda yürürken görse bile gecenin karanlığında kim olduğunuzu anlayamayacaktır. Ayrıca kanıtınız da hazır. Dördümüz bütün gece burada briç oynamış olacağız." Gururla ve özgüvenle briç masasındaki boardları işaret etti. Bu arada adamlar şaşkınlık içinde onu süzüyorlardı.

Hugo şaşkınlık içinde kendi etrafında dönüp duruyordu. "Ben... ben..." diye kekeledi ama cümlesini tamamlayamadı. Anlamsız bir şekilde ellerini havada sallıyordu.

Clarissa talimat vermeyi sürdürdü.

"Tabii ki kesinlikle eldiven giymeniz gerekiyor. Hiçbir yerde parmak iziniz olmamalı. Eldivenleri sizin için hazır ettim bile."

Clarissa Jeremy'nin yanından geçip kanepeye doğru bir hamle yaptı. Yastıklardan birinin altından üç çift eldiven çıkardı ve kanepenin üstüne bıraktı.

Sir Rowland şaşkınlık içinde Clarissa'yı süzmeyi sürdürüyordu.

"Cinayet konusundaki bu doğal yeteneğin karşısında ne söyleyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı.

Jeremy ona hayranlıkla baktı.

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş, değil mi?"

Hugo onayladı.

"Evet ama bütün bunlar bir yandan da büyük bir saçmalıktan başka bir şey değil."

Clarissa hararetli bir biçimde, "Haydi acele etmelisiniz," dedi. "Henry ve Bay Jones saat tam dokuzda burada olacaklar."

"Bay Jones mu? Bay Jones da kim Tanrı aşkına?"

Clarissa elini başına götürdü.

"Tanrım!" diye haykırdı. "Bir cinayet yüzünden bu kadar çok şey açıklamak zorunda kalacağım dünyada aklıma gelmezdi. Yalnızca sizden yardım isteyeceğimi, sizin de kayıtsız şartsız bana yardım edeceğinizi düşündüm. Olması gereken de bu zaten." Odadaki üç adama baktı. "Haydi, canlarım, bunu yapmalısınız."

Hugo'nun saçını okşadı.

"Hugo, sevgili Hugo..."

Kızdığı açıkça anlaşılan Hugo hışımla, "Oyun oynamak, rol yapmak, kandırmak iyi güzel de," dedi. "Cinayet çok farklı bir durum. Ölü bir adam, bir ceset çok ciddi bir iş ve ona dokunmak, yerinden hareket ettirmek çok ciddi sorunlara yol açabilir. Gecenin karanlığında cesetleri nakledemezsin."

Clarissa, Jeremy'nin yanına giderek elini onun koluna koydu.

"Jeremy, hayatım, bana yardım edeceksin, değil mi?" Sesinde çaresizlik yanında karşı konulamaz bir ısrar vardı.

Jeremy onu sevgi dolu bakışlarla süzdü ve sevinçle yanıt verdi.

"Evet, tamam, dediğini yapacağım. Bu oyunda ben de varım. Dostlar arasında bir ya da iki cesedin ne önemi olabilir ki?"

"Sakin ol genç adam." Sir Rowland haykırdı. "Buna izin veremem." Clarissa'ya döndü. "Şimdi benim söylediklerimi yapacaksın, Clarissa. Bunu sana emrediyorum ve ısrarcıyım. Sonuçta Henry'yi de düşünmemiz gerekiyor."

Clarissa onu öfkeli bakışlarla süzdükten sonra hiddetle haykırdı.

"*Benim* de asıl düşündüğüm Henry zaten."

9. Bölüm

Üç adam Clarissa'nın çileden çıkmasını sessizlik içinde izlediler. Sir Rowland düşünceli düşünceli başını sallıyordu. Hugo'nun şaşkınlığı ise geçmemişti. Jeremy ise durumu anlama konusundaki tüm umutlarını yitirmiş gibi omuz silkiyordu.

Derin bir soluk alan Clarissa üçüne birden döndü.

"Bu gece çok önemli bir durum söz konusu," diye başladı sözlerine. "Henry birini karşılayıp buraya getirmeye gitti. Konu son derece önemli ve gizli. Üst düzeyde gizli politik bir sır. Hiç kimsenin bilmemesi gerekiyor. Özellikle de basına kesinlikle sızmaması gerekiyor."

Sir Rowland kuşkuyla, "Henry bu Bay Jones'u mu karşılamaya gitti?" diye sordu.

Clarissa başını salladı.

"Bunun çok aptal bir isim olduğunun farkındayım. Bu konuda size hak da veriyorum ama onların söz konusu kişiye taktıkları isim bu. Size gerçek adını söylemem olanaksız. Bu konuda daha fazla bilgi de veremem. Henry'ye hiç kimseye bu konudan bahsetmeyeceğime dair söz verdim ama şu durumda..." Özellikle Hugo'ya döndü. "Bunu devam ettirmek için aptal olmam gerekir ve ayrıca Hugo'nun söylediği gibi rol kesmem de olası değil."

Sir Rowland'a döndü.

"Diyelim ki Henry yanında bu seçkin ve çok önemli kişiyle birlikte buraya geldi ve yine çok önemli bir kişi de onunla yapacağı toplantı için Londra'dan kalkıp buraya geldi ve bu kişiler kimse tarafından görülmeden tamamen gizli bir toplantı planladıkları yerde kendilerini bir polis soruşturmasının ortasında buldular. Henry'nin eski karısının yeni kocasının cinayetini araştıran polislerin ortasında. Sizce bunun Henry'nin kariyeri üzerinde nasıl bir etkisi olur?"

"Aman Tanrım!" Sir Rowland haykırdı. Sonra Clarissa'nın gözlerinin içine bakarak kuşkuyla sordu. "Bütün bunlar bir kurgu değil, değil mi? Senin bizleri aptal yerine koyup eğlenmeyi planladığın o çocukça oyunlarından biri değil, öyle değil mi?"

Clarissa hüzünlü hüzünlü başını salladı ve isyan etti.

"Gerçeği söylesem bile artık kimse bana inanmıyor."

"Çok üzgünüm, yavrum." Sir Rowland anlayışla başını salladı. "Anlaşılan görünenden çok daha vahim bir sorunla karşı karşıyayız."

"Anlıyorsunuz değil mi?" Clarissa üzerine gitti. "Bu cesedi bir an önce buradan uzaklaştırmamız çok önemli. Bu ölüm kalım meselesi."

Jeremy, "Adamın arabasının nerede olduğunu söylemiştin?" diye sordu.

"Ahırların arkasında."

"Hizmetliler da dışarıda olmalı."

Clarissa başıyla onayladı. "Evet."

Jeremy kanepenin üzerinde duran eldivenlerden bir çiftini aldı.

"Haklısın," dedi kararlılıkla. "Cesedi mi arabaya götüreyim yoksa arabayı mı cesede getireyim?"

Sir Rowland onu engellemek istercesine elini kaldırdı.

"Bir dakika," diye uyardı sert bir sesle. "Bu kadar acele etmemeliyiz."

Jeremy eldivenleri yeniden yerine bıraktı. Clarissa, Sir Rowland'a dönerek çaresizlik içinde bağırdı.

"Acele etmek zorundayız."

Sir Rowland onu sert bakışlarla süzdü.

"Senin planının en doğru yöntem olduğundan emin değilim, Clarissa. Eğer bu cesedin bulunmasını yarın sabaha kadar geciktirebilirsek böylece bu acil durum çözümlenmiş olacağı gibi her şey çok daha kolay halledilebilir. Örneğin şimdilik cesedi yalnızca başka bir odaya taşımak bile bunun için yeterli olabilir, bu hoş görülebilir."

Clarissa hışımla ona döndü.

"Öyle anlaşılıyor ki bu konuda tek ikna etmem gereken sensin, Roly amca?" Jeremy'ye bakarak ekledi. "Jeremy zaten denileni yapmaya hazır." Hugo'ya döndü. "Hugo da homurdanacak ama denileni yapacaktır. Bir tek sen..."

Kütüphaneye açılan kapıya giderek kapıyı açtı.

"Bize kısa bir süre izin verebilir miydiniz? Roly'yle baş başa konuşmak istiyorum."

İki adam kütüphaneye geçmek için odadan çıktılar. O sırada Hugo başını geriye çevirerek seslendi.

"Sakın seni aptalca bir davranışa sürüklemesine izin verme, Roly."

Jeremy ise Clarissa'ya cesaret vermek istercesine gülümsedi ve mırıldandı.

"İyi şanslar."

Canı sıkkın görünen Sir Rowland masanın başındaki sandalyelerden birine oturdu.

Clarissa da onun tam karşısına oturdu.

"Evet, şimdi."

Sir Rowland ağır ağır başını sallayarak anlayışla uyardı.

"Sevgili yavrum, seni severim ve her zaman da seveceğim. Ancak sen sormadan söyleyeyim, bu konudaki yanıtım basit bir hayırdan öte olmayacak."

Clarissa ciddiyetle ve sözcükleri tek tek vurgulayarak konuşmaya başladı.

"Bu cesedin bu evde bulunmaması gerekiyor, Roly amca," dedi ısrarla. "Eğer Marsden Ormanı'nda bulunursa, kısa bir süre için buraya gelip gittiğini söyleyebilirim. Polise tam olarak buradan ne zaman ayrıldığını da belirtebilirim. Bayan Peake de onun buradan ayrıldığını gördü, hatta ona eşlik etti. Bu da bizim açımızdan büyük bir şans. Buraya geri dönüp dönmediğinin sorulacağını bile sanmıyorum."

Derin bir soluk aldı.

"Ama eğer ceset bu evde bulunursa, hepimiz sorguya çekileceğiz." Sustu ve bir an söyleyeceklerini enine boyuna düşündü. "Pippa bunu kaldıramaz."

"Pippa mı?" Sir Rowland çok şaşırmış görünüyordu.

Clarissa'nın yüzü ciddi ve kaygılıydı.

"Evet Pippa. Sorgu karşısında dayanamayıp itiraf edecektir."

"Pippa!" Küçük kızın adını yineleyen Sir Rowland yavaş yavaş durumun önemini kavramaya başlıyordu.

Clarissa başıyla onayladı.

Sir Rowland haykırdı. "Tanrım!"

Clarissa, "Costello bugün buraya geldiğinde dehşete kapıldı," diye anlatmayı sürdürdü. "Onu teselli etmeye, onların onu alıp götürmelerine asla izin vermeyeceğimize ikna etmeye çok çalıştım ama sanırım bana inanmadı. Neler yaşadığını biliyorsun, sinirsel anlamda bir yıkımın, çıldırmanın eşiğinden döndü. Onun geri dö-

nüp Oliver ve Miranda'yla birlikte yaşamayı kaldırabileceğini sanmıyorum. Onun için bunun düşüncesi bile katlanılamaz. Oliver'ın cesedini bulduğumda Pippa buradaydı. Bana asla bunu yapmayı istemediğini söyledi. Gerçeği söylediğinden eminim. Yalnızca paniğe kapıldı. O bastonu aldı ve panik içinde körlemesine adamın kafasına indirdi."

"Hangi bastonu?"

"Portmantodaki bastonu. Gizli bölmede duruyor. Ona dokunmadım."

Sir Rowland bir an düşündükten sonra sert bir tonda, "Pippa şimdi nerede?" diye sordu.

"Yatağında. Ona uyku ilacı verdim. Sabaha kadar uyanmamalı. Yarın sabah onu Londra'ya götürürüm, eski dadım ona bir süre bakar."

Sir Rowland ayağa kalkarak Oliver Costello'nun kanepenin arkasındaki cesedine bakmaya gitti.

Daha sonra Clarissa'nın yanına dönerek onu alnından öptü ve, "Sen kazandın, tatlım," dedi. "Özür dilerim. Pippa yaptığının bedelini ödemek zorunda bırakılmamalı. Diğerlerini içeri çağır."

Sonra pencereye doğru giderek pencereleri kapadı ve perdeleri çekti. Bu arada Clarissa da kütüphanenin kapısını açarak seslendi.

"Hugo, Jeremy. Haydi, gelin artık, lütfen?"

İki adam salona geri döndüler.

İçeri giren Hugo, "Sizin şu uşak kapıları kilitleme konusunda pek dikkatli değil," dedi. "Kütüphanenin penceresi açıktı, ben kapattım."

Hemen ardından Sir Rowland'a dönerek, "Evet, ne oldu?" diye sordu.

Sir Rowland da aynı hızla yanıt verdi.

"Fikir değiştirdim."

Jeremy, "Bravo!" diye mırıldandı.

Sir Rowland ekledi. "Kaybedecek zamanımız yok. Haydi, eldivenleri takalım." Bir çift eldiven alarak taktı. Jeremy de bir diğer çifti taktıktan sonra kalan son çifti Hugo'ya uzattı. Hepsi eldivenlerini giydiler. Sir Rowland panele doğru gitti.

"Bu nasıl açılıyordu?"

Jeremy yanına gitti. "Şöyle, Sir Rowland! Pippa bana göstermişti." Kolu hareket ettirdi ve panel açıldı.

Sir Rowland gizli bölmeye baktı, içeri girdi ve bastonu alıp çıkardı.

"Bir hayli ağır," dedi. "Kafa dağıtmaya yeterli. Yine de asla düşünemezdim ki..." Sustu.

Hugo sordu. "Neyi düşünemezdin?"

Sir Rowland başını salladı.

"Cinayet aletinin çok daha keskin kenarlı bir alet olacağını düşünmüştüm, metal bir şey."

"Balta ya da keser gibi bir şey mi?" dedi Hugo lafını sakınmadan.

Jeremy de söze karıştı. "Bilemiyorum. Bu baston bana son derece ölümcül görünüyor. Bununla kolayca bir adamın kafasını dağıtabilirsin."

"Bu açıkça görülüyor," diyen Sir Rowland, Hugo'ya döndü ve bastonu uzattı. "Hugo, lütfen bu bastonu mutfaktaki fırında yakar mısın? Warrender, sen de benimle birlikte cesedi arabaya taşımaya yardımcı ol."

Sir Rowland ve Jeremy cesedin diğer tarafına geçtiler. Cesedi bulunduğu yerden kaldırmaya çalıştıkları sırada kapı çaldı.

Sir Rowland şaşkınlık içinde haykırdı.

"Bu da ne şimdi?"

"Ön kapının zili," diyen Clarissa da şaşırmış görünüyordu. Bir an için kalakaldılar. "Bu kim olabilir ki?" Clarissa merakını yüksek sesle haykırdı. "Henry ve Bay... şey... Jones'un gelmeleri için henüz çok erken. Sir John olmalı."

"Sir John mu?" diye soran Sir Rowland daha da çok şaşırmıştı. "Yani başbakanın bu akşam buraya gelmesinin beklendiğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Clarissa'nın yanıtı kısa ve özdü.

"Hımm." Sir Rowland bir an kararsız kaldı. Sonra, "Evet," diye mırıldandı. "Bir şeyler yapmalıyız." Zil bir kez daha çalındığında eyleme geçmişti bile. "Clarissa," dedi. "Kapıya git ve aç. Buraya gelmelerini geciktirmek için elinden ne geliyorsa yap. Bu arada biz de burayı hallederiz."

Clarissa hızla hole gitti. Sir Rowland, Jeremy ve Hugo'ya döndü.

"Evet, şimdi," dedi telaşla. "Şimdi acilen yapmamız gereken şu. Cesedi gizli bölmeye alacağız. Daha sonra, herkes salona girip toplantı başladığında cesedi kütüphane tarafından alır götürürüz."

Sir Rowland'ın cesedi kaldırmasına yardım eden Jeremy, "İyi fikir," diye mırıldandı.

"Yardım ister misiniz?" diye önerdi Hugo.

Yanıt Jeremy'den geldi. "Hayır, gerek yok."

İki adam Costello'nun cesedini kol altlarından tutarak gizli bölmeye sürüklediler. Bu arada Hugo da onlara cep lambasını tutarak eşlik etti. Bir ya da iki saniye sonra Sir Rowland dışarı çıkarak kolu indirdi. Jeremy de hemen onun ardından aceleyle dışarı çıktı. Hugo ise Jeremy'nin kolunun altından geçerek hızla elinde baston ve cep feneriyle gizli bölmeye girdi. Panel kapandı.

Ceketinde kan izi olup olmadığını inceleyen Sir Rowland olmadığını görünce rahatlayarak, "Eldivenler," diye mırıldandı ve

eldivenlerini çıkararak kanepedeki yastıklardan birinin arkasına koydu. Jeremy de eldivenlerini çıkararak onun yaptığını yaptı.

Ardından, "Briç," diye mırıldanan Sir Rowland aceleyle briç masasının başına geçerek oturdu.

Jeremy de onu izleyerek kartlarını aldı.

Sir Rowland kartlarını alırken, "Haydi Hugo, acele et," diye seslendi.

Ancak yanıt gizli bölmeden geldi. Biri gizli bölmenin kapısını tıklatıyordu. Hugo'nun salonda olmadığını fark eden Sir Rowland ve Jeremy panik içinde bakıştılar. Jeremy ayağa kalktı, kolun yanına giderek paneli açtı.

Sir Rowland telaşla seslendi. "Haydi, çabuk Hugo. Çabuk ol." Jeremy de panel kapanırken sabırsızlıkla mırıldandı. "Acele et."

Sir Rowland, Hugo'nun eldivenlerini alarak yastığın altına koydu. Üç adam hızla masaya oturarak kâğıtlarını ellerine aldılar. Tam o anda Clarissa holden salona döndü. Hemen arkasında üniformalı iki kişi vardı.

Clarissa şaşkınlığı açıkça anlaşılan bir ses tonuyla, "Gelen polis, Roly amca," dedi.

10. Bölüm

İki polis memurundan daha yaşlı olanı Clarissa'nın peşinden salona girerken diğeri holün kapısında durdu. İçeri giren gri saçlı, kısa boylu, tıknaz bir adamdı.

Adamı "Müfettiş Lord" diye tanıştıran Clarissa, yirmili yaşlarda, siyah saçlı, futbolcu yapılı genç bir adam olan diğer polis memuruna döndü. "Pardon, isminizi anımsayamadım, ne demiştiniz?"

Onun yerine yanıt veren müfettiş oldu.

"Polis memuru Jones," dedi. Sonra odadaki üç adama dönerek ekledi. "Sizi rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüm beyler, ancak burada bir cinayet işlendiğine ilişkin bir ihbar aldık."

Clarissa ve diğerleri sanki hep bir ağızdan haykırdılar.

"Ne?" diye bağırdı Hugo.

Jeremy onu izledi. "Cinayet mi?"

Sir Rowland, "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Clarissa, "Bu çok tuhaf, olağandışı bir durum," diye mırıldandı.

Müfettiş açıkladı.

"Evet, polis merkezimize telefonla burada bir cinayet işlendiğine ilişkin bir ihbar yapıldı." Hugo'ya dönüp başıyla selam verdikten sonra ekledi. "İyi akşamlar, Bay Birch."

Hugo mırıldandı. "Şey, iyi akşamlar, müfettiş."

Sir Rowland, "Biri size şaka yapmaya çalışmış olmalı, müfettiş," dedi.

"Evet." Clarissa da bunu onayladı. "Biz bütün akşam burada briç oynadık."

Diğerleri de ona destek verircesine başlarını salladılar.

Clarissa, "Kimin öldürülmüş olduğu söylendi?" diye sordu.

"İsim verilmedi," diyen müfettiş açıkladı. "Bir erkek sesi arayarak Copplestone Court'ta bir adamın öldürüldüğünü ve hemen buraya gelmemiz gerektiğini söyledi. Bizler daha fazla bilgi almaya fırsat bulamadan telefon kapandı."

Clarissa kendinden emin bir havada, "Biri dalga geçmiş olmalı," dedi. "Bu ne çirkin bir davranış."

Diğer üç adam da ona hak verdiklerini belirttiler.

Müfettiş, "Her gün ne aptalca şeylerle uğraşmak zorunda kaldığımızı bilseniz çok şaşırırsınız. İnsanların neler yaptıklarını bilemezsiniz."

Susup teker teker hepsini süzdükten sonra Clarissa'ya döndü.

"Evet, siz hanımefendi, bu akşam olağanüstü bir durum fark etmediniz mi?" Ve yanıt beklemeden ekledi. "Belki Bay Hailsham-Brown'la da görüşsem iyi olacak?"

"Burada değil," diye hemen atıldı Clarissa. "Gece yarısından önce dönmesi de beklenmiyor."

"Anlıyorum. Peki, şu an itibarıyla bu evde olanlar kimler?"

"Sir Rowland Delahaye ve Bay Warrender." Clarissa kişileri sırasıyla işaret ederek tanıttı. Ve ekledi. "Ayrıca Bay Birch, kendisini tanıyorsunuz. Bu akşam için misafirlerim."

Sir Rowland ve Jeremy mırıldanarak tanıştırılmaktan duydukları memnuniyeti belirttiler.

"Ah, evet bir de..." diye ekledi Clarissa birden anımsamış gibi. "Küçük üvey kızım. Kendisi yatakta ve derin bir uykuda."

"Peki ya hizmetliler?" diye sordu müfettiş.

"İki hizmetli var. Evli bir çift. Bugün izin günleri, Maidstone'da sinemaya gittiler."

Müfettiş düşünceli düşünceli başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi.

Tam o anda holden salona girmek isteyen Elgin neredeyse kapıda duran polis memuruyla çarpışacaktı.

Merakla ve kaçamak bir bakışla müfettişi süzen Elgin hızla Clarissa'ya döndü.

"Bir isteğiniz var mıydı, madam?"

Clarissa onu görünce şaşırdı.

"Sizin sinemada olduğunuzu sanıyordum, Elgin."

Müfettiş gerek Clarissa'yı gerekse uşağı anlamlı, sert bakışlarla süzdü.

"Fazla kalmadan geri döndük, madam," diye açıkladı Elgin gelişini. "Karım kendini iyi hissetmiyordu." Mahcup bir ifadeyle kibarca ekledi. "Gastrit efendim. Yediği bir şey dokunmuş olmalı." Müfettişe daha sonra da polis memuruna baktıktan sonra merakla sordu. "Şey... bir... sorun mu var?"

Müfettiş yanıt vermedi bu soruya.

"İsminiz neydi?"

"Elgin efendim. Umarım kötü bir şey..."

Cümlesi müfettiş tarafından yarıda kesildi.

"Birisi polis merkezini arayarak burada bir cinayet işlendiğini söyledi."

"Cinayet mi?" Elgin yutkundu.

"Bu konuda ne biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey efendim."

Müfettiş sorguyu sürdürdü. "Öyleyse telefon eden de siz değilsiniz?"

"Hayır, kesinlikle ben değilim efendim."

"Buraya döndüğünüzde eve arka kapıdan mı girdiniz? Ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Evet efendim." Elgin artan sinirine rağmen davranışlarında daha da saygılıydı.

"Olağandışı bir durum fark ettiniz mi?"

Uşak bir an düşündü.

"Şimdi düşününce aklıma geldi, ahırların yakınında yabancı bir araba gördüm."

"Yabancı bir araba mı? Nasıl yani?"

"Kimin arabası olduğunu merak ettiğimi anımsıyorum," diyen Elgin açıkladı. "Araba bırakmak için tuhaf bir yerdi."

"Arabada biri var mıydı?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır efendim."

Müfettiş polis memuruna emretti. "Gidip arabaya bir bak, Jones."

Clarissa kendini tutamayarak haykırdı. "Jones!"

Müfettiş Clarissa'ya döndü.

"Pardon?"

Clarissa hemen kendini toparladı. Müfettişe gülümseyerek baktı ve mırıldandı.

"Şey, bir şey yok... onun pek Galli olabileceğini düşünmemiştim de."

Müfettiş, polis memuru ve Elgin'e artık gitmeleri gerektiğini anlatacak şekilde baktı. İki adam odadan çıktılar. Bunu kısa bir sessizlik izledi.

Bir süre sonra Jeremy kanepeye oturarak sandviçlerden yemeye başladı. Müfettiş şapka ve eldivenlerini sandalyenin üstüne koya-

rak derin bir soluk aldı ve oradakilere dönerek ağır ağır, sözcüklerin üzerine basa basa konuşmaya başladı.

"Öyle görünüyor ki bu akşam buraya gelmesi hesapta olmayan biri gelmiş." Clarissa'ya baktı. "Birini beklemediğinizden emin misiniz?"

"Ah, hayır, hayır," diye hemen yanıt verdi Clarissa. "Kimseyi beklemiyorduk. Gördüğünüz gibi dördümüz briç oynuyorduk."

"Gerçekten mi?" Müfettiş, Clarissa'ya bakarak gülümsedi. "Ben de briçten çok hoşlanırım."

"Öyle mi? Blackwood mu oynuyorsunuz?"

"Ben daha sağduyulu Acol sistemini yeğliyorum. Neyse, söyler misiniz Bayan Hailsham-Brown, burada uzun zamandır yaşamıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Yalnızca altı haftadır."

Müfettiş ona ısrarlı bakışlarla baktı.

"Burada yaşadığınızdan beri başınıza ilginç bir olay gelmedi, değil mi?"

Clarissa yanıt verme fırsatı bulamadan Sir Rowland söze karıştı.

"İlginç bir olay derken tam olarak ne kastediyorsunuz, müfettiş?

Müfettiş Sir Rowland'a döndü.

"Bu oldukça ilginç bir öykü, sir. Bu ev bir antika satıcısına, Bay Sellon'a aitti. Kendisi altı ay önce öldü."

Clarissa, "Evet," dedi. "Bir kaza sonucunda ölmüştü, değil mi?"

Müfettiş, "Bu doğru," dedi. "Merdivenlerden düştü, kafasını çarptı ve beyin kanamasından öldü." Jeremy ve Hugo'ya bakarak ekledi. "Bu kayıtlara kaza sonucu ölüm olarak geçti. Öyle olabilir ama olmayabilir de."

Clarissa merakla sordu. "Yani birinin onu itmiş olabileceğini mi ima ediyorsunuz?"

Müfettiş ona döndü.

"Olabilir ya da biri şiddetle kafasının arkasına vurdu ve..."

Sustu. Dinleyicilerin gerilimi açıkça ortadaydı.

Müfettiş ekledi. "Biri Sellon'un cesedini merdiven sahanlığına düşmüş izlenimi uyandıracak şekilde yerleştirmiş de olabilir."

"Bu evdeki merdiven sahanlığına mı?" diye soran Clarissa'nın gergin olduğu anlaşılıyordu.

"Hayır, olay dükkânında oldu. Şu ana kadar da kuşkuları ortadan kaldıracak bir kanıt bulunamadı. Bu Bay Sellon pek sağlam bir pabuç değildi, tam bir kapalı kutu."

"Ne anlamda müfettiş?" diye sordu Sir Rowland.

"Nasıl söyleyeyim, bir ya da iki kez bize açıklaması gereken bazı şeyler oldu. Ayrıca Narkotik Departmanı'ndakiler de Londra'dan buraya kadar gelip onunla görüştüler..." Devam etmeden önce sözlerine kısa bir ara verdi. "Tabii bunların hiçbiri kuşkudan öteye gitmedi."

Sir Rowland, "Yani resmi anlamda," diye mırıldandı.

Müfettiş ona döndü.

"Bu doğru, efendim. Resmi anlamda."

"Ancak gayriresmi olarak..." Sir Rowland onu teşvik etmeye çalıştı.

"Korkarım bu konuda da pek kayda değer bir ilerleme sağlayamadık," diyen müfettiş başını sallayarak düşünceli düşünceli devam etti. "Ancak çok kuşkulu bir durum daha söz konusuydu. Bay Sellon'un yazı masasında yarım kalmış bir mektup bulundu. Kendisi mektupta çok ender bulunabilecek, hatta eşsiz, çok değerli bir şeye sahip olduğunu ve bunun..." Tam bu noktada müfettiş sanki doğru

sözcükleri arıyormuş gibi konuşmasına kısa bir ara verdi. "Sahte olmadığının garantisinin kendisi olduğunu ve bu ender bulunur parça karşılığında on dört bin sterlin istediğini yazmıştı."

Sir Rowland düşünceli görünüyordu. "On dört bin sterlin," diye mırıldandı. Ve daha yüksek bir sesle ekledi. "Evet, bu gerçekten çok büyük para. Acaba bu parça neydi? Bir mücevher mi? Mücevher... evet, öyle olmalı da... 'sahtesi' sözcüğü kafa karıştırıyor... bu belki de bir resimdi?"

Bu arada Jeremy kayıtsızca sandviç yemeyi sürdürüyordu.

Müfettiş, "Evet, belki," dedi. "Dükkânda bu değere yaklaşan tek bir parça bile bulunamadı. Sigorta poliçeleri de bunu açıkça gösterdi. Bay Sellon'un Londra'da kendi antika dükkânı olan bir kadın ortağı var. Ona sorduğumuzda da kendisi bir mektup yazarak bize bilgi veremeyeceğini ve herhangi bir şekilde yardımcı olamayacağını bildirdi."

Sir Rowland ağır ağır başını salladı.

"Bu durumda Bay Sellon öldürülmüş ve bu çok ender parça da her neyse çalınmış olabilir."

Müfettiş de bu görüşü onayladı.

"Bu kesinlikle olabilir, efendim. Ama bir yandan da, olası hırsız bu parçayı bulamamış da olabilir."

Sir Rowland sordu. "Olabilir mi... niçin böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü o zamandan beri dükkânda iki kez soygun girişimi oldu. Dükkânın altı üstüne getirilerek bir şeyler arandı."

Clarissa şaşırmış görünüyordu.

"Bize bütün bunları niçin anlatıyorsunuz?" diye sordu.

Müfettiş ona dönerek açıkladı.

"Çünkü Bayan Hailsham-Brown, bana öyle geliyor ki, eğer Bay Sellon gerçekten bir şey sakladıysa bunu Maidstone'daki dükkânına

olduğu kadar burada bu eve de saklamış olabilir. Size tuhaf bir durumla karşılaşıp karşılaşmadığınızı sormamın nedeni de buydu."

Clarissa sanki birden bir şey anımsamış gibi elini başına götürerek heyecanla, "Bugün biri telefondan arayarak Elgin'e benimle görüşmek istediğini söyledi. Sonra ben telefonu elime aldığımda konuşmayıp kapattı. Bu tuhaf, değil mi?" Jeremy'ye dönerek ekledi. "Ah evet, sonra... tabii ya. Hani şu geçen gün gelen adam... sen de biliyorsun, hani şu bir şeyler almak isteyen... hani şu takım elbiseli ve at yarışı meraklısı tipli adam. Şu yazı masasını almak istemişti."

Müfettiş yazı masasının yanına gitti.

"Bu masayı mı?"

Clarissa, "Evet," dedi. "Ona masanın bizim olmadığını, dolayısıyla satamayacağımızı söyledim ama buna inanmadı. Bana çok büyük bir meblağ teklif etti, değerinin çok üstünde."

Müfettiş masayı incelerken mırıldandı.

"İşte bu çok ilginç. Bu gibi masalarda genellikle bir gizli çekmece bulunur, bunu biliyorsunuz değil mi?"

"Evet, bunda da var. Ama içinde ilginç hiçbir şey yok. Yalnızca eski birkaç elyazısı kupürü."

Müfettiş meraklanmıştı.

"Bildiğim kadarıyla eski yazılar bazen çok değerli olabilirler. Bunlar kime ait?"

Sir Rowland söze karıştı.

"Şundan emin olun ki müfettiş bunlar bir ya da iki sterlinden daha fazla edebilecek nitelikte parçalar değil."

Holün kapısı açıldı ve polis memuru Jones elinde küçük bir kitapçık ve bir çift eldivenle içeri girdi.

"Evet, Jones. Bunlar da ne?" diye sordu müfettiş merakla.

"Arabayı araştırdım, efendim. Şoför koltuğunda bir çift eldiven vardı. Torpido gözünde de bu kimlik belgesini buldum."

Kitapçığı müfettişe uzattı. Müfettişin belirgin Gal aksanını duyan Clarissa ise Jeremy'yle bakışıp gizlice gülmekten kendini alıkoyamadı.

Müfettiş kimlik belgesini dikkatle inceledi.

"Oliver Costello. 27 Morgan Evleri, Londra SW3," diye okudu yüksek sesle.

Sonra Clarissa'ya dönerek sert bir ifadeyle sordu. "Buraya bugün Costello adında biri geldi mi?"

11. Bölüm

Dört arkadaş gizli gizli bakıştılar. Tuhaf bir suçluluk hissi içinde oldukları anlaşılıyordu. Gerek Clarissa gerekse Sir Rowland yanıt vermek üzereymiş gibi görünseler de yanıt veren Clarissa oldu.

"Evet," dedi. "Buradaydı..." Sustu ve düşündü. "Yaklaşık altı buçuk sularıydı."

Müfettiş, "Kendisi dostunuz mu?" diye sordu.

"Hayır, dostumuz olduğunu söyleyemem. Onunla yalnızca bir ya da iki kez karşılaştım. Bilinçli bir şekilde mahcup bir ifade takınarak, tereddütle, "Şey... bu aslında biraz uygunsuz bir konu..." diye mırıldandı. Topu ona vermek istercesine yalvaran gözlerle Sir Rowland'a bakıyordu.

Sir Rowland bu sözsüz isteğe anında karşılık verdi.

"Belki de müfettiş," dedi. "Size durumu benim açıklamam daha iyi olacak."

Müfettiş kısa ve öz olarak, "Lütfen yapın bunu," dedi.

Sir Rowland açıkladı.

"Şöyle... konu birinci Bayan Hailsham-Brown'la ilgili. Kendisi Bay Hailsham-Brown'dan yaklaşık bir yıl kadar önce boşandı ve şimdi de bu Bay Oliver Costello'yla evlendi."

"Anlıyorum," diyen müfettiş anlamlı anlamlı başını salladı. "Ve bu Bay Costello da bugün akşamüzeri buraya geldi." Clarissa'ya döndü. "Randevulu olarak mı geldi?"

"Ah, hayır." Clarissa umursamaz bir havada yanıt verdi. "Aslına bakarsanız Miranda ve kocam ayrıldıklarında Miranda sözde yanlışlıkla ona ait olmayan birkaç parçayı yanına almış. Oliver Costello'nun da bu yörede işleri varmış, bunları Henry'ye geri vermek için uğramış."

Müfettiş hemen, "Ne gibi şeyler?" diye sordu.

Clarissa bu soruya hazırlıklıydı.

"Ah, hiç önemli şeyler değil," dedi gülümseyerek. Kanepenin yanındaki sehpadan küçük bir sigara tabakası alarak müfettişe uzattı. "Onlardan biri buydu," dedi. "Kocamın annesine aitmiş, bundan dolayı maddi değil ama daha çok manevi değeri var."

Müfettiş bir an dalgın dalgın Clarissa'yı süzdü.

"Saat altı buçukta geldiğini söylemiştiniz. Burada yaklaşık ne kadar kaldı?"

"Ah, çok kısa," diyen Clarissa sigara tabakasını yeniden sehpadaki yerine yerleştirdi. "Acelesi olduğunu söyledi. En fazla on dakika."

"Ve aranızdaki görüşme de dostçaydı, öyle mi?"

"Evet, kesinlikle. Bunları geri getirmesinin çok nazik bir davranış olduğunu düşündüm ve bunu kendisine de belirttim."

Müfettiş düşünceliydi.

"Buradan sonra nereye gideceğinden bahsetti mi?"

"Hayır," diyen Clarissa, Fransız tipi pencereyi işaret ederek ekledi. "Aslında bu pencereden çıkıp gitti. O sırada bahçıvanımız Bayan Peake de buradaydı ve kendisinden bahçeden çıkması için konuğumuza yol göstermesini istedim."

"Bahçıvanınız... sizinle bu malikânede mi yaşıyor?"

"Şey... evet. Ama bu binada değil. Bahçedeki kulübede."

"Onunla da konuşsam iyi olacak," diyen müfettiş, polis memuruna döndü. "Jones, gidip onu buraya getir."

"Kulübeyle burası arasında doğrudan bir telefon hattı var," diyen Clarissa ekledi. "İsterseniz onu sizin için buraya çağırabilirim."

"Eğer size zahmet olmayacaksa bu çok iyi olur, Bayan Hailsham-Brown."

"Hiç sorun değil. Henüz yatmamış olabilir." Clarissa telefon ahizesinin üzerindeki bir düğmeye bastı. Müfettişe bakarak gülümsedi ve müfettiş de çekingen bir gülüşle karşılık verdi. Jeremy kendi kendine gülümseyerek bir sandviç daha aldı.

O sırada Clarissa telefon ahizesine konuşmaya başladı.

"Merhaba Bayan Peake. Benim, Bayan Hailsham-Brown... Acaba buraya gelebilir miydiniz? Çok önemli bir şey oldu... Evet, tabii uygun. Teşekkürler."

Ahizeyi yerine koyarak müfettişe döndü.

"Bayan Peake saçını yıkıyormuş, hemen giyinip gelecek."

"Teşekkürler. Sonuç olarak, Costello ona nereye gideceğini söylemiş olabilir."

Clarissa ona hak verdi.

"Evet, gerçekten de söylemiş olabilir."

Müfettiş endişeli görünüyordu.

"Beni hâlâ çok rahatsız eden bir durum var," dedi. "Bay Costello'nun arabası niçin hâlâ burada ve Bay Costello nerede?"

Clarissa elinde olmadan kitap raflarına ve panele baktı, hemen ardından Bayan Peake'e bakmak için Fransız tipi pencerenin yanına gitti. Onun bakışını fark eden Jeremy fark etmemiş gibi arkasına yaslandı ve umursamaz bir havada bacak bacak üstüne attı.

O arada müfettiş konuşmayı sürdürüyordu.

"Anlaşılan onu gören son kişi Bayan Peake. Bu pencereden çıkıp gittiğini söylüyorsunuz. O gittikten sonra pencereyi kilitlediniz mi?"

Sırtı müfettişe dönük, pencerede duran Clarissa, "Hayır," dedi.

"Ah, acaba gerçekten öyle mi? Emin misiniz?" diye sordu müfettiş kuşkuyla.

Müfettişin ses tonundaki bir tını Clarissa'nın aniden dönmesine neden oldu.

"Şey... yani tam olarak değilim," dedi duraksayarak.

"Bu durumda aynı yoldan buraya dönmüş olabilir," diyen müfettiş derin bir soluk aldıktan sonra ekledi. "Bayan Hailsham-Brown, izninizle, sizce de sakıncası yoksa evi araştırmamızda yarar olduğu kanısındayım."

"Elbette." Clarissa dostça gülümsedi. "Evet, salonu gördünüz. Burada birinin saklanmış olması olanaksız." Bir an için Bayan Peake'i bekliyormuş gibi perdeleri açtı ve sonra ekledi. "Bakın. Şu kapıdan doğruca kütüphaneye geçiliyor." Kütüphanenin kapısına giderek açtı. "Bakmak ister miydiniz?"

"Teşekkürler." Müfettiş, yardımcısına seslendi. "Jones." İki polis birlikte kütüphaneye girdiler.

Müfettiş kütüphanenin diğer tarafındaki başka bir kapıyı işaret ederek ekledi. "Şu kapı nereye açılıyor, bir bakar mısın Jones?"

İşaret edilen kapıya yönelen Jones, "Elbette," dedi.

Onların konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olan Sir Rowland hemen Clarissa'nın yanına giderek, paneli işaret etti.

"Diğer tarafında ne var?"

Clarissa kısaca, "Kitap rafları," dedi.

Sir Rowland başını sallayarak umursamaz bir havada kanepeye gitti. Bu arada uzaktan polis memurunun sesi duyuluyordu.

"Hole açılan bir diğer kapı, efendim."

İki polis kütüphaneden geri döndüler.

"Burası tamam," dedi müfettiş ve Sir Rowland'a baktı. Onun yer değiştirmiş olduğunu fark etmiş olmalıydı. "Şimdi de evin geri kalan kısmına bakalım." Ve hole açılan kapıya doğru ilerledi.

Clarissa, "Eğer sizce sakıncası yoksa size eşlik edeyim," dedi. "Küçük üvey kızım uyanıp korkabilir. Gerçi uyanacağını hiç sanmıyorum ama... Çocukların bu denli derin uyuyabilmeleri çok ilginç. Onları uyandırmak için iyice sarsmanız gerekebiliyor."

Müfettiş hol kapısını açarken Clarissa, "Çocuğunuz var mı, müfettiş?" diye sordu.

"Bir kız bir oğlan," dedi müfettiş, odadan çıktı ve holü geçip merdivenlere yöneldi.

"Çok hoş, değil mi?" diyen Clarissa polis memuruna dönerek, "Bay Jones," dedi ve eliyle önden geçmesini işaret etti. Polis memuru odadan çıktı ve Clarissa da onu izledi.

Onların gitmesinin hemen ardından odada kalan üç kişi şaşkınlık içinde bakıştılar.

Hugo ellerini ovuşturdu.

Jeremy sakalını sıvazladı. "Peki ya şimdi?" Sonra bir sandviç daha aldı.

Sir Rowland başını salladı.

"Bundan hiç hoşlanmadım. Giderek batıyoruz."

"Bana sorarsanız," diyen Hugo da fikrini belirtti. "Yapılacak tek bir şey var. Gerçeği söylemek. Çok geç olmadan her şeyi itiraf etmek."

Jeremy hışımla haykırdı. "Lanet olsun, bunu yapamayız. Bu Clarissa'ya haksızlık olur."

"Eğer bunu sürdürecek olursak giderek daha da zor bir durumda kalacağız." Hugo ısrarı sürdürdü. "Bu cesetten nasıl kurtulacağız? Polis adamın arabasına da el koyacak."

Jeremy, "Benim arabamı kullanabiliriz," diye önerdi.

Hugo huzursuzdu ve ısrarını sürdürdü. "Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Gerçekten hiç hoşuma gitmiyor. Kahretsin. Ben bu yörenin sulh hukuk yargıcıyım. Polisle iyi ilişkiler içinde olmayı da düşünmem gerekir." Sir Rowland'a döndü. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Roly? Sen sağgörülü, mantıklı bir insansın."

Sir Rowland'ın canı sıkkın görünüyordu.

"Bundan hiç hoşlanmadığımı itiraf etmeliyim," dedi. "Ancak kişisel anlamda düşünecek olursam zor da olsa bu işte Clarissa'nın yanında olacağıma söz verdim."

Hugo şaşırmış görünüyordu. Arkadaşına, "Seni hiç anlamıyorum," dedi.

Sir Rowland, "İstersen bana güvenmeyi dene, Hugo," dedi. Ciddi bakışlarla iki adamı uzun uzun süzdükten sonra ekledi. "Çok kötü ve zor bir kıskacın içindeyiz, hepimiz. Ama el ele verir ve birbirimize kenetlenirsek, biraz da şansın yardımıyla bu durumdan kurtulabiliriz. Bu şansın olduğuna inanıyorum."

Jeremy bir şey söyleyecek oldu ama Sir Rowland elini kaldırarak onu engelledi ve konuşmaya devam etti.

"Polis bir kez Costello'nun bu evin içinde olmadığından emin olursa gider ve onu başka bir yerlerde aramayı dener. Sonuçta arabasını burada bırakıp yaya olarak gitmesinin birçok nedeni olabilir." Dostlarını anlamlı anlamlı süzdü. "Biz hepimiz saygın insanlarız; Hugo biraz önce anımsattığı gibi bir sulh mahkemesi yargıcı, Henry Hailsham-Brown ise Dışişleri'nde yüksek bir pozisyonda..."

Hugo, "Evet evet, senin de kusursuz ve seçkin bir kariyerin olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi. "İyi öyleyse, madem sen böyle diyorsun, işi yüzsüzlüğe vururuz."

Jeremy ayağa kalkarak başıyla gizli bölmeyi işaret etti.

"Hemen şimdi bununla ilgili bir şey yapamaz mıyız?"

Sir Rowland kısa ve öz olarak kararını bildirdi.

"Şu anda bunun için zaman yok. Her an geri dönebilirler. Olduğu yerde çok daha güvende."

Jeremy istemeyerek de olsa bunu kabul etti.

"Belirtmem gerekir ki Clarissa bir efsane, olağanüstü biri," dedi. "Korkunun zerresi yok onda, kılı bile kıpırdamıyor. Polis müfettişini parmağında oynatacaktır."

O sırada ön kapı çalındı.

Sir Rowland, "Bu Bayan Peake olmalı," dedi. "Gidip kapıyı açar mısın, Warrender. Buraya gelsin."

Jeremy odadan çıkar çıkmaz Hugo bir parmak işaretiyle Sir Rowland'ı yanına çağırdı.

"Neler oluyor Roly?" diye fısıldadı telaş içinde. "Clarissa baş başa kaldığınızda sana ne anlattı?"

Sir Rowland açıklamaya niyetlendiyse de ön kapıdan Jeremy'yle Bayan Peake'in konuşma sesleri gelince "şimdi olmaz" anlamında bir el hareketiyle bundan vazgeçtiğini belirtti.

"Bence içeri girmeniz iyi olacak," diyen Jeremy kapıyı çarparak kapattı. Aradan bir dakika bile geçmemişti ki bahçıvan kadın salona girdi. Aceleyle giyinmiş olduğu anlaşılıyordu. Boynuna bir havlu sarmıştı.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu bahçıvan kadın merakla. "Bayan Hailsham-Brown telefonda çok gizemli konuştu. Bir şey mi oldu?"

Sir Rowland büyük bir nezaketle kadına döndü.

"Sizi böyle uygunsuz bir zamanda rahatsız ettiğimiz ve buraya çağırdığımız için bağışlayın. Lütfen oturun." Briç masasının yanındaki sandalyelerden birini işaret etti.

Hugo sandalyeyi çekerek kadının oturmasına yardımcı oldu. Kadın teşekkür etti.

Hugo salondaki rahat koltuklardan birine oturdu. Bu arada Sir Rowland da kadına bilgi veriyordu.

"Aslına bakarsanız polis buraya geldi ve..."

"Polis mi?" Bayan Peake afallamıştı. Heyecanla Sir Rowland'ın sözünü kesti. "Hırsız mı girdi?"

"Hayır, hırsızlık değil ama..."

Sir Rowland, Clarissa'yla birlikte müfettiş ve polis memurunun salona girdiklerini görünce konuşmasını yarıda kesti. Jeremy kanepeye oturdu, Sir Rowland da onun arkasına geçti.

Clarissa, "Müfettiş," dedi. "İşte Bayan Peake de gelmiş."

Müfettiş doğruca bahçıvan kadının yanına gitti.

Hafifçe reverans yaparak, "İyi akşamlar Bayan Peake," dedi.

"İyi akşamlar müfettiş. Ben de tam Sir Rowland'a soruyordum... hırsız mı girdi yoksa?"

Müfettiş onu kısa bir süre keskin bakışlarla süzdü, bir iki saniye kadar bekledi ve sonra konuşmaya başladı.

"Buraya aldığımız çok tuhaf bir telefon ihbarı sonucunda geldik. Sizin bizi bu konuda aydınlatabileceğinizi düşünüyoruz."

12. Bölüm

Bayan Peake müfettişin açıklamasını şen şakrak bir kahkahayla karşıladı.

"Gizemli bir şey olduğunu söylemiştim. Çok eğlenceli," diye haykırdı neşeyle.

Müfettiş kaşlarını çattı.

"Konu Bay Costello," diye açıkladı. "Bay Oliver Costello, 27 Morgan Evleri, Londra SW3. Chealsea yakınında bir yer."

Bayan Peake hemen karşılık verdi. "Adını bile duymadım."

"Bu akşam buradaymış, Bayan Hailsham-Brown'ı ziyaret etmiş." Müfettiş anımsattı. "Ve sanırım siz de ona bahçede yol göstermişsiniz."

Bayan Peake baldırlarına bir şamar indirdi.

"Ah, o adam mı?" diye haykırdı. "Bayan Hailsham-Brown adını söylemişti aslında." Müfettişe biraz daha fazla ilgiyle bakmaya başladı. "Evet, ne bilmek istiyordunuz?"

Müfettiş ağır ağır, sözcüklerin üzerine basa basa devam etti.

"Bilmek istediğim tam olarak onu son gördüğünüzde neler olduğu?"

Bayan Peake yanıt vermeden kısa bir süre düşündü.

"Bir düşüneyim. Evet. Birlikte Fransız pencereden dışarı çıktık, ona otobüse gitmek istiyorsa kısa bir yol olduğunu söyledim ama o arabasıyla geldiğini ve arabasını ahırların orada bıraktığını söyledi."

Olanları kısa ve öz olarak anlattığı için övülmeyi beklercesine gözlerini müfettişe dikti. Müfettiş bunu fark etmedi bile. Dalgın dalgın, "Orası araba bırakmak için çok tuhaf bir yer değil mi?" diye sordu.

"Ben de tam olarak bunu düşünmüştüm," diyen Bayan Peake müfettişin koluna hafifçe vurdu. Bunu hiç beklemeyen adam şaşırdı ama kadın umursamadan devam etti konuşmasına. "Adamın arabasını ön kapının yanına park etmiş olmasını beklerdiniz, değil mi? Ama insanlar bir tuhaf işte. Neyi neden yaptıklarını hiçbir zaman anlayamazsınız." Sonrasında nahoş bir kahkaha attı.

Müfettiş kayıtsız bir havada sordu. "Peki, sonra ne oldu?"

Bayan Peake omuzlarını silkti.

"Şey, arabasına doğru gitti ve sanırım arabasına binip gitti."

"Gittiğini görmediniz mi?"

"Hayır, aletlerimi topluyordum."

Müfettiş sözcükleri teker teker vurgulayarak, "Bu onu son görüşünüz mü oldu?" diye sordu.

"Evet, neden?"

"Çünkü arabası hâlâ burada." Müfettiş ağır ağır ve sözcükleri vurgulayarak sözlerine devam etti. "Bugün yedi otuzda polis merkezine gelen bir telefonda Copplestone Court'ta bir cinayet işlendiği ihbar edildi."

Bayan Peake afallamış görünüyordu.

"Cinayet mi?" diye haykırdı. "Burada mı? Olamaz."

Müfettiş soğuk bir ifadeyle, Sir Rowland'a anlamlı anlamlı bakarak, "Sanırım buradaki herkes aynı şekilde düşünüyor," dedi.

Bayan Peake onun dediklerini umursamadan, "Elbette," diye ekledi. "Çevrede kadınlara saldıran şu manyakların dolaştığını biliyorum ama... bir adamın öldürüldüğünü söylediğinize göre..."

Müfettiş onun sözünü yarıda kesti.

"Bu akşam başka araba sesi duymadınız mı?"

Bahçıvan kadının yanıtı kısa ve netti.

"Bay Hailsham-Brown'ın arabasının dışında hayır."

"Bay Hailsham-Brown mı?" Müfettiş hayretle kaşlarını kaldırdı. "Onun bugün çok geç bir vakitte geleceğini düşünüyordum."

Bakışları Clarissa'ya yönelirken genç kadın telaşla açıklamaya başladı.

"Kocam eve geldi ama hemen giyinip tekrar gitti."

Müfettiş bilinçli olarak sabırlı bir ifade takınmaya çalıştı.

"Demek öyle," dedi yapmacık bir nezaketle. "Eve tam olarak ne zaman geldi?"

"Bir düşüneyim..." Clarissa kekelemeye başlamıştı. "Sanırım tam olarak..."

Bayan Peake söze karıştı.

"Ben paydos etmeden yaklaşık çeyrek saat önceydi. Çok fazla mesai yapıyorum, müfettiş. Saat düzenlemelerine asla uymam. Önemli olan işine sahip çıkmak, benim her zaman söylediğim ve savunduğum bu." Konuşurken bir yandan da parmaklarıyla masada adeta trampet çalıyordu. "Evet, Bay Hailsham-Brown eve geldiğinde saat sanırım tam olarak yediyi çeyrek geçiyordu."

"Yani Bay Costello buradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra," diyen müfettiş odanın ortasına doğru yürüdü. Tavrı az da olsa değişmişti. "Bu durumda o ve Bay Hailsham-Brown büyük olasılıkla birbirlerini teğet geçtiler. Sizce adam Bay Hailsham-Brown'ı görmek için buraya tekrar gelmiş olabilir mi?"

"Oliver Costello kesinlikle ikinci bir kez bu eve gelmedi," diye haykırdı Clarissa sert ve kararlı bir sesle.

"Bundan emin olamazsınız, Bayan Hailsham-Brown." Bahçıvan ona karşı çıktı. "Sizin haberiniz olmadan bu pencereden içeri girmiş olabilir." Sözlerine kısa bir ara verdi ve sonra birden haykırdı. "Tanrım! Onun Bay Hailsham-Brown'ı öldürmüş olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi? Çok üzgünüm."

Clarissa hışımla haykırdı.

"Tabii ki Henry'yi öldürmedi."

Müfettiş sordu. "Kocanız buradan ayrıldıktan sonra nereye gitti?"

"Hiçbir fikrim yok." Clarissa'nın yanıtı kısa ve netti.

Müfettiş ısrarla sordu. "Genelde de gittiği yeri size söylemez mi?"

Clarissa, "Ona hiç sormam," dedi. "Bence bir erkek için ona sürekli hesap soran bir kadından daha sıkıcı ve rahatsız edici bir şey olamaz."

Bayan Peake birden bir çığlık attı.

"Tanrım, ne kadar aptalım. Tabii ya, adamın arabası hâlâ burada olduğuna göre, öldürülen de o olmalı." Kahkahalarla gülmeye başladı.

Sir Rowland ayağa kalktı ve bahçıvan kadını ciddi bir tavırla uyardı.

"Birinin öldürülmüş olduğunu düşünmemiz için hiçbir neden yok, Bayan Peake. Aslına bakarsanız müfettişin kendisi de bunun aptalca bir şaka olabileceği kanısında."

Bayan Peake'in bu görüşte olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

"Ama araba," dedi ısrarla. "Ben bu arabanın hâlâ burada olmasının çok kuşkulu bir durum olduğu kanısındayım." Ayağa kalktı, müfettişe yaklaştı ve merakla sordu. "Ceset aradınız mı müfettiş?"

Sir Rowland müfettişe konuşma fırsatı vermeden atıldı.

"Müfettiş bütün evi araştırdı."

Müfettiş onu sert bir bakışla uyardı.

Bayan Peake kendi görüşlerini açıklamayı sürdürüyor, bu arada da hafif hafif müfettişin omzuna vuruyordu.

"Bu işle Elgin'lerin bir ilgisi olduğundan eminim... uşak ve kendisini aşçı sanan karısının. Onlardan bir süredir zaten kuşkulanıyordum. Biraz önce buraya gelirken pencerelerinde ışık gördüm. Bu kuşkulu bir durum. Bu akşam onların izin günü ve genellikle saat on bir olmadan geri dönmezler." Müfettişin kolunu tuttu ve ısrarcı bir şekilde sordu. "Onların bölümünü araştırdınız mı?"

Müfettiş konuşmak için ağzını açacak oldu ama kadın bir kez daha omzuna vurarak buna fırsat vermedi.

"Bakın, diyelim ki bu Bay Costello, Elgin'in sabıka kaydı olan biri olduğunu biliyordu ve onu görür görmez tanıdı. Geri dönüp Bayan Hailsham-Brown'ı bu konuda uyarmak istemiş olabilir. Bunu fark eden Elgin de ona saldırıp konuşmaması için onu öldürmüştür."

Özgüvenle ve söylediklerinin memnuniyeti içinde odadakileri gözleriyle süzdü ve devam etti.

"Tabii daha sonra da cesedi, geçici olarak gecenin geç bir saatinde yok etmek üzere aceleyle kolayca bulunamayacağı bir yere saklamıştır. Acaba nereye saklamış olabilir?" Varsayımını güçlendirmek istercesine etkileyici bir tonda sormuştu bu soruyu. Fransız pencerelere bakarak yeniden konuşmaya başladı. "Bir perdenin arkasına ya da..."

Clarissa öfkeyle onun sözünü kesti.

"Bayan Peake lütfen! Perdenin arkasına saklanmış birinin olmadığı çok açık. Ayrıca ben Elgin'in hiç kimseyi öldürmeyeceğinden de kesinlikle eminim. Bu çok anlamsız."

Bayan Peake ona döndü.

"Siz insanlara çok fazla güveniyorsunuz," dedi. "Benim yaşıma geldiğinizde insanların göründüklerinden çok farklı olabildiklerini anlayacaksınız." Müfettişe dönerken yeniden kahkahalarla güldü.

Müfettiş yine tam konuşmak için ağzını açmak üzereydi ki bahçıvan kadın bir kez daha omzuna vurarak onu susturdu.

"Evet," diye ekledi. "Elgin gibi biri cesedi nereye saklamış olabilir? Burayla kütüphane arasında bir yüklük var. Oraya da bakmış olmalısınız?"

Sir Rowland telaşla söze karıştı.

"Bayan Peake, müfettiş gerek burayı gerekse kütüphaneyi iyice araştırdı."

Ancak müfettiş, Sir Rowland'ı anlamlı bakışlarla süzdükten sonra Bayan Peake'e döndü.

"Yüklük derken kastettiğiniz tam olarak neydi, Bayan Peake?" diye sordu.

Bayan Peake hemen yanıt verdi. Odada bulunan diğer dört kişi uçurumun kıyısına geldiklerini hissetmişçesine gergin görünüyorlardı.

"Ah, orası saklambaç oynarken saklanılabilecek ideal bir yer. Burada öyle bir yer olabileceği aklınıza bile gelmez. İzninizle göstereyim."

Yanında müfettişle panele doğru ilerledi. Jeremy tam o anda ayağa kalkacakken Clarissa'nın, "Hayır," çığlığıyla olduğu yerde kalakaldı.

Müfettiş ve Bayan Peake ona bakmak için döndüler.

Clarissa, "Orada bir şey yok," dedi. "Bunu biliyorum çünkü daha biraz önce kütüphaneden buraya o yoldan geçtim."

Sesi titriyordu. Hayal kırklığına uğrayan Bayan Peake mırıldandı.

"Neyse bu durumda..." Panelden uzaklaştı. Ancak müfettiş arkasından seslendi.

"Siz yine de gösterin," dedi. "Görmek istiyorum."

Bayan Peake kitap raflarının yanına gitti.

"Aslında bu bir kapı," diye açıkladı. "Buraya uyumlu olsun diye böyle yapılmış." Kolu indirdi. "Bunu çekince kapı açılıyor. Görüyorsunuz, değil mi?"

Panel açıldı ve Oliver Costello'nun cansız bedeni öne doğru düştü. Bayan Peake çığlık attı.

"Demek böyle," dedi müfettiş, Clarissa'yı acımasız bakışlarla süzerken. "Yanılmışsınız Bayan Hailsham-Brown. Bu akşam burada gerçekten de bir cinayet işlenmiş."

Bayan Peake'in çığlık sesleri giderek arttı.

13. Bölüm

On dakika sonra, ortalık yatışmış ortam sessizleşmişti, çünkü Bayan Peake artık salonda değildi. Aynı şekilde Hugo ve Jeremy de orada değillerdi. Panelin kapısı açıktı ve Oliver Costello'nun cesedi hâlâ gizli bölmede duruyordu. Clarissa kanepeye uzanmıştı. Sir Rowland onun yanı başına oturmuş, elinde tuttuğu konyak kadehinden yudum yudum da olsa genç kadına içirmeye çalışıyordu. Müfettiş telefonla konuşuyor, memur Jones ise nöbet tutmayı sürdürüyordu.

"Evet, evet," dedi müfettiş. "Bu da ne demek? Çarpıp kaçmış mı? Nereye? Ah evet, anlıyorum. Evet, evet, fırsat bulur bulmaz gönderin. Evet, fotoğrafları istiyoruz. Evet, ne gerekiyorsa, hepsini."

Ahizeyi yerine koydu ve polis memurunun yanına gitti.

"Kısa sürede burada olacaklar ama biraz beklememiz gerekiyor," diye yakındı. "Bazen haftalar geçer hiçbir şey olmaz, bazen her şey üst üste gelir. Adli tabip çok kötü bir trafik kazasına gitmiş, Londra yakınlarında bir kazaya. Bu da buraya biraz gecikebileceği anlamına geliyor. Her neyse, olay yeri inceleme gelene kadar hiçbir şeye dokunmadan beklemeliyiz." Cesedi işaret ederek ekledi. "Fotoğraf çekilene dek onu oradan kımıldatmasak iyi olacak. Aslında

bunun bir anlamı yok ama... Sonuçta orada öldürülmemiş, oraya sonradan konulmuş."

Polis memuru şaşkın şaşkın sordu. "Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz, müfettiş?"

Müfettiş halıya baktı. Sonrasında kanepenin arkasına doğru eğilerek açıkladı.

"Sürüklenme izleri halen burada." Polis memuru da kanepenin arkasına doğru eğilerek diz çöktü.

Sir Rowland kanepeye doğru baktı, sonra Clarissa'ya dönerek, "Kedini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok daha iyi Roly, teşekkürler." Clarissa'nın sesi zayıf ve titrekti.

İki polis doğruldular.

Müfettiş meslektaşına paneli işaret ederek, "Bence şu kapıyı kapasak daha doğru olacak," dedi. "Daha fazla şamata olsun istemeyiz."

"Haklısınız efendim."

Memur Jones ceset görünmeyecek şekilde paneli kapattı. O arada Sir Rowland da kanepeden uzaklaşarak müfettişin yanına gitti.

"Bayan Hailsham-Brown çok ağır bir şok yaşadı, müfettiş. Bence odasına gidip biraz uyuması çok iyi olabilir."

Müfettişin yanıtı nazik ancak ihtiyatlıydı.

"Elbette sir, ancak bir iki dakika sonra. Öncesinde ona sormam gereken bir iki şey var."

Sir Rowland ısrarı sürdürdü.

"Kendisi şu an hiçbir soruya düzgün şekilde yanıt verebilecek durumda değil."

Clarissa titrek zayıf bir sesle konuşmaya karıştı.

"İyiyim Roly. Gerçekten."

Sir Rowland ona döndü ve uyardı.

"Bu yaptığın gerçekten çok cesurca bir davranış yavrum ama bence yukarı gidip biraz dinlenmen çok daha akıllıca olacak."

"Sevgili Roly amca." Clarissa yaşlı adama hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra müfettişe dönerek ekledi. "Kendisi yalnızca vasim olup gerçek amcam olmamasına rağmen ona Roly amca demeyi yeğliyorum. Bana karşı her zaman o kadar iyi ve tatlı ki."

"Evet, bunu görüyorum." Müfettişin yanıtı kuru ve soğuktu.

Clarissa zarafetle başını salladı.

"Bana istediğinizi sorabilirsiniz müfettiş. Ancak korkarım size pek yardımcı olamayacağım, çünkü bütün bu olup bitenler konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok."

Sir Rowland iç çekti, ağır ağır başını salladı ve uzaklaştı.

Müfettiş, "Sizi pek fazla alıkoymayacağız, madam," dedi. Ardından kütüphaneye açılan kapıya giderek kapıyı açtı ve Sir Rowland'a döndü. "Sizden kütüphanede bekleyen beyefendilere katılmanızı rica edecektim, Sir Rowland."

"Bence burada kalmam daha doğru olacak, eğer..." diyen Sir Rowland'ın konuşması, sesi daha da kararlı ve sert bir ton alan müfettiş tarafından yarıda kesildi. "Eğer gerekirse sizi çağırırım, Sir Rowland. Şimdi lütfen kütüphaneye geçin."

Bakışlarla sürdürülen kısa bir düellonun ardından Sir Rowland yenilgiyi kabullenerek kütüphaneye gitti. Müfettiş hemen arkasından kapıyı kapattı ve polis memuruna sessizce oturup konuşulanları not almasını işaret etti. Jones not defterini ve kalemini çıkarırken Clarissa da ayaklarını kanepeden aşağı sarkıtarak doğruldu.

Müfettiş sorguya başladı.

"Evet, şimdi Bayan Hailsham-Brown." Kanepenin yanındaki sehpaya uzanarak sigara tabakasını eline aldı ve inceledi. Sonra kutuyu açtı ve içindeki sigaralara baktı.

Clarissa etkileyici bir gülümsemeyle müfettişe, "Sevgili Roly amca," diye açıkladı. "Her zaman benim için her şeyi yedeklemeye

çalışır." Sonra müfettişin kutuyu dikkatle incelediğini fark ederek endişelendi ve şakayla ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Bu üçüncü dereceden bir derin bir soruşturma olacağa benziyor."

"Emin olun öyle bir şey söz konusu bile değil, madam. Yalnızca birkaç basit soru," diyen müfettiş, memura döndü. "Hazır mısın Jones?"

Polis memuru Jones saygıyla onayladı.

"Hazırım efendim."

Müfettiş briç masasından bir sandalye alarak yüzü Clarissa'ya dönük olacak şekilde oturdu.

"Güzel. Evet, Bayan Hailsham-Brown. Salonunuzdaki bu gizli bölmeye bir ceset saklanmış olduğu konusunda hiçbir fikriniz olmadığını söylüyorsunuz, değil mi?"

Clarissa koskocaman açılmış gözlerle yanıt verirken polis memuru da not alıyordu.

"Elbette yok. Bu korkunç bir durum!" Ürperdi. "Kesinlikle korkunç!"

Müfettiş onu meraklı bakışlarla süzdü.

"Bu durumda biz bu salonu araştırırken niçin bize bu gizli bölmeden bahsetmediniz?"

Clarissa müfettişin ısrarlı bakışlarına koskocaman açılmış gözlerindeki saf, masum bakışlarla karşılık verdi.

"Biliyor musunuz, bu aklıma bile gelmedi. Bakın bu gizli bölmeyi asla kullanmıyoruz, dolayısıyla da aklıma gelmemesi doğal."

Müfettiş ısrarla anımsattı.

"Ama bize az önce kütüphaneden buraya oradan geçtiğinizi söylemiştiniz."

"Yoo hayır." Clarissa birden haykırdı. "Beni yanlış anlamış olmalısınız." Kütüphane kapısını işaret etti. "Kastettiğim o yolla da kütüphaneye geçilebileceğiydi."

"Evet, gerçekten de sizi yanlış anlamış olmalıyım." Müfettişin yüz ifadesinden canının sıkılmış olduğu anlaşılıyordu. "Neyse en azından şu konuya bir netlik kazandıralım. Bay Costello'nun bu eve yeniden ne zaman geldiği ve gelmekteki amacının ne olduğu konusunda hiçbir fikriniz olmadığını söylemiştiniz, değil mi?"

"Kesinlikle yok," diyen Clarissa'nın ses tonu açık yürekliliğinin kanıtı gibiydi.

Müfettiş yine de ısrarı sürdürdü.

"Ancak geri dönmüş olduğu da inkâr edilemez bir gerçek."

"Evet, doğru. Öyle olmalı."

Müfettiş ısrarı bırakmadı.

"Bunun için bir nedeni olmalı, öyle değil mi?"

Clarissa onayladı.

"Öyle olmalı. Ama ne olduğunu bilemiyorum."

Müfettiş bir an düşündükten sonra konuya farklı açıdan yaklaşmayı denedi.

"Sizce kocanızla görüşmek istemiş olabilir mi?"

Clarissa hemen, "Yoo, hayır," diye atıldı. "Öyle olmadığından kesinlikle eminim. Henry'yle birbirlerinden asla hoşlanmazlardı."

"Ah!" Müfettiş memnuniyetle başını salladı. "Demek birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Bunu bilmiyordum. Kavgalı mıydılar?"

Clarissa soruşturmanın tehlikeli ve önlenemez bir çizgiye doğru yönelmesini önlemek amacıyla hemen yanıt verdi.

"Yoo, hayır, asla kavga filan etmediler. Henry yalnızca onun sağlam pabuç olmadığını düşünüyordu." Gülümsedi. "Erkeklerin bazen ne denli tuhaf olabildiklerini bilirsiniz."

Müfettiş düşünceli görünüyordu. Kendisinin aynı kanıda olmadığını belirtir şekilde gülümsedi.

"Bay Costello'nun buraya dönüş nedeninin sizi görmek olmadığından kesinlikle emin misiniz?"

"Beni mi?" Clarissa şaşkınlıkla sordu. "Yoo hayır, bu olamaz, bundan eminim. Bunun için nasıl bir nedeni olabilir ki?"

Müfettiş derin bir soluk aldı. Ardından ağır ağır, sözcüklerin üzerine basa basa konuştu.

"Bu evde konuşmak isteyebileceği başka biri var mı? Lütfen yanıt vermeden önce iyice düşünün."

Clarissa müfettişi yeniden açık yüreklilikle, saf ve masum bakışlarla süzdü.

"Olduğunu sanmıyorum," dedi ısrarla. "Yani kim olabilir ki, kim var ki?"

Müfettiş ayağa kalktı, sandalyesini döndürdü ve yeniden briç masasının başındaki yerine yerleştirdi. Sonra ağır ağır odada dolaşırken sesli olarak düşünmeye başladı.

"Bay Costello buraya geliyor," dedi ağır ağır. "Ve ilk Bayan Hailsham-Brown'ın yanlışlıkla alıp götürdüğü eski kocasına ait bazı eşyaları geri getiriyor. Sonra vedalaşıp ayrılıyor. Ama sonra her nedense geri dönüyor."

Fransız stili pencerenin yanına gitti ve devam etti.

"Büyük olasılıkla içeri bu pencerelerden birinden girdi. Öldürüldü ve cesedi sürüklenerek gizli bölmeye saklandı ve bütün bunlar da on ya da yirmi dakika gibi kısa bir süre içinde olup bitti."

Dönerek Clarissa'nın yüzüne baktı.

"Ve hiç kimse bir şey duymadı, öyle mi?" Sesini yükselterek konuşmasını tamamladı. "Ben bunu pek inanılır bulmuyorum."

Clarissa onayladı.

"Açıkçası ben de. Evet, bu pek inanılır gibi değil. Gerçekten garip."

"Kesinlikle öyle." Müfettişin ses tonu alaycıydı. Doğrudan genç kadını hedef alarak son bir kez daha denedi. "Bayan Hailsham-Brown, hiçbir şey duymadığınızdan kesinlikle emin misiniz?"

"Hiçbir şey duymadım. Bu gerçekten akıl almaz bir durum."

"Fazlasıyla öyle." Müfettiş bir an düşündükten sonra asık bir suratla antreye açılan kapıya gitti ve kapıyı açtı. "Şu an için size soracaklarım bu kadar Bayan Hailsham-Brown."

Clarissa ayağa kalkarak hızla kütüphane kapısına doğru ilerlediyse de müfettiş tarafından engellendi.

"Oradan değil lütfen, buradan." Müfettiş genç kadına hole kadar eşlik etti.

Clarissa itiraz etti.

"Diğerlerinin yanına gitmem gerektiğini düşünüyordum."

"Sakıncası yoksa daha sonra, lütfen."

Clarissa istemeye istemeye hole geçti.

14. Bölüm

Müfettiş, Clarissa'nın ardından kapıyı kapatarak hâlâ not defterine bir şeyler yazmakta olan polis memuru Jones'un yanına gitti.

"Diğer kadın nerede? Hani şu bahçıvan? Bayan... şey... Peake?"

Polis memuru, "Onu kullanılmayan boş odalardan birindeki yatağa yatırdım," dedi. "Yani sinir krizi geçtikten sonra. Korkunçtu, onunla çok uğraşmam gerekti, gülmesi de ağlaması da korkunç. Deliden farksızdı."

Müfettiş, "Bayan Hailsham-Brown'ın yanına giderek onunla konuşmasında hiçbir sakınca yok," diye belirtti düşüncesini. "Önemli olan o üç adamla konuşmaması. Anlatacakları öykülerin uyumlaştırılmasını ve yönlendirilmesini istemeyiz, değil mi? Umarım kütüphanenin hole açılan kapısını kilitlemişsindir, Jones."

"Evet, efendim. "Polis memuru kendinden emin bir ifadeyle yanıt verdi. "Anahtarı da bende, burada."

"Onlarla ne yapmam gerektiğini bilemiyorum." Müfettiş meslektaşına içinde bulunduğu ikilemi itiraf etti. "Hepsi saygın insanlar. Toplumun ileri gelen tabakasından. Hailsham-Brown, Dışişleri'nde çalışan üst kademe bir bürokrat, Hugo Birch ise bilip tanıdığımız bir yargıç. Hailsham-Brown'ın diğer iki konuğunun da saygın, üst tabakadan tipler olduğu anlaşılıyor... neyse, ne kastettiğimi anlıyor-

sun, değil mi? Ama bir yandan da ilginç bir durumla karşı karşıyayız. Hiçbiri bize karşı dürüst davranmıyor, Bayan Hailsham-Brown da buna dâhil. Bizden bir şey gizliyorlar. Ve ben bu cinayetle ilgisi olsa da olmasa da bu gizlenenin ne olduğunu bulup, ortaya çıkarmaya kararlıyım."

Gözlerini kapatıp ellerini sanki ilham almak ister gibi başına götürdü. Sonra yeniden polis memuruna döndü.

"Neyse en iyisi sorguya devam etmek. İçeridekileri teker teker buraya al."

Polis memuru tam ayağa kalkarken müfettiş fikir değiştirdi.

"Hayır. Bir dakika. Önce şu uşakla konuşmak istiyorum."

"Elgin'le mi?"

"Evet, Elgin. Onu buraya çağır. Bana o bir şeyler biliyor olabilirmiş gibi geldi."

"Kesinlikle öyle, efendim."

Salondan çıkan polis memuru, Elgin'i salonun çevresinde dolaşırken buldu. Uşak hemen merdivenlerden çıkmaya yönelse de polis memurunun seslenmesiyle durdu ve oldukça gergin bir ifadeyle salona girdi.

Polis memuru salonun kapısını kapattı ve not tutmayı sürdürmek için daha önce oturduğu yere geçti.

Müfettiş, Elgin'e oturması için briç masasının başındaki sandalyelerden birini işaret etti.

Elgin oturdu, müfettiş hemen sorguya başladı.

"Daha önce söylediğinize göre bu akşam sinemaya gitmek için buradan ayrılmışsınız. Ama her nedense geri döndünüz. Bunun nedeni neydi?"

Elgin hemen yanıt verdi.

"Bunu size daha önce de söyledim, efendim. Karım kendini iyi hissetmiyordu."

Müfettiş onu dikkatli bakışlarla süzdü.

"Bu akşam geldiğinde Bay Costello'yu eve alan sizdiniz değil mi?"

"Evet efendim."

Müfettiş arkasını dönüp Elgin'den birkaç adım uzaklaştıktan sonra birden döndü.

"Neden bize daha önce Bay Costello'nun arabasının hâlâ dışarıda olduğunu söylemediniz?"

"O arabanın kime ait olduğunu bilmiyordum, efendim. Bay Costello evin ön kapısına arabasıyla gelmedi. Onun özel arabasıyla geldiğini bile bilmiyordum."

"Sizce de bu tuhaf değil mi? Yani arabasını ahırların orada bırakması?"

"Evet, doğru efendim, öyle. Bunun için nedenleri olmalı."

Müfettiş hemen sordu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Tam olarak bir şey değil efendim. Aslında hiçbir şey." Elgin kendinden emin görünüyordu.

Müfettiş sert ve keskin bir sesle, "Bay Costello'yu daha önce görmüş müydünüz?" diye sordu.

"Hayır efendim, asla."

Müfettiş sesinde anlamlı bir tonlamayla devam etti.

"Bu gece geri dönmenizin nedeni Bay Costello olamaz, değil mi?"

"Daha önce de açıkladım efendim. Karım..."

Müfettiş hışımla sözünü kesti.

"Daha fazla karınızın hastalandığını duymak istemiyorum. Bana gerçeği söyleyin." Elgin'den uzaklaşırken ekledi. "Bayan Hailsham-Brown'ın yanında ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?"

"Altı haftadır, efendim."

Müfettiş, Elgin'e dönerek dikkatle baktı.

"Peki ya öncesinde?"

Uşağın tedirgin olduğu anlaşılıyordu.

"Ben... ben biraz ara verdim, dinlendim, efendim."

"Dinlendiniz mi?" diye sordu müfettiş kuşkuyla. Kısa bir süre düşündükten sonra ekledi. "Bu durumda referanslarınızın dikkatle inceleneceğinin farkında olduğunuzu sanıyorum."

Elgin ayağa kalkar gibi oldu. "Eğer hepsi bu kadarsa..." diye söze başladıysa da birden sustu ve yeniden oturdu. "Ben... ben asla sizi yanıltmak istemem, efendim," diye ekledi. "Yanlış bir şey yapmadım. Yani demek istediğim –orijinal referansım yırtıldı– sözcükleri tam olarak anımsayamıyordum ama..."

"Ve siz de kendiniz için yeni bir referans yazdınız," dedi müfettiş onun sözünü keserek. "Durum bu, değil mi?"

"Kötü bir niyetim yoktu," diye itiraz etti Elgin. "Sonuçta yaşamımı bu yoldan kazanmak..."

Müfettiş yeniden sözünü kesti.

"Şu an için sahte referanslarla ilgilenecek kadar zamanım yok. Önce burada bu akşam neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve sizin Bay Costello hakkında ne bildiğinizi?"

Elgin ısrarla, "Onu daha önce görmediğimden eminim," dedi. "Ama onun buraya niçin gelmiş olabileceğine ilişkin bir fikrim var."

Müfettiş merakla sordu. "Ah, öyle mi? Evet, neydi bu fikir?"

Elgin, "Şantaj!" dedi. "Onunla bir alıp veremediği vardı."

"Onunla," diye yineledi müfettiş. "Bayan Hailsham-Brown'ı kastediyor olmalısınız."

Elgin coşkuyla onayladı.

"Evet. Hanımefendinin başka bir isteği olup olmadığını sormak için içeri girmiştim, onların konuşmalarına kulak misafiri oldum."

"Tam olarak ne duydunuz?"

"Hanımefendi, 'Bu açıkça şantaj. Buna asla boyun eğmem,' diyordu." Elgin, Clarissa'nın sözcüklerini yinelerken sesine oldukça dramatik bir ton verdi.

"Hımm!" Müfettiş kuşkuyla mırıldandı. "Peki ya başka?"

"Başka bir şey yok." Elgin üzüntüyle başını salladı. "Ben içeri girince sustular ve ben çıktıktan sonra da ses tonlarını düşürdüler."

"Anlıyorum." Müfettiş yeniden konuşmaya başlaması için ısrarla uşağa bakıyordu.

Elgin sandalyesinden kalktı. Yalvarırken ses tonu neredeyse ağlamaklıydı.

"Bana karşı acımasız olmayacaksınız, değil mi efendim? Öyle ya da böyle zaten başımda bir sürü dert var."

Müfettiş onu bir dakika kadar dikkatle süzdükten sonra hor gören bir ifadeyle, "Bu kadar yeter. Bakarız. Dışarı çık!" dedi.

"Evet efendim. Teşekkürler, efendim." Elgin hızla hole doğru ilerledi.

Müfettiş onun gidişini izledikten sonra polis memuruna döndü.

"Demek şantaj..." diye mırıldandı. İki polis bakıştılar.

"Aslında Bayan Hailsham-Brown çok da aklı başında hoş bir hanım gibi görünüyordu." Jones hüzünle mırıldandı.

"Evet, öyle de olsa görünüşe bakıp hüküm vermemek gerek. Asla bilemezsin." Müfettiş kısa bir süre düşündükten sonra, "Bu durumda şimdi Bay Birch'le konuşmak istiyorum. Lütfen çağır onu!" dedi.

Polis memuru kütüphanenin kapısına gitti.

"Bay Birch, lütfen."

Hugo kütüphane kapısından geldi. Kararlı, dirençli ve oldukça küstah görünüyordu.

Polis memuru onun arkasından kapıyı kapattı ve masanın başındaki yerine geçti.

Müfettiş, Hugo'yu nazikçe ve saygıyla selamladı.

"Buyurun Bay Birch. Lütfen oturun."

Hugo oturdu. Müfettiş devam etti.

"Korkarım çok tatsız, rahatsız edici bir durumla karşı karşıyayız. Bize bu konuda ne söyleyebilirsiniz?"

Gözlük kutusunu çarparcasına masanın üstüne bırakan Hugo meydan okurcasına bir havada yanıt verdi.

"Hiçbir şey."

Müfettiş hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu şaşkınlık içinde.

Hugo, "Ne söylememi bekliyordunuz ki?" diye çıkıştı. "Lanet olası bir kadın lanet olası bir dolabı açtı ve dışarı lanet olası bir ceset düştü." Sabırsızlıkla homurdandı. "Soluğum kesiliyor. Hâlâ durumu hazmedemedim." Müfettişe baktı. "Bana bir şeyler sormanızın anlamı yok çünkü bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Müfettiş, Hugo'yu bir an için dikkatle süzdü.

"İfadeniz bu, öyle mi? Bu konuda hiçbir şey bilmediğiniz?"

Hugo ısrarla yineledi.

"Size söyledim. Bir şey bilmiyorum. O adamı ben öldürmedim." Yeniden meydan okurcasına müfettişi süzdü. "O adamı tanımıyorum bile."

Müfettiş devam etti. "Tanımıyor musunuz? Peki tamam. Zaten tanıdığınızı söylemedim. Onu öldürmüş olabileceğiniz gibi bir düşüncem de kesinlikle yok. Ancak bu konuda sizin deyişinizle 'hiçbir şey bilmediğinize' inanamıyorum. İsterseniz ne bildiğinizi ortaya çıkarmak için işbirliği yapalım. Şöyle diyelim, ondan bahsedildiğini duydunuz, değil mi?"

"Evet, iğrenç herifin teki olduğunu duydum."

Müfettiş soğukkanlılıkla sordu. "Ne anlamda?"

"Ah bilemiyorum." Hugo duraksadı. "Herif hani şu kadınların beğendiği, erkeklerin ise nefret ettikleri tiplerden. Öyle biri işte."

Müfettiş yeni sorusunu yönlendirmeden önce bir an durup düşündü ihtiyatlıydı.

"Onun bu akşam bu eve ikinci bir kez niçin gelmiş olabileceğine dair bir fikriniz yok, değil mi?"

"En ufak bir fikrim yok," dedi Hugo küçümseyerek.

Müfettiş odanın içinde birkaç adım attıktan sonra birden Hugo'ya döndü.

"Sizce onunla yeni Bayan Hailsham-Brown arasında bir şey olabilir mi?"

Hugo şoka uğramış gibiydi.

"Clarissa'yla mı? Tanrım, hayır, asla. Clarissa çok hoş bir kız. Sağduyulu, aklı başında bir kız. Onun gibi birine başını çevirip bakmaz bile."

Müfettiş yeniden susup düşündü ve sonra birden, "Demek bize yardımcı olamıyorsunuz?" dedi.

"Üzgünüm. Ancak durum ortada." Hugo kayıtsız bir havada yanıt verdi.

Hugo'dan az da olsa bilgi alma umudu içinde olan müfettiş son bir atak daha yaptı.

"Cesedin o gizli bölmede olduğunu gerçekten bilmiyor muydunuz?"

"Elbette bilmiyordum," diyen Hugo'nun ses tonu kızgın ve kırgındı.

"Teşekkürler efendim." Müfettiş birden arkasını dönerek ondan uzaklaştı.

"Nasıl yani?" diye sordu Hugo tereddütle.

"Hepsi bu kadar. Teşekkürler," diye yineledi müfettiş. Yazı masasının yanına giderek masanın üstünde duran kırmızı ciltli kitabı aldı.

Hugo ayağa kalktı, gözlük kılıfını aldı ve kütüphaneye açılan kapıya doğru ilerledi. Polis memuru hemen yerinden kalkarak yolunu kesti. Hugo bu kez de Fransız stili pencerelere yöneldi. Ancak polis memuru, "Lütfen buradan Bay Birch," diyerek hole açılan kapıyı açtı. Hugo söylenileni yaptı. Polis memuru kapıyı onun arkasından kapattı.

Müfettiş büyük kırmızı ciltli kitabı briç masasının üzerine koydu ve incelemeye başladı.

Polis memuru Jones alaycı bir havada, "Bay Birch gerçek bir bilgi kaynağıydı, değil mi efendim?" dedi. "Bir sulh mahkemesi yargıcı için böyle bir cinayete karışmış olmak hiç hoş olmamalı."

Müfettiş yüksek sesle okumaya başladı.

"Delahaye, Sir Rowland Edward Mark, KCB,(*) MVO..."(**)

"Neye bakıyorsunuz?" diye soran polis memuru, müfettişin omzunun üstünden kırmızı kitaba baktı. "Ah, *Who's Who.*"(***)

Müfettiş okumayı sürdürdü.

"Tahsili Eton, Trinity College... Vay canına! Dışişlerine katıldı... İkinci sekreter... Madrid... Tam yetkili maslahatgüzar."

"Ah!" Polis memuru şaşkınlık içinde haykırdı.

Müfettiş onu sert bakışlarla süzdükten sonra okumayı sürdürdü.

"İstanbul, dışişleri... özel komisyon üyesi... kulüpler... dernekler... spor federasyonları..."

"Şimdi de onunla mı görüşmek istiyorsunuz, efendim," dedi polis memuru.

Müfettiş bir an düşündü.

"Hayır," dedi daha sonra. "Bu gruptaki en ilginç kişi o, onu sona bırakacağım. Şimdi de genç Warrender'ı al içeri."

(*) Knight Commander of the Bath (Order of the Bath): İngiliz askeri şövalyelik nişanı.

(**) Member of the Royal Victorian Order: Kraliyet zafer madalyası sahibi.

(***) Çeşitli alanlardaki etkinlikleriyle tanınmış ve yaşamakta olan kişilere ilişkin kısa, özlü bilgiler içeren biyografik sözlük...

15. Bölüm

Kütüphanenin kapısında duran polis memuru Jones içeri seslendi.

"Bay Warrender lütfen."

Jeremy içeri girdi, son derece rahat görünme çabası içinde olsa da bunda başarılı olduğu söylenemezdi. Polis memuru kapıyı kapattı ve masanın başındaki sandalyesine geçti. Müfettiş ise hafifçe doğrularak Jeremy için briç masasından bir sandalye çekti.

"Lütfen oturun," dedi yeniden koltuğuna yerleşirken.

Jeremy oturdu. Müfettiş sorguya başladı.

"Adınız?"

"Jeremy Warrender."

"Adresiniz?"

"Broad Sokağı, 344 – Grosvenor Meydanı 34." Jeremy soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Her söylediğini not eden polis memuruna bir göz attıktan sonra ekledi. "Taşra adresim, Hepplestone, Wiltshire."

Müfettiş, "Bundan maddi açıdan rahat ve bağımsız bir kişi olduğunuz anlaşılıyor," dedi.

Jeremy gülümsedi.

"Korkarım tam olarak öyle değil, müfettiş. Sir Kenneth Thomson'un yani İskoç-Arap Petrolleri şirketinin yönetim kurulu başkanının özel asistanı olarak çalışmaktayım. Bunlar onun adresleri."

Müfettiş anladığını belirtir şekilde başını salladı.

"Anlıyorum. Ne kadar zamandır onunla çalışıyorsunuz?"

"Yaklaşık bir yıl. Daha önce dört yıl süreyle Bay Scott Agius'un kişisel asistanlığını yaptım."

"Ah evet. Kendisi Londra'nın sayılı zengin işadamlarından biriydi, değil mi?" Bir an susup düşündükten sonra sordu. "Bu adamı, yani Oliver Costello'yu kastediyorum, önceden tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Bu geceye kadar ondan bahsedildiğini bile duymamıştım."

"Bu akşamın daha erken bir saatinde buraya geldiğinde onu görmüş müydünüz?"

"Hayır. Diğerleriyle birlikte ben de kulübe gitmiştim. Orada yemek yedik. Bugün hizmetlilerin izin günüydü. Bay Birch bizi kulüpte kendisiyle birlikte akşam yemeği yemeye davet etti."

Müfettiş başını salladı. Kısa bir aradan sonra da merakla sordu.

"Bayan Hailsham-Brown da davetli miydi bu yemeğe?"

"Hayır, değildi."

Müfettiş kaşlarını çattı, düşünüyordu.

Jeremy telaşla atıldı. "Yani, istediği takdirde rahatlıkla bize katılabilirdi. Davet gerekmiyordu."

"Yani kendisine soruldu mu? Gelmeyi ret mi etti?"

"Hayır, hayır," dedi Jeremy hemen telaşla. Gereksiz ve boş konuştuğunun farkına varmış gibiydi. "Demek istediğim... şey, Bay Hailsham-Brown bu saatlerde eve dönüyor ve genellikle de çok yorgun oluyor. Clarissa evde atıştırmalık bir şeyler olduğunu ve her zamanki gibi onlarla idare edeceklerini söyledi."

Müfettiş şaşırmışa benziyordu.

"Bu konuya açıklık getirelim," dedi hazırcevaplılıkla. "Bayan Hailsham-Brown kocasının eve akşam yemeği için döneceğini ve birlikte akşam yemeği yiyeceklerini düşünüyordu. Onun gelip hemen çıkacağını beklemiyordu, öyle değil mi?"

Jeremy iyice bocalamaya başladı.

"Ben... şey... yani... şey... şöyle... bilmiyorum," diye kekeledi. "Aslına bakarsanız şimdi siz söyleyince anımsadım, kocasının bu akşam dışarıya çıkacağını söylemişti."

Müfettiş ayağa kalkarak Jeremy'den birkaç adım uzaklaştı.

"Bu çok tuhaf! Yani Bayan Hailsham-Brown'ın siz üçünüzle birlikte kulübe yemeye gelmek yerine burada kalıp tek başına yemek yemeği yeğlemiş olması."

Jeremy sandalyesini müfettişi doğrudan görecek şekilde döndürdü.

"Şey... yeni... evet..." diye kekeleyerek söze girdiyse de birden kendine güvenini yeniden kazanarak kararlı bir tonda ekledi. "Demek istediğim çocuk yani Pippa vardı. Clarissa dışarı çıkıp küçük kızı evde yalnız bırakmayı istemedi."

"Ya da belki..." Müfettiş kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Kendisi çok özel bir konuk bekliyor ve bununla ilgili planlar yapıyordu?"

Jeremy ayağa kalktı.

"Bunu düşünmek çok anlamsız," dedi hiddetle. "Ve kesinlikle doğru değil, olamaz. Onun böyle bir şey planlamadığından eminim."

"Ama sonuçta Oliver Costello buraya bu evden biriyle görüşmeye geldi," diye belirtti müfettiş sözcükleri özellikle vurgulayarak. "Hizmetlilerin izin günüydü. Bayan Peake kulübesindeydi. Bu durumda Bay Costello'nun bu eve gelip görüşmek isteyeceği kişi Bayan Hailsham-Brown'dan başkası olamazdı."

"Tek söyleyebileceğim..." diye söze başlayan Jeremy birden sustu. Sonra arkasını dönerek sıkıntıyla mırıldandı. "Bence bunu ona sormalısınız."

"Sordum," dedi müfettiş.

Jeremy yeniden müfettişe döndü ve gözlerinin içine bakarak, "Peki ne dedi?" diye sordu.

"Aynen sizin dediğinizi," diye yanıtladı müfettiş bu soruyu rahat ve kendinden emin bir havada.

Jeremy yeniden briç masasının başına oturdu.

"İyi ya, yanıtı almışsınız işte."

Müfettiş odanın içinde birkaç adım attı, sanki çok derin düşüncelere dalmışçasına gözlerini yerdeki halıdan ayıramıyordu. Sonra birden Jeremy'ye döndü.

"Şimdi bana anlatın. Hep birlikte kulüpten buraya dönmenizin nedeni neydi? Bu nasıl oldu? En başından beri planınız bu muydu?"

"Evet," diyen Jeremy hemen yanıtını değiştirdi. "Yani hayır."

Müfettiş yumuşak bir ses tonuyla sorguyu sürdürdü.

"Yanıtınız hangisi, evet mi hayır mı?"

Jeremy derin bir soluk aldı.

"Şey... şöyle oldu. Hep birlikte kulübe gittik. Sir Rowland ve Hugo doğruca yemek salonuna gittiler, bir süre sonra ben de onlara katıldım. Biliyorsunuz, açık büfe olunca ne zaman gittiğiniz pek fark etmiyor. Hava kararıncaya kadar biraz topa vurmak istedim sonra da... neyse, biri, 'Briç oynamak isteyen?' diye sordu. Ben de 'Çok daha rahat ve sakin olan Hailsham-Brown'lara dönüp orada oynasak daha iyi olmaz mı?' diye sordum. Bu önerim genel kabul gördü ve döndük."

"Anlıyorum. Demek bu sizin fikrinizdi?"

Jeremy omuz silkti.

"Aslında kimin fikri olduğunu tam olarak anımsamıyorum. Hugo Birch de önermiş olabilir."

"Peki, buraya döndünüz, tam olarak kaçta?"

Jeremy bir an düşündükten sonra başını salladı.

"Tam bir saat söyleyemeyeceğim," diye mırıldandı. "Sanırım kulüp binasından ayrıldığımızda saat henüz sekiz olmamıştı."

"Peki, kulübün buraya uzaklığı?" diye sordu müfettiş. "Hızlı bir yürüyüşle beş dakika diyebilir miyiz?"

"Evet, yaklaşık olarak öyle. Golf sahaları buranın bahçesiyle sınır," diyen Jeremy pencereden dışarı baktı.

Müfettiş briç masasına giderek oradaki kâğıtlara ve briç düzenlemesine baktı.

"Ve sonra briç oynadınız, öyle mi?"

"Evet." Jeremy onayladı.

Müfettiş ağır ağır başını salladı.

"Bu ben buraya gelmeden yaklaşık yirmi dakika önce olmalı." Ağır ağır masanın etrafında dolaştı. "Hiç kuşkusuz bu kadar kısa bir süre içinde iki parti oyunu tamamlayıp bir üçüncüsüne geçmiş olamazdınız..." Jeremy'nin göreceği şekilde Clarissa'nın markörünü kaldırdı.

"Nasıl yani?" diye soran Jeremy bir an için afallasa da hemen yanıt vermeyi başardı. "Ah hayır, hayır. Birinci parti dünün skoru."

Müfettiş diğer markörleri işaret ederek, "Öyle anlaşılıyor ki yalnızca tek bir kişi skorları kaydetmiş," dedi.

"Evet," dedi Jeremy gülümseyerek. "Korkarım biz erkekler bu konuda biraz tembeliz. Skorları kaydetme işini tamamen Clarissa'ya bıraktık."

Müfettiş kanepeye doğru yürüdü.

"Bu oda ile kütüphane arasındaki gizli geçidi biliyor muydunuz?"

"Yani cesedin bulunduğu yeri mi?"

"Kastettiğim tam olarak bu."

"Hayır. Hayır. Hiçbir fikrim yoktu," diye belirten Jeremy gülümseyerek ekledi. "Çok iyi bir kamuflaj, değil mi? Bilmeyen biri orada öyle bir yer olduğunu anlayamaz."

Müfettiş kanepenin kolçağına oturdu, arkasına doğru yaslandı ve kanepedeki yastıklardan birini aldı. Ve aynı anda ortaya çıkan, yastığın altına saklanmış eldivenleri fark etti. Yüzü birden ciddileşti, sakin ancak kararlı bir ses tonuyla, "Sonuç olarak Bay Warren-

der," dedi. "O geçitte bir ceset saklı olduğunu bilemezdiniz, değil mi?"

Jeremy başını başka yöne çevirdi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse şaşkınlıktan neredeyse ağzım açık kaldı. Tam anlamıyla bir melodram. Gözlerime inanamadım."

Jeremy konuşurken müfettiş kanepedeki eldivenleri ayırmaya çalışıyordu. Bir sihirbaz havasında eldivenlerden bir çiftini havaya kaldırıp, kayıtsız görünme çabası içinde sordu. "Bu arada, bu eldivenler sizin olabilir mi Bay Warrender?"

Jeremy yeniden ona döndü.

"Hayır, yani evet," dedi şaşkınlık içinde.

"Yine aynı şey, evet mi hayır mı Bay Warrender?"

"Sanırım onlar benim."

"Golf kulübünden buraya döndüğünüzde bu eldivenler elinizde miydi?"

"Evet," diye yanıt veren Jeremy telaşla açıkladı. "Evet, onları takmıştım. Bu akşam hava biraz serindi, ısırıyordu."

Müfettiş kanepenin kolçağından kalkarak ona yaklaştı.

"Yanılıyor olmalısınız, Bay Warrender." Eldivenin içindeki harfleri işaret ederek ekledi. "Eldivende Bay Hailsham-Brown'ın isminin baş harfleri işli."

Jeremy sakin sakin bakışlarını müfettişten uzaklaştırırken mırıldandı.

"İşte bu çok ilginç benim de tıpkısının aynısı bir çift eldivenim var."

Müfettiş kanepeye döndü, yeniden kolçağa oturdu ve eline ikinci bir çift eldiveni aldı.

"Belki de sizinkiler bunlardır?"

Jeremy güldü.

"Beni ikinci kez tuzağa düşüremezsiniz. Sonuçta eldiven eldivene benzer."

Müfettiş eline üçüncü bir çift eldiven aldı.

"Üç çift eldiven," diye mırıldandı onları incelerken. "Hepsinin de içinde Bay Hailsham-Brown'ın isminin baş harfleri var. İlginç!"

"Sonuçta burası onun evi," dedi Jeremy anımsatmak için. "Neden ortalıkta üç çift eldiveni olmasın ki?"

Müfettiş hemen yanıtladı bu soruyu.

"Elbette olabilir de ilginç olan sizin hemen bunlardan birinin size ait olduğunu düşünmüş olmanız. Bence sizin eldivenleriniz hâlâ cebinizde, şu an görüyorum."

Jeremy elini sağ cebine götürdü.

Müfettiş hemen müdahale etti.

"Hayır, o değil. Diğer cebinizde."

Elini sol cebine götüren Jeremy sevinçle haykırdı.

"Ah evet. Buradalar."

"Ama bunlara pek de, benzemiyorlar, öyle değil mi?" diye sordu müfettiş muzip bir ifadeyle.

"Aslına bakarsanız bunlar benim golf eldivenlerim." Jeremy gülümsedi.

Birden, "Teşekkürler Bay Warrender," diyen müfettiş dalgın dalgın kanepedeki yastıklardan birini alıp hafifçe vurduktan sonra yerine bıraktı. "Şimdilik hepsi bu kadar."

Jeremy ayağa kalktı, şaşırmış görünüyordu.

"Şey, bakın..." dedi. "Yani sizin düşüncenize..." Sustu.

"Ne düşünmem gerekiyor, bayım?" diye sordu müfettiş kayıtsızca.

"Hiç." Jeremy'nin kararsızlığı anlaşılıyordu. Sonra sustu ve doğruca kütüphaneye açılan kapıya doğru ilerledi. Ancak o da polis memuru tarafından engellendi. Müfettişe dönen Jeremy sessizce işaret diliyle antreye açılan kapıyı işaret etti. Müfettişin başıyla onaylamasının ardından da odadan çıktı ve antreye açılan kapıyı arkasından kapattı.

Eldivenleri kanepenin üstüne bırakan müfettiş doğruca briç masasına gitti ve yeniden *Who's Who* adlı kitabı incelemeye başladı.

"Evet, işte burada," diye mırıldandı kısa bir süre sonra. Ardından da yüksek sesle okumaya başladı. "Thompson, Sir Kenneth. Saxon-Arabian Oil Company, Gulf Petroleum Company yönetim kurulu başkanı. Adres: Broad Sokağı-340, Grosvenor Meydanı 34."

Müfettiş bunları okurken memur Jones kanepenin yanındaki sehpaya giderek, oradaki kül tablasına kurşun kalemini açmaya başladı. Yere düşen birkaç talaş parçasını almak için eğildi ve kanepenin altındaki oyun kâğıdını gördü. Bunu alarak briç masasına, müfettişin önüne bıraktı.

Müfettiş, "O da ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yalnızca bir oyun kâğıdı efendim. Kanepenin altında buldum."

Müfettiş oyun kâğıdını aldı.

"Maça as," dedi. "Çok ilginç bir kart. Bir dakika." Kartın arkasını çevirdi. "Kırmızı. Aynı desteden."

Masadaki oyun kâğıdı destesini aldı ve masanın üstüne yaydı.

Polis memuru Jones ona kâğıtları ayırmakta yardımcı oldu.

"Evet, maça ası eksik," diye haykırdı müfettiş kısa bir süre sonra. Sandalyesinden kalktı. "İşte bu çok ilginç, öyle değil mi Jones?" Kartı cebine atarak kanepenin yanına gitti. Sinsi sinsi gülerek, "Her nasılsa maça ası olmadan briç oynamayı başarmışlar," diye mırıldandı.

O sırada masadaki kartları toplamakla meşgul olan Jones, "Gerçekten ilginç efendim," dedi.

Müfettiş kanepedeki üç çift eldiveni aldı.

"Artık Sir Rowland Delahaye ile görüşmenin zamanı da geldi."

Polis memuru, Sir Rowland'ı çağırmaya giderken müfettiş de kanepeden aldığı üç çift eldiveni briç masasına götürerek düzenli bir şekilde sergiledi.

16. Bölüm

Polis memuru Jones kütüphanenin kapısını açarak seslendi. "Sir Rowland Delahaye."

Sir Rowland'ın kapının eşiğinde durakladığını gören müfettiş, "İçeri gelin, Sir Rowland," dedi. "Lütfen oturun."

Sir Rowland briç masasına doğru ilerledi. Masanın üstündeki eldivenleri görünce bir an duraksadı ama sonra oturdu.

"Adınız Sir Rowland Delahaye, değil mi?" Müfettiş sorguya olağan bir soruyla başladı.

Sir Rowland'ın bunu ters bir ifade ve bir baş hareketiyle onaylamasının ardından, "Adresiniz?" diye sordu.

"Long Paddock, Littlewich Green, Lincolnshire," diyen Sir Rowland parmağıyla *Who's Who* adlı kitabın üstüne hafifçe vurarak sordu. "Burada bulamadınız mı, müfettiş?"

Müfettiş bu soruyu duymazdan gelmeyi yeğledi.

"Şimdi lütfen bana akşam yediden hemen önce buradan ayrılmanızın ardından yaşadıklarınızı anlatır mısınız?"

Sir Rowland bu soruyu önceden düşünüp planlamış olmalıydı ki hemen yumuşak bir sesle açıklamaya başladı.

"Bütün gün yağan yağmurun ardından hava birdenbire açtı. Zaten hizmetliler izinli olduğu için akşam yemeği için golf kulü-

büne gitmeyi planlamıştık." Söylediği her şeyi not alıp alamadığını anlamak istercesine dikkatle polis memuruna baktıktan sonra konuşmayı sürdürdü. "Yemeği tam bitirmiştik ki Bayan Hailsham-Brown telefon ederek kocasının hiç beklenmedik bir şekilde dışarı çıkması gerektiğini belirtti. Üçümüzden geri dönmemizi istedi ve hep birlikte briç oynamamızı önerdi. Denileni yaptık. Briçe başlamamızdan yaklaşık yirmi dakika sonra da siz geldiniz, müfettiş. Gerisini zaten biliyorsunuz."

Müfettiş düşünceli görünüyordu.

"Bu tam olarak Bay Warrender'ın öyküsü ile uyuşmuyor?" diye mırıldandı.

"Öyle mi?" dedi Sir Rowland. "Peki, kendisi olanları nasıl anlattı?"

"Buraya geri dönüp briç oynama önerisinin içinizden birinden geldiğini söyledi. Kendisi bunun büyük olasılıkla Bay Birch olduğunu düşünüyordu."

Sir Rowland umursamaz bir havada, "Ah öyle mi?" dedi. "Bakın, Warrender kulübün yemek salonuna bizden daha sonra geldi. Bayan Hailsham-Brown'ın telefon ettiğini fark etmemiş olabilir."

Sir Rowland ve müfettiş bakıştılar, ikisi de karşısındakinin şaşkınlığını gidermek ister gibiydi.

Neden sonra konuşan yine Sir Rowland oldu.

"Müfettiş siz benden çok daha iyi bilirsiniz ki iki kişinin aynı konu hakkında verdikleri ifadeler büyük ölçüde uyuşmaz. Aynı ifadenin verilmesi çok ender rastlanan bir durumdur. Zaten eğer üçümüz de tıpatıp aynı ifadeyi verecek olsak kanımca asıl kuşku duyulması gereken bu olurdu. Bu genellikle kuşkulu, hatta fazlasıyla kuşkulu bir durum olarak nitelendirilir."

Müfettiş bu konuda görüş bildirmek istemedi. Sandalyesini Sir Rowland'ın yanına çekerek oturdu.

"İzninizle sizinle konuşmak istediğim bir konu var, Sir Rowland."

"Elbette, nasıl isterseniz müfettiş."

Müfettiş düşünceli düşünceli birkaç saniye masanın üstüne baktıktan sonra konuşmaya başladı.

"Maktul, yani Bay Oliver Costello, buraya kafasındaki belirli bir amacı gerçekleştirmek için geldi." Sustu. Kısa bir aranın ardından ekledi. "Bu konuda hemfikir misiniz, Sir Rowland?"

"Kendisi buraya Bay Henry Hailsham-Brown'ın eski eşi Miranda Hailsham-Brown'ın yanlışlıkla aldığı bazı kişisel eşyalarını geri getirmek için geldi. Bunun dışında bir amacı olduğunu sanmıyorum." Sir Rowland'ın yanıtı açık ve netti.

"Bu bir bahane olabilir," dedi müfettiş ısrarla. "Gerçi bundan da emin değilim ama emin olduğum bir şey var, o da buraya gelmesindeki gerçek nedenin bu olmadığı."

Sir Rowland omuz silkti.

"Haklı olabilirsiniz. Bir şey söyleyemem."

Müfettiş, Rowland'ı sıkıştırıyordu.

"Belki de özellikle biriyle konuşmaya geldi. Bu kişi siz de olabilirsiniz, Bay Warrender da, Bay Birch de."

Sir Rowland itiraz etti.

"Eğer Bay Birch'le görüşmek isteseydi, kendisi bu yörede yaşadığına göre, onun evine gitmesi çok daha mantıklı olmaz mıydı? Herhalde buraya gelmezdi?"

"Büyük olasılıkla evet. Bu durumda dört seçeneğimiz kalıyor, siz, Bay Warrender, Bayan Hailsham-Brown ve Bay Hailsham-Brown." Sözlerine ara verdi ve devam etmeden önce Sir Rowland'ı anlamlı bakışlarla süzdü. "Evet, sir, şimdi bana söyler misiniz, Oliver Costello'yu ne kadar tanırdınız?"

"Pek tanıdığım söylenemez. Yalnızca bir ya da iki kez karşılaştım, hepsi bu."

"Nerede karşılaştınız?"

"İki kez Londra'da Hailsham-Brown'larda... ama bu yaklaşık bir yıl kadar önceydi. Bir kez de bir restoranda karşılaşmış olabiliriz."

"Onu öldürmek ya da ölümünü istemek için bir nedeniniz yoktu, değil mi?"

Sir Rowland gülümseyerek sordu.

"Bu bir suçlama mı müfettiş?"

Müfettiş başını salladı.

"Hayır, Sir Rowland. Buna daha çok eleme diyebiliriz. Oliver Costello'nun ölmesini istemeniz için bir nedeniniz olabileceğini düşünmüyorum. Bu durumda geriye üç kişi kalıyor."

Sir Rowland gülümseyerek, "Bu giderek değişik bir 'On Küçük Zenci' olup çıkıyor," dedi.

Müfettiş de gülümsedi.

"Bay Warrender'ı ele alırsak," dedi. "Onu ne kadar tanıyorsunuz?"

Sir Rowland, "Onunla ilk kez iki gün önce burada tanıştım," dedi. "Bana aklı başında, iyi eğitimli, iyi yetiştirilmiş düzgün bir genç adam gibi göründü. Kendisi Clarissa'nın arkadaşı. Onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum, ama bana katil olabilecek biri gibi de görünmüyor."

"Bay Warrender için bu kadarı yeterli." Müfettiş anlamlı anlamlı başını salladı. "Böylece bir sonraki soruma gelmiş oluyoruz."

Onun ne soracağını önceden sezen Sir Rowland, "Bay Hailsham-Brown'ı ve Bayan Hailsham-Brown'ı ne kadar tanıyorsunuz, diye soracaksınız, değil mi?" diye sordu. "Siz sormadan söyleyeyim, Henry Hailsham-Brown'ı çok iyi tanırım. Kendisi çok yakın ve eski bir dostum. Clarissa'ya gelince, onun hakkında bilinmesi gereken ne varsa hepsini bildiğimi söyleyebilirim. Kendisi benim vesayetim altında ve benim için de anlatamayacağım kadar değerli."

"Evet, bu ifadeniz birçok şeyi aydınlatıyor. Teşekkürler, sir."

"Gerçekten öyle mi?"

Müfettiş ayağa kalktı, odanın içinde bir iki adım attıktan sonra Sir Rowland'a döndü.

"Bu akşam siz üçünüz planlarınızı niçin değiştirdiniz? Neden buraya geri döndünüz ve briç oynamış gibi davrandınız?"

Sir Rowland hışımla haykırdı. "Oynamış gibi mi?"

Müfettiş cebindeki oyun kâğıdını çıkardı.

"Bu kâğıt odanın diğer ucunda kanepenin altında bulundu. Sizin elli bir kartla, üstelik de maça ası eksik bir desteyle iki parti briç oynadığınıza ve bir üçüncüsüne de başladığınıza inanmam ne yazık ki pek mümkün değil."

Sir Rowland müfettişin elindeki kartı aldı, arkasını çevirip inceledi ve geri uzattı.

"Evet, bu pek inanılır gibi değil."

Müfettiş çaresizce gözlerini devirdi ve ekledi. "Bay Hailsham-Brown'a ait olan bu üç çift eldivenin de bir açıklama gerektirdiği düşüncesindeyim."

Sir Rowland çok kısa bir sessizliğin ardından yanıt verdi.

"Korkarım ben bu konuya bir açıklık getiremeyeceğim, müfettiş."

"Öyle mi sir. Bunu tahmin ediyordum. Söz konusu hanımefendi için yapabileceğiniz her şeyi yapmaya hazır olduğunuzu anlıyorum. Ama bu doğru değil, sir. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

"Acaba?" Sir Rowland'ın bu saptama karşısındaki tek yanıtı bu oldu.

Müfettiş panele doğru gitti.

"Bayan Hailsham-Brown cesedin gizli bölmede olduğunu biliyordu," diye belirtti karalılıkla. "Onu buraya ya kendisi sürükleyip koydu ya da sizler ona bu konuda yardımcı oldunuz, bunu bilemi-

yorum. Ama onun cesedin burada olduğunu bildiğinden eminim." Sir Rowland'ın yanına geldi ve onun gözlerinin tam içine bakarak ekledi. "Oliver Costello'nun buraya Bayan Hailsham-Brown'ı görmeye geldiğini ve tehditle ondan para sızdırmaya çalıştığını düşünüyorum."

"Tehdit mi?" Sir Rowland şaşırmıştı. "Ne gibi bir tehdit?"

"Bu da yakında ortaya çıkacak, bunda hiç kuşkum yok," dedi müfettiş kendinden emin bir tavırla. "Bayan Hailsham genç ve çekici bir kadın. Bay Costello'nun kadınlara çok cazip gelen bir adam olduğu söyleniyor. Neyse, Bayan Hailsham-Brown yeni evli ve..."

"Bir dakika durun!" Sir Rowland öfkeyle ve otoriter bir ifadeyle müfettişin sözünü kesti. "Bazı konularda hatalarınızı düzeltmem gerektiğini anlıyorum. Size her şeyi açıkça anlattığımı kabul edersiniz. Şimdi anlatacaklarım da bu konudaki yanlış anlaşılmaları gidermekle ilgili. Henry Hailsham-Brown'ın ilk evliliği gerçek anlamda çok yanlış bir evlilikti. Çok mutsuz oldular. Karısı Miranda çok güzel bir kadındı ama dengesizdi ve nörotikti. Sağlığı ve sinirleri zamanla öylesine bozuldu ve alarm verecek bir noktaya geldi ki küçük kızının bile ondan uzaklaştırılıp bir bakımevine verilmesi gerekti."

Bir an susup düşündü sonra devam etti.

"Evet, gerçekten çok kötü bir durumdu bu. Olaylar akıl almaz bir şekilde gelişti. Miranda'nın uyuşturucu hap bağımlısı olduğu düşünülüyordu. Onun bu haplara nasıl ulaştığı asla çözülemedi ama bunu sağlayanın Oliver Costello denilen bu adam olduğunu tahmin etmek pek yanlış olmaz sanırım. Miranda ona sırılsıklam âşıktı, nitekim sonunda da onunla kaçtı."

Yeni bir sessizlik ve anlamlı bakışmanın ardından Sir Rowland öyküsünü sürdürdü.

"Düşünce anlamında eski kafalı bir kişi olduğunu söyleyebileceğimiz Henry Hailsham-Brown çocuğunun annesi olan Miranda'yı

yasalar önünde suçlayarak ondan boşanmaktansa onun mahkemeye giderek kendisini boşamasına izin verdi. Sonrasında da Clarissa'yla yaptığı evlilikte mutluluğu ve huzuru buldu. Clarissa'nın yaşamında suç anlamında yüz kızartıcı en ufak bir sır olmadığından emin olabilirsiniz, müfettiş. Her şeyin üstüne yemin edebilirim ki Costello'nun onu tehdit edebileceği en ufak bir şey yok."

Müfettiş yanıt vermedi ama düşünceli görünüyordu.

Sir Rowland ayağa kalktı, sandalyesini masanın altına doğru itti, kanepeye doğru yürüdü. Sonra yeniden müfettişe dönerek, "Yanlış iz üzerinde olabileceğiniz hiç aklınıza gelmiyor mu müfettiş? Costello'nun buraya birini görmeye geldiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Neden bu bir yer olmasın?"

Müfettiş şimdi şaşırmıştı işte.

"Ne demek istiyorsunuz, Sir Rowland?"

Sir Rowland anımsattı.

"Bize Bay Sellon'dan bahsederken Narkotik Departmanı'nın ondan kuşkulandığını ancak delil bulamadığını söylemiştiniz. Bu anlamda bir bağlantı söz konusu olamaz mı? Uyuşturucu... Sellon... Sellon'un evi?"

Sustu ancak müfettişten hiçbir tepki gelmediğini görünce konuşmasına devam etti.

"Anladığım kadarıyla Costello daha önce de buraya sözde Sellon'un antikalarına bakmak için gelmiş. Diyelim ki Costello bu evdeki bir şeyin peşindeydi. Örneğin şu yazı masasının?"

Müfettiş masaya baktı. Sir Rowland varsayımını açıklamayı sürdürdü.

"Buraya gelip bu masaya fahiş denilecek kadar yüksek bir bedel ödemeye hazır olduğunu belirten biri olduğuna ilişkin çok kuşkulu bir olay anlatılıyor. Diyelim ki Oliver Costello'nun incelemek istediği bu masaydı ya da isterseniz bakmak diyelim buna. Ve yine

diyelim ki biri onu buraya kadar izledi. Ve bu kişi onu burada, bu yazı masasının başında kafasına vurup öldürdü."

Müfettiş pek etkilenmişe benzemiyordu.

"İyi bir varsayım..." diye söze başladıysa da konuşması ısrarla, "Bu çok mantıklı ve geçerli bir varsayım," diyen Sir Rowland tarafından kesildi.

Müfettiş kafasında varsayımın doğruluğunu sorguluyordu.

"Bu varsayım cesedin gizli bölmeye konmasını açıklamıyor ama," diye mırıldandı.

"Kesinlikle açıklıyor," diye haykırdı Sir Rowland.

"O zaman katilin gizli bölmenin yerini bilen biri olması gerekir ki bu da katilin ev halkından biri olması gerektiği sonucunu doğuruyor," dedi müfettiş."

"Kesinlikle öyle değil. Bu kişi Sellon zamanından evi bilen biri de olabilir."

Müfettiş sıkılmaya başlıyordu.

"Hepsi iyi güzel de..." dedi sabırsızlık içinde. "Halen açıklayamadığımız bir nokta var..."

"Ne gibi?"

Müfettiş gözlerini Sir Rowland'a dikti.

"Bayan Hailsham-Brown cesedin gizli bölmede olduğunu biliyordu. Bizim oraya bakmamıza engel olmaya çalıştı."

Sir Rowland konuşmak için ağzını açacak oldu ama müfettiş bir el hareketiyle onu susturup devam etti.

"Beni bunun aksine ikna etmeye çalışmanızın yararı yok. Biliyordu. Bundan eminim."

Birkaç saniyelik gergin bir sessizlik oldu. Neden sonra Sir Rowland, "Müfettiş acaba vesayetim altındaki kişiyle konuşmama izin verir miydiniz?"

"Ancak benim gözetimimde."

"Bu uygun."

Müfettiş başıyla onayladı.

"Jones!"

Kendisinden ne istendiğini anlayan polis memuru odadan çıktı.

Sir Rowland müfettişe, "Tamamen sizin kontrolünüz altındayız, bu bir anlamda gözaltı, müfettiş," dedi. "Sizden bize inanmanızı ve elinizden geldiğince yardımcı olup, gerçeğin ortaya çıkmasına olanak tanımanızı rica edecektim."

Müfettişin yanıtı kısa ve özdü.

"Tek amacım gerçeğe ulaşmak ve Oliver Costello'nun katilini bulmak, Sir Rowland. Şu an için elimden gelen bu kadar."

17. Bölüm

Polis memuru odaya geri döndü ve Clarissa'nın içeri girmesi için kapıyı açık tuttu.

Müfettiş seslendi.

"Lütfen içeri girin, Bayan Hailsham-Brown."

Clarissa içeri girince Sir Rowland hemen yanına gitti. Genç kadınla son derece ciddi ve resmi bir şekilde konuştu.

"Clarissa, tatlım, senden söyleyeceğimi kesinlikle yapmanı istiyorum. Yapacaksın değil mi? Lütfen müfettişe tüm gerçeği anlat."

"Gerçeği mi?" Clarissa'nın sesinden çok şaşırmış olduğu anlaşılıyordu.

"Gerçeği." Sir Rowland vurgulayarak yineledi. "Yapılabilecek tek şey bu. Bu konuda çok ciddiyim. İnan bana." Israrlı ve ciddi bakışlarla genç kadını süzüyordu. Son bir bakışın ardından odadan çıktı.

Polis memuru onun arkasından kapıyı kapatarak not almak üzere yerine geçti.

"Lütfen oturun Bayan Hailsham-Brown." müfettiş bu kez oturması için kanepeyi işaret etti.

Clarissa ona bakarak gülümsedi ama müfettişin ona bakışı insanı donduracak kadar soğuk ve sertti.

Clarissa ağır ağır kanepeye ilerledi, oturdu ve konuşmadan önce bir an bekledi.

Sonra, "Çok üzgünüm," dedi. "Size anlattıklarım büyük ölçüde yalandı. Aslında bunu hiç istemezdim." Sözlerine devam ederken yüzündeki ifadeden gerçekten çok pişman olduğu anlaşılıyordu. "İnsan istemeden açmaza düşüyor ve ne kadar çabalarsa çabalasın bundan çıkamıyor. Umarım beni anlıyorsunuzdur?"

"Anladığımı söyleyemem," dedi müfettiş soğuk bir sesle. "Şimdi lütfen bana gerçekleri anlatın."

"Aslında olay çok basit," diye açıklamaya başlayan Clarissa konuşurken sanki tek tek gerçekleri sayıyormuş gibi parmaklarını kapatıyordu. "Önce Costello gitti. Sonra Henry eve geldi. Sonra onun tekrar arabasına binip gittiğini gördüm. Sonra da sandviçlerle buraya geldim."

"Sandviçlerle mi?" diye sordu müfettiş şaşkınlıkla.

"Evet. Bakın, kocam bu akşam buraya yurtdışından gelen çok önemli bir delege getirecek."

Müfettiş ilgiyle baktı.

"Ah, peki kimmiş bu delege?"

"Şey, Bay Jones."

"Pardon?" Müfettiş polis memuruna baktı.

Clarissa hemen açıklamaya girişti.

"Bay Jones. Bu söz konusu kişinin gerçek ismi değil ama onu böyle adlandırmayı yeğliyorlar. Bütün bunlar çok gizli. Onlar konuşurken sandviç yiyeceklerdi, ben de çalışma odasında mousse."

Müfettiş şaşkına dönmüştü.

"Çalışma odasında mousse mu..." diye mırıldandı. Hiçbir şey anlamadığı anlaşılıyordu.

Clarissa, "Sandviçleri buraya bıraktım," dedi sehpayı işaret ederek. "Sonra etrafı toplamaya başladım. Tam ortadaki bir kitabı

yerine koymak için kütüphaneye doğru gittiğim sırada... ayağım takıldı ve üzerine düştüm."

"Cesedin üzerine mi düştünüz?"

"Evet. Burada, kanepenin arkasındaydı. Ölmüş mü diye baktım... ölmüştü. Onu tanımıştım, Oliver Costello'ydu. Bir süre ne yapacağımı bilemedim. Sonunda golf kulübüne telefon ettim ve Sir Rowland'dan Bay Birch ve Bay Warrender'la birlikte buraya geri dönmelerini istedim."

Müfettiş kanepeye yaslanarak soğuk bir sesle, "Polisi aramak hiç aklınıza gelmedi mi?" diye sordu.

"Evet, aklıma geldi, ama... o takdirde... şey..." Yeniden müfettişe bakarak gülümsedi. "Şey, bunu yapamazdım."

"Yapamazdınız," diye mırıldandı müfettiş kendi kendine. Birkaç adım attı, polis memuruna baktı, çaresizliğini göstermek istercesine ellerini kaldırdı ve sonra yeniden Clarissa'ya döndü. "Neden polisi aramadınız?"

Clarissa buna hazırlıklıydı.

"Bunun kocam açısından pek hoş olmayacağını düşündüm. Bilmem Dışişleri'nde çalışan çok insan tanıdınız mı, müfettiş, ama hepsinin son derece gösterişten uzak ve iddiasız insanlar olduğunu söylemeliyim. Her şeyin büyük bir gizlilik ve sessizlik içinde, dikkat çekmeden olup bitmesini isterler. Cinayetin bir hayli dikkat çeken bir konu olduğunu sanırım kabul edersiniz."

"Kesinlikle öyle." Müfettişin o anda aklına gelen tek yanıt buydu.

"Beni anlıyor olmanıza sevindim." Clarissa tüm içtenliğiyle, hatta coşkuyla anlatıyordu ama söyledikleri giderek daha da az inandırıcı olmaya başlamıştı. Clarissa da karşısındakini ikna etme konusunda ilerleme kaydedemediğini hissediyordu. "Yani demek istediğim, o ölmüştü, nabzı atmıyordu, dolayısıyla artık onun için yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı," dedi.

Müfettiş yanıt vermeden odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeyi sürdürdü. Clarissa onu gözleriyle izliyordu.

"Yani demek istediğim onun bu evin salonunda ya da Marsden Ormanı'nda olmasının arasında onun açısından bir fark yoktu, sonuçta o bir ölüydü."

Müfettiş birden döndü.

"Marsden Ormanı mı? Marsden Ormanı'nın bununla ne ilgisi var?"

Clarissa kısaca yanıt verdi.

"Onu oraya götürmeyi düşünüyordum."

Müfettiş elini başının arkasına koydu ve düşünceli düşünceli gözlerini yere dikti. Sonra kendini toparlayarak, kafasındakileri silmek istercesine başını salladı.

"Bayan Hailsham-Brown, eğer kuşkulu bir durum varsa, cesetlerin ne nedenle olursa olsun bulundukları yerden kıpırdatılmamaları gerektiğini hiç duymadınız mı?"

Clarissa, "Bunu tabii ki biliyorum," dedi dik başlılıkla. "Tüm dedektif öykülerinde böyle olduğu yazıyor. Ama gerçek yaşamda durum farklı."

Müfettiş çaresizlik içinde ellerini kaldırdı.

Clarissa yineledi.

"Demek istediğim gerçek yaşamın çok farklı olduğu."

Müfettiş kısa bir süre Clarissa'yı sessizlik içinde süzdükten sonra, "Bu söylediklerinizin ne kadar vahim olduğunun farkında mısınız? Bunların ciddiyetinin bilincinde misiniz?" diye sordu.

"Elbette. Benden size gerçeği anlatmamı istediniz, ben de anlatıyorum. Neyse, sonra golf kulübünü arayıp onları çağırdım. Onlar da geldiler."

"Ve onları cesedi gizli bölmeye saklamak konusunda ikna ettiniz, öyle mi?"

"Hayır." Clarissa yanlış anlaşılmayı düzeltti. "Bu daha sonraydı. Asıl planım daha önce de söylediğim gibi Oliver'ın cesedini arabasına koyup arabayı Marsden Ormanı'nda bırakmaktı. Onlardan da bunu istedim."

"Peki, kabul ettiler mi?" Müfettiş duyduklarına inanamıyordu.

"Evet, ettiler," diyen Clarissa ona bakarak gülümsedi.

Müfettiş kaba bir şekilde, "Gerçekten de Bayan Hailsham-Brown," dedi. "Söylediğiniz tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Sorumluluk duygusu yüksek üç adamın yok yere adaletin işleyişini engellemeyi kabul ettiklerine inanamam."

Clarissa ayağa kalktı. Müfettişten uzaklaşırken, kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Size gerçeği anlattığım takdirde bana inanmayacağınızı biliyordum." Birden müfettişe döndü. "Peki, ne olsaydı inanırdınız?"

Konuştuğu süre boyunca Clarissa'yı yakından izleyen müfettiş yanıt verdi.

"Bence bu üç adamın yalan söylemeyi kabul etmelerinin tek bir nedeni olabilir."

"Ah? Ne demek istiyorsunuz? Peki, sizce nasıl bir neden bunu sağlayabilirdi?"

"Yalan söylemeyi ancak tek bir koşulda kabul edebilirlerdi," dedi müfettiş düşünceli bir ifadeyle. Sonra kendi kendine konuşurcasına mırıldandı. "Eğer bunu düşündülerse, buna inandılarsa, hatta daha da ötesi bunu biliyorlarsa... ah evet, ancak sizin onu öldürdüğünüzü bilmeleri durumunda yaparlardı bunu."

Clarissa şaşkınlık içinde donup kaldı.

"Ama benim onu öldürmem için hiçbir neden yok ki," diye belirtti ısrarla kendine gelince. "Kesinlikle başka hiçbir neden olamazdı!"

Clarissa müfettişten uzaklaştı.

"Sizin böyle tepki vermenizi anlıyorum," diye haykırdı. "Bunun nedeni..."

Birden sustu. Müfettiş ona döndü.

"Evet, bu neden neymiş?" diye sordu sert bir sesle.

Clarissa düşünüyordu. Bir süre sessizlik içinde geçti. Neden sonra konuşmaya başladığında davranışları değişmiş gibiydi.

"İyi tamam o zaman," dedi her şeyi itiraf etmeye karar vermiş bir havada. "Size nedenini söyleyeceğim."

"Yapabileceğiniz en akıllıca şey bu olacak."

"Evet," diyen Clarissa doğrudan müfettişin yüzüne baktı. "Bence de en iyisi size tüm *gerçeği* anlatmak." Gerçek sözcüğünü özellikle vurgulamıştı.

Müfettiş gülümsedi.

"Şundan emin olun Bayan Hailsham-Brown, polise söyleyeceğiniz yalanlar asla sizin yararınıza olmayacaktır. En doğrusu bana gerçek öyküyü anlatmanız. En başından."

Clarissa, "Evet, ben de tam olarak bunu yapacağım," dedi. Briç masasının başındaki sandalyelerden birine oturdu. "Yüce Tanrım!" diye mırıldandı. "Çok zeki olduğumu sanıyordum."

Müfettiş, "Zeki olmaya çalışmamak çok daha akıllıca bir davranış olacak," dedi. Clarissa'nın tam karşısında oturuyordu. "Evet, şimdi artık anlatın bakalım, bu akşam neler oldu."

18. Bölüm

Clarissa birkaç saniye konuşmayıp sustu. Sonra müfettişin gözünün tam içine bakarak konuşmaya başladı.

"He şey aynen size anlattığım gibi başladı. Oliver Costello'ya güle güle dedim ve kendisi Bayan Peake eşliğinde buradan gitti. Onun geri döneceğine ilişkin en ufak bir fikrim olmadığı gibi henüz niçin geri dönmüş olduğunu da anlamış değilim."

Sustu, daha sonra olanları anımsamak ister gibi bir hali vardı.

"Ah evet," diye başladı konuşmaya yeniden. "Sonra kocam eve döndü, yalnızca uğradığını, hemen tekrar gitmesi gerektiğini söyledi. Arabasına binip gitti, onun ön kapıyı kapayıp çıkmasının hemen ardından kapının kilitli ve sürgülü olup olmadığını kontrol ettim. Birden kendimi gergin hissetmeye başlamıştım."

"Gergin mi?" diye soran müfettiş şaşırmışa benziyordu. "Neden?"

"Şey, genellikle pek gergin olmam, sakinimdir," diyen Clarissa samimiyetle açıkladı. "Ama sanırım birden daha önce hiç gece evde yalnız kalmadığımı fark ettim ve bu da beni gerdi."

Sustu. Müfettiş onu cesaretlendirmeye çalıştı.

"Evet, haydi devam edin."

"Kendi kendime bunun aptallık olduğunu, kendimi toplamam gerektiğini söyleyip durdum. Sonuçta evde telefon vardı ve gerektiği anda yardım isteyebilirdim. Yine kendi kendime, 'Hırsızlar evlere akşamın bu saatlerinde girmezler. Onlar genellikle gece yarısından sonra gelirler,' deyip kendimi yatıştırmaya çalışıyordum. Ama yine de evin içinde bir yerde bir kapının kapandığını ya da yatak odamda ayak sesleri duyduğum düşüncesinden kendimi kurtaramıyordum. Sonuçta bir şeyler yapıp, kendimi işe vermemin doğru olacağına karar verdim."

Yeniden sustu, müfettiş onu yeniden konuşmaya teşvik etti.

"Ya sonra?"

"Mutfağa gittim ve Henry'yle Bay Jones'un döndüklerinde yemeleri için sandviç hazırladım. Onları tepsiye yerleştirdim, yumuşak kalmaları için üstlerini peçeteyle örttüm ve onları buraya getirmek için hole çıktığım sırada..." Dramatik bir sesle devam etti. "Gerçekten de bir ses duydum."

"Nerede?"

"Bu odada. Bu kez hayal görmediğimden emindim. Çekmecelerin açılıp kapandığını duydum ve aynı anda Fransız pencerelerin kilitli olmadığını anımsadım. Onları hiçbir zaman kilitlemeyiz. Biri oradan içeri girmiş olmalıydı."

Yeniden sözlerine ara verdi.

Müfettiş sabırsızlıkla, "Devam edin, Bayan Hailsham-Brown," dedi.

Clarissa çaresiz bir ifade takındı.

"Ne yapacağımı bilemedim. Donup kalmıştım. Sonra düşündüm: 'Ya aptallık ediyorsam?' Sonuçta Henry, Sir Rowland ya da diğerlerinden biri de herhangi bir nedenle eve dönmüş olabilirdi. O anda yukarı çıkıp paralel telefondan polisi arasam iyice aptal durumuna düşebilirdim. Sonra bir plan düşündüm."

Bir kez daha sustu. Müfettişin "Evet?" sözcüğü bu kez tam anlamıyla sabırsızlığını ifade ediyordu.

Clarissa ağır ağır, "Holdeki vestiyere gittim, bulabildiğim en ağır bastonu aldım. Sonra kütüphaneye geçtim. Işıkları açmadım. Kütüphaneden gizli geçit yoluyla salona geçecektim. Yavaşça ve sessizce gizli geçidin panelini açtım ve geçide girdim. Niyetim salona açılan kapıyı hafifçe aralamak ve içeride kimin olduğunu görmekti." Kitaplığın yanındaki paneli işaret ederek ekledi. "Sonuçta burada böyle bir bölme olduğunu bilmiyorsanız, burada bir kapı olabileceğini düşünmeniz mümkün değil."

Müfettiş bunu onayladı.

"Kesinlikle öyle, mümkün değil."

Clarissa'nın anlattıklarından zevk alır gibi bir hali vardı.

"Paneli yavaşça araladım," diye devam etti anlatmaya Clarissa. "Sonra birden parmaklarım kaydı ve kapı sonuna kadar açılarak bir sandalyeye çarptı. Yazı masasının başında duran adam doğruldu. Elinde parlayan bir şey vardı. Bunun tabanca olduğunu düşündüm. Korktum. Beni vuracağını sandım. Tüm gücümle elimdeki bastonu adamın kafasına indirdim ve adam yere yığıldı."

Clarissa sendeledi ve masaya yaslandı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Bana biraz... biraz konyak verebilir misiniz... lütfen?"

"Elbette." Müfettiş ayağa kalktı. "Jones!" diye seslendi. Polis memuru bardağa biraz konyak koyarak müfettişe uzattı. Clarissa bir an için eliyle kapadığı yüzünü açtı, müfettişin uzattığı bardağı aldı ve ardından yüzünü yine bir eliyle kapadı. Konyağı içti, hafifçe öksürdü ve bardağı geri verdi. Polis memuru Jones bardağı masanın üstüne koydu ve yerine geçerek not almaya devam etti.

Müfettiş, Clarissa'ya baktı.

"Devam edebilecek misiniz, Bayan Hailsham-Brown?"

Clarissa başını kaldırıp müfettişe baktı ve, "Evet," dedi. "Çok naziksiniz." Derin bir soluk aldıktan sonra öyküsünü anlatmayı sürdürdü. "Adam burada yatıyordu. Kıpırdamıyordu. Işığı açtım ve onun Oliver Costello olduğunu gördüm. Ölmüştü. Bu korkunçtu. Ben... ben buna bir anlam veremiyordum."

Yazı masasını işaret etti.

"Burada ne yaptığını, niçin o masayı karıştırdığını anlayamıyordum. Bütün bunlar bir kâbustan farksızdı. O kadar çok korkmuştum ki hemen golf kulübünü aradım. Vasimin yanımda olmasını istiyordum. Hep birlikte geldiler. Onlara bana yardım etmeleri için yalvardım, cesedi buradan götürmeleri için... herhangi bir yere."

Müfettiş Clarissa'yı ısrarlı bakışlarla süzdü.

"İyi de neden?" diye sordu.

Clarissa bakışlarını müfettişten kaçırdı.

"Çünkü korkağım. Korkağın alçağın tekiyim. İnsanların ne diyeceğinden, polis merkezine götürülmekten korktum. Üstelik bu, kocam ve kariyeri için çok kötü olabilirdi."

Yeniden müfettişe baktı.

"Eğer o gerçekten yalnızca bir hırsız olsaydı, belki bunu yapmayı göze alabilirdim, ama o tanıdığımız biriydi, üstelik Henry'nin ilk karısının yeni eşiydi... Ah, bir şekilde bunu asla göze alamayacağımı hissettirdi bana."

Müfettiş, "Belki de bunun asıl nedeni," dedi. "Söz konusu kişinin size çok kısa bir süre önce şantaj yapmasıydı..." dedi.

"Şantaj mı, bana mı? Ah, bu çok saçma." Clarissa yanıt verirken son derece kendinden emindi. "Bu olacak şey değil, saçmalık bu. Birinin bana şantaj yapabileceği hiçbir şey yok yaşamımda."

"Ama uşağınız Elgin şantajdan bahsedildiğine kulak misafiri olmuş."

"Onun böyle bir şey duymuş olabileceğine inanmıyorum. Bu olanaksız. Bana sorarsanız, kafasından bir şeyler uyduruyor."

"Haydi ama Bayan Hailsham-Brown." Müfettiş ısrarı bırakacağa benzemiyordu. "Bana konuşmanız sırasında asla şantaj sözcüğünün geçmediğini mi söylüyorsunuz? İyi de uşağınız niçin böyle bir şey uydursun ki?"

"Şantajın söz konusu bile olmadığına yemin edebilirim," diye bağıran Clarissa elini hışımla masaya indirdi. "Emin olun..." Elini yeniden masaya vuracakken son anda nedense bundan vazgeçti ve gülmeye başladı. "Ah, çok aptalca. Tabii ya. Bu o."

"Bir şey mi anımsadınız?" diye sordu müfettiş soğuk bir ifadeyle.

"Aslında hiç önemli değil," dedi Clarissa neşeyle. "Oliver möbleli evlerin kiralarının son günlerde akıl almayacak kadar yüksek olduğundan bahsediyordu. Ona bu konuda bir hayli şanslı olduğumuzu ve bu ev için haftalık yalnızca dört guinea(*) ödediğimizi söyledim. 'Clarissa buna inanamam,' dedi. 'Nasıl başardınız bunu? Şantajla mı?' Ben de gülerek, 'Evet, şantaj,' dedim. Hepsi şakaydı."

Yeniden o günkü konuşmaları anımsamış gibi gülmeye başladı.

"Anlamsız, tamamı aptalca şakalardan oluşan bir konuşmaydı bu. Bu yüzden de aklımdan çıkmış, anımsayamadım."

"Çok üzgünüm Bayan Hailsham-Brown ama size inanmıyorum."

Clarissa şaşırmış görünüyordu.

"İnanmıyor musunuz?"

"Bu eve, möbleli olarak haftalık yalnızca dört guinea mı ödüyorsunuz?"

"Gerçekten! Siz benim yaşamda karşılaştığım karşısındakine en az inanan insansınız." Clarissa ayağa kalkarak yazı masasına

(*) Eski İngiliz parası, yaklaşık 7 gr altın karşılığı. Daha sonları pound sterlin olarak ad değiştirmiştir.

gitti. "Anlaşılan bu akşam size anlattığım hiçbir şeye inanmamaya kararlısınız. Anlattıklarımdan birçoğunu kanıtlayamam ama bunu kanıtlayabilirim. Ve size bunu göstereceğim."

Yazı masasının çekmecelerinden birini açtı ve çekmecedeki kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Ah, işte burada," diye bağırdı kısa bir süre sonra. Çekmeceden bir belge alarak müfettişe uzattı. "İşte size bu evin möbleli olarak kira sözleşmesi. Vasiyeti yerine getirmekle sorumlu bir avukatlık firması tarafından yapıldı ve işte bakın, haftalık dört guinea."

Müfettiş afallamış görünüyordu.

"Şey, çok şaşkınım. Hayırlısı olsun, bu olağanüstü bir şey. Kesinlikle olağandışı. Buranın değerinin bunun çok üstünde olduğunu düşünüyordum."

Clarissa müfettişi büyüleyici bir gülümsemeyle süzdü.

"Benden özür dilemeyi düşünmüyor musunuz, müfettiş?"

Müfettiş yanıt verirken sesinin mümkün olduğunca nazik çıkmasına gayret etti.

"Özür dilerim, Bayan Hailsham-Brown. Ama biliyor musunuz ki bu gerçekten çok saçma."

"Neden? Neyi kastediyorsunuz?" Clarissa belgeyi yeniden yazı masasının çekmecesine koydu.

"Neyse, durum şöyle: Bir bayan ve bir bay bu eve bakmak için bu bölgeye gelmişler ve bayan çok değerli bir broşunu bu çevrede kaybetmiş. Kadın, polis merkezini arayarak detayları bildirdi, kastettiği bu evdi. Ev sahiplerinin akıl almayacak kadar yüksek bir kira istediklerini söyledi. Taşradaki bir eve haftalık ödeyebileceği en yüksek kira on sekiz guinea'ydı ve istenen bundan saçmalık denecek kadar uzak bir rakamdı. Ben de aynı şekilde düşünüyordum."

"Evet, bu çok olağandışı, kesinlikle olağandışı." Clarissa dostça bir gülümsemeyle müfettişe katıldığını belirtti. "Niçin bu kadar

kuşkucu olduğunuzu şimdi anlıyorum. Ama umarım şimdi anlattıklarımın diğer kısımlarına da inanıyorsunuzdur."

"Final öykünüz konusunda bir kuşkum yok Bayan Hailsham-Brown. Genellikle gerçeği duyduğumuz anda anlarız. Aynı şekilde o üç centilmenin aptalca, cesedi gizlemek gibi bir şeyler tezgâhlamaya kalkışmak için ciddi nedenleri olduğunu biliyorum."

"Onları bundan dolayı kınamamalısınız, müfettiş. Hepsi benim hatamdı. Onların çok üstüne gittim, çok ısrar ettim, çok sıkıştırdım."

Clarissa'nın cazibesinin farkında olan müfettiş, "Ah, bunu sizin yapmış olduğunuzdan en ufak bir kuşkum yok," dedi. "Ancak halen anlayamadığım bir şey var, polise telefon ederek burada cinayet işlendiğini haber veren kimdi?"

"Evet, bu kesinlikle tuhaf," diyen Clarissa şaşırmış görünüyordu. "Bunu tamamen unutmuşum."

Müfettiş, Clarissa'yı işaret ederek, "Bu kişinin siz olmadığınız kesin," dedi. "O üç centilmenden biri de olamaz..."

Clarissa başını salladı.

"Elgin olamaz mı? Ya da Bayan Peake?"

"Bayan Peake olduğunu sanmıyorum. Kadının Costello'nun cesedinin burada olduğunu bilmediğinden hiç kuşku yok."

Clarissa düşünceliydi.

"Acaba gerçekten öyle mi?"

"Sonuçta, ceset ortaya çıktığında o kadar çok şaşırdı ki neredeyse sinir krizi geçiriyordu."

"Ah, bu hiç önemli değil. Herkes numaradan sinir krizi geçirebilir." Clarissa hiç düşünmeden ihtiyatsızca yanıt vermişti. Müfettiş onu öylesine kuşkulu bakışlarla süzdü ki genç kadın tek çareyi adamı elinden geldiğince masum ve saf bakışlarla süzmekte buldu.

Müfettiş, "Ayrıca Bayan Peake bu evde de yaşamıyor," dedi. "Bahçede kendi kulübesi var."

"Ama eve rahatlıkla girmiş olabilir. Sonuçta evdeki tüm kapıların anahtarı onda da var."

Müfettiş başını salladı.

"Hayır, bana bizi arayan daha çok Bay Elgin gibi geliyor."

Clarissa müfettişe iyice yanaşarak etkileyici bir gülümsemeyle baktı.

"Beni hapse attırmayacaksınız değil mi? Roly amca bunu yapmayacağınızdan emin olduğunu söyledi."

Müfettiş genç kadını ciddi ve sert bakışlarla süzdü.

"Öykünüzü tam zamanında değiştirip bize gerçeği anlatmanız çok iyi oldu, madam. Ancak yine de kanımca avukatınızla mümkün olan en kısa sürede bağlantı kurup ona gereken bilgileri vermenizde çok büyük yarar var. Bu arada ifadenizi yazdırıp size okuyacak ve sizden bunu imzalamanızı isteyeceğim, Bayan Hailsham-Brown."

Clarissa tam yanıt verecekti ki hol kapısı açıldı ve Sir Rowland içeri girdi.

"Daha fazla bekleyemedim," dedi yaşlı adam. "Her şey yolunda mı müfettiş. Şimdi nasıl bir ikilemde kaldığımızı anlıyorsunuz, değil mi?"

Clarissa Sir Rowland'ın daha fazla konuşmasına fırsat vermeden onun yanına gitti.

"Roly, canım," dedi yaşlı adamın elini tutarak. "İfademi verdim, polis –daha doğrusu Bay Jones– şimdi ifademi daktilo edecek. Sonra da imzalayacağım. Onlara her şeyi anlattım."

Müfettiş son detayları konuşmak üzere polis memurunun yanına gitti. Clarissa kısık bir sesle Sir Rowland'a açıklamayı sürdürdü.

"Onun neden hırsız olduğunu sandığımı anlattım onlara," dedi üzerine basa basa. "Ve de bastonu arkadan nasıl kafasına indirdiğimi..."

Sir Rowland dehşete kapılmış bir halde genç kadına bakıyordu. Tam konuşmak için ağzını açtığı anda Clarissa elleriyle adamın

konuşamayacağı şekilde yaşlı adamın ağzını kapadı. Ve heyecanla ekledi. "Sonra onlara kafasına vurduğum kişinin Oliver Costello olduğunu anladığımı, paniğe kapılarak sizi aradığımı, size yalvardığımı, tekrar tekrar yalvardığımı ve sizin de sonuçta yenik düşerek isteğimi kabul etmek zorunda kaldığınızı anlattım. Şimdi ne kadar yanlış davrandığımı çok iyi anlıyorum..."

Müfettişin yeniden yanlarına döndü. Clarissa tam zamanında elini Sir Rowland'ın ağzından çekmeyi başarmıştı.

"Bu olay olduğunda," dedi tam da o anda. "Korkudan aklım başımdan gitmişti. Herkes için en iyisinin... benim için, Henry için hatta Miranda için bile... Oliver'ın Marsden Ormanı'nda bulunması olduğunu düşündüm."

Sir Rowland donakalmıştı.

"Clarissa! Ne diyorsun sen Tanrı aşkına?" diye haykırdı ve yutkundu.

Müfettiş gönül rahatlığıyla, "Bayan Hailsham-Brown eksiksiz bir ifade beyanında bulundu," dedi.

Bir şekilde kendine gelen Sir Rowland, "Evet, anlaşılıyor," dedi mırıldanarak.

Clarissa, "En doğrusu buydu," dedi. "Daha doğrusu yapabileceğim tek şey buydu. Müfettiş bunu görüp anlamamı sağladı. Bütün o aptalca yalanları söylediğim için çok pişmanım."

Müfettiş anlayışla başını salladı.

"Böylece sonuçta daha az sorun yaşamayı garantilemiş oldunuz," dedi. "Neyse, Bayan Hailsham-Brown ceset hâlâ orada olduğuna göre sizden o gizli bölmeye girmenizi istemem mümkün değil ama lütfen bana oradan çıkıp odaya girdiğinizde adamın tam olarak nerede ve nasıl durduğunu söyler misiniz?"

"Ah... evet... şey... o... yani..." Clarissa duraksadı. Yazı masasının başına gitti. "Hayır," dedi. "Şimdi anımsıyorum. Burada böyle duruyordu." Masanın bir ucunda durup, masaya yaslandı.

Müfettişin "Sana talimat verdiğim anda paneli açmaya hazır ol, Jones," talimatıyla birlikte Jones masadan kalkarak elini paneli açan kola koydu.

"Evet, anlıyorum," dedi müfettiş, Clarissa'ya dönerek. "Costello tam olarak bu noktada duruyordu. Sonra kapı açıldı ve siz geldiniz. Neyse, şimdi sizden panel açıldığında o gizli bölmeye ve cesede bakmamanızı isteyeceğim. Yalnızca açıldığında panelin önünde durun. Haydi şimdi Jones."

Jones kola bastı ve panel açıldı. Gizli bölme boştu. Yalnızca yerde küçük bir kâğıt parçası duruyordu. Polis memuru Jones eğilerek kâğıdı aldı. Müfettiş suçlayan bakışlarla Clarissa ve Sir Rowland'a baktı.

Jones kâğıtta yazanları yüksek sesle okudu.

"Yerinizde olmak istemezdim!"

Müfettiş kâğıdı polis memurunun elinden kaparken Sir Rowland ve Clarissa şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Tam o anda çalan ön kapının sesi bu boğucu sessizliği böldü.

19. Bölüm

Birkaç saniye sonra Elgin içeri girerek adli tabibinin geldiğini bildirdi. Müfettiş ve polis memuru Jones uşağın peşinden adeta koşarak hole gittiler. Anlaşılan müfettiş, adli tabibe muayene edeceği bir ceset olmadığını itiraf etmek gibi zor ve kaçınılmaz bir görevi üstlenmişti.

Adli tabip kızgınlıkla, "Olacak şey mi bu?" dedi. "Bunca yolu boşu boşuna gelmenin benim için nasıl bir zaman kaybı olduğunun umarım farkındasınızdır, müfettiş. Boşa kürek çekmek insanı çıldırtan bir durum."

Müfettiş açıklamaya çalıştı.

"Ama doktor, emin olun, az öncesine kadar bir ceset vardı."

"Müfettiş haklı doktor." Jones da söze karıştı. "Gerçekten de bir ceset vardı. Ama her nasılsa kayboldu."

Onların giderek yükselen sesleri holün diğer tarafındaki odada bekleyen Hugo ve Jeremy'nin hole çıkmalarına neden oldu. Tabii ki kendilerini gereksiz açıklamalarda bulunmaktan da alıkoyamadılar.

Hugo, "Siz polis memurlarının böyle cesetleri kaybederek nasıl olup da görevinizi yapabildiğinizi anlayamıyorum," dedi, Jeremy de, "Cesedin başına bir nöbetçi koymamış olmanızın nasıl bir nedeni vardı acaba?" diye soruyordu.

Adli tabip, "Neyse, her ne olduysa oldu, muayene edebileceğim bir ceset olmadığına göre burada daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum," dedi müfettişi aşağılayan bakışlarla alaycı alaycı süzerek. "Bu konunun burada kapanmayacağından emin olabilirsiniz, müfettiş."

"Evet doktor. Bunda hiç kuşkum yok. İyi geceler, doktor."

Müfettiş bitkindi, yıkılmıştı.

Adli tabip ön kapıyı arkasından çarparak gitti.

Müfettiş, Elgin'e döndü. Uşak hemen ileri atılarak, "Bu konuda hiçbir bilgim yok, emin olun, hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Bu arada salonda Clarissa ve Sir Rowland polislerin yaşadıkları bozguna kulak misafiri olmanın keyfini yaşıyorlardı.

"Adli tabip gelmek için çok kötü bir zaman seçti," dedi Sir Rowland kıkırdayarak. "Muayene edecek bir ceset bulamadığı için çok kızmışa benziyor."

Clarissa kıkırdadı.

"İyi de cesedi kim ortadan kaldırmış olabilir ki? Sence bunu bir şekilde Jeremy yapmış olabilir mi?"

"Yapabileceğini sanmıyorum," diyen Sir Rowland düşünüyordu. "Hiç kimsenin kütüphaneye girmesine izin vermediler, kütüphanenin hole açılan kapısı da kilitliydi. Pippa'nın 'Yerinizde olmak istemezdim,' notu da bardağı taşıran son damla oldu."

Clarissa güldü.

Sir Rowland ekledi. "Sakin ol. Bu bize bir şeyi gösteriyor. Costello gizli çekmeceyi açmayı başardı." Sustu, tavrı birden değişmişti.

"Clarissa," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Senden özellikle rica etmeme rağmen neden müfettişe gerçeği anlatmadın, bunun için yalvardım sana."

"Anlattım, Pippa'yla ilgili kısım dışında her şeyi anlattım. Ama yine de bana inanmadı."

"Tanrı aşkına, adamın kafasını niçin bunca saçmalıkla doldurdun ki? Buna ne gerek vardı?" Sir Rowland ısrarı sürdürüyordu.

"Neyse," dedi Clarissa çaresiz bir ifadeyle. "Bana inanabileceği tek öykü buymuş gibi geldi. Ve..." dedi zafer sevinciyle. "Sonuçta inandı da."

"Sonuçta her şeyi berbat ettiğinin farkındasın, değil mi?" diye anımsattı Sir Rowland. "Kasıtsız adam öldürmeyle suçlanacaksın, bunun farkındasın değil mi?"

"Bunun meşru müdafaa olduğunu ileri sürerim." Clarissa kendinden emin görünüyordu.

Sir Rowland yanıt verme fırsatı bulamadan Hugo ve Jeremy salona girdiler. Hugo homurdana homurdana doğruca briç masasına gitti.

"Kör olası polisler, bizi oradan oraya sürüyorlar. Şimdi de anlaşılan cesedi kaybettiler."

Jeremy kapıyı kilitledi ve sehpaya giderek bir sandviç aldı.

"Bence lanet olası tuhaf adamlar şu polisler," dedi.

Clarissa, "Olağanüstü," diye haykırdı. "Bütün bu olanlar olağanüstü, fantastik. Ceset kayboldu ve biz hâlâ kimin polisi arayıp burada cinayet işlendiğini ihbar ettiğini bilmiyoruz."

Jeremy, "Bence bu kesinlikle Elgin'di," dedi ve kanepenin kolçaklarından birine oturup sandviçini yemeye başladı.

Hugo aynı fikirde değildi.

"Hayır, hayır. Bence bu o Peake denilen kadındı."

"İyi de neden?" diye sordu Clarissa. "Onlardan biri niçin böyle bir şey yapsın ve bize söylemesin? Bunun hiçbir anlamı yok."

Bayan Peake hole açılan kapıdan başını uzatarak, gizemli bir havada, "Merhabalar, kimse yok, değil mi?" diye sordu.

Kapıyı kapayarak odaya adeta gizlice süzüldü.

"Aynasızlar yok mu? Evin her tarafını sardılar da."

Onu aydınlatan Sir Rowland oldu.

"Şu sıralar evi ve bahçeyi araştırmakla meşguller."

"Neden ki?" dedi Bayan Peake.

Sir Rowland, "Ceset," dedi. "Kayboldu."

Bayan Peake her zamanki içten kahkahasıyla güldü.

"İşe bak! Ceset kayboldu, öyle mi? Çok eğlenceli!"

Hugo briç masasının başına oturdu.

Etrafına bakındı ama özel olarak hiç kimseye bakmadı.

"Bu bir kâbus!" diye mırıldandı. "Lanet olası bir kâbus!"

"Aynen filmlerdeki gibi, değil mi Bayan Hailsham-Brown?" Bayan Peake yeniden şen bir kahkaha attı.

Sir Rowland bahçıvan kadına bakarak gülümsedi.

"Umarım şimdi kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur, Bayan Peake."

"Ah, çok iyiyim. Aslında ben oldukça sağlam, dayanıklı biriyimdir. Kapıyı açıp da karşımda ceset görünce birden çok şaşırdım, hepsi bu. Bir an için kendimi kaybettiğimi kabul ediyorum."

Clarissa yavaşça, "Belki de cesedin orada olduğunu biliyordunuz?" dedi.

Bahçıvan gözlerini ona dikti.

"Kim? Ben mi?"

"Evet, siz."

Hugo yeniden havaya konuşuyormuşçasına araya girdi.

"Bunun hiçbir anlamı yok. Ceset niye götürülsün ki? Hepimiz orada bir ceset olduğunu biliyoruz. Onun kim olduğunu ve başka daha birçok şeyi biliyoruz. Bu anlamsız. Neden sanki o cansız bedeni olduğu yerde bırakmadılar?"

"Böyle söylememelisiniz, bence bunun bir anlamı var, Bay Birch." Bayan Peake briç masasına yaslanarak Hugo'nun gözlerinin içine baktı. "Bunu en iyi bilenlerden biri de siz olmalısınız. Biliyor-

sunuz, bir ceset olması şart. Habeas corpus?(*) Anımsıyorsunuz, değil mi? Haksız tutuklama olmaması için. Birini cinayetle suçlamak için cesedin bulunmuş olması gerekir." Clarissa'ya döndü. "Hiç endişelenmeyin, Bayan Hailsham-Brown. Her şey yoluna girecek."

Clarissa şaşkınlık içinde ona baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu akşam kulaklarımı açık tuttum, duyduğum seslere kulak kesildim. Tüm bu süre boyunca zamanımı o boş odada yatarak geçirmedim elbette." Odadakilere teker teker baktı. "Elgin denilen o adamdan ve karısından hiçbir zaman hoşlanmadım," diye ekledi. "Kapıları dinliyorlar, polise şantaj öyküleri anlatıyorlar."

"Demek bunu duydun?" diye sordu Clarissa şaşkınlıkla.

Bayan Peake, "Her zaman söylerim, kendi cinsinize güvenin," dedi. Hugo'ya baktı. "Erkekler!" Burun kıvırarak homurdandı. "Onlarla hiç işim olmaz." Kanepeye Clarissa'nın yanına oturdu ve Clarissa'ya dönerek, "Eğer cesedi bulamazlarsa, tatlım, seni suçlayamazlar," dedi. "Bence o adi herif sana gerçekten şantaj yaptıysa, onun kafasını kırmakta yerden göğe kadar haklısın. Tek söyleyebileceğim, bu kurtuluş olmuş."

Clarissa, "Ama bunu ben..." diye söze başlayacak olduysa da sözü Bayan Peake tarafından kesildi.

"Müfettişe her şeyi anlattığınızı duydum. Eğer o sinsi, kötü niyetli Elgin gizlice kulak misafiri olduklarını anlatmak gibi bir hainlik yapmasaydı öykünüz kesinlikle doğru ve eksiksiz olarak kabul görebilirdi. Kesinlikle inandırıcı olacaktı."

"Hangi öyküyü kastediyorsun?" Clarissa merakını yüksek sesle haykırdı.

(*) İhzar emri. 1679'da yayımlanan İngiliz halkının haklarının yazılı bildirisi. Bu belgedeki prensipler, modern anayasalara geçmiştir. Kişi özgürlüğü ve güvenliği haklarını içerir.

"Onun hırsız olduğunu sandığınızı. Ama şantaj konusu olayı çok daha karmaşık ve zor bir duruma sokuyor." Bahçıvan kısa anlamlı bir aranın ardından ekledi. "Sonuç olarak bu durumda yapılabilecek tek bir şey olduğunu düşündüm. Cesetten kurtul ve polislerin kuyruklarına baka baka geri dönmelerini seyret."

Sir Rowland duyduklarına inanamayarak, şaşkınlıkla geriye doğru birkaç adım attı. Bayan Peake kendini beğenmiş bir şekilde yaptığının memnuniyetiyle odadakilere baktı.

"Övünmek gibi olmasın ama çok iyi, temiz bir işti bu!"

Jeremy büyülenmiş gibi ayağa fırladı.

"Yani cesedi ortadan kaybedenin siz olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Siz miydiniz o?"

Hepsi birden gözlerini Bayan Peake'e diktiler.

"Burada hepimiz dostuz, öyle değil mi?" dedi kadın odadakilere bakarak. "Bu durumda baklayı ağzımdan çıkarmamda hiçbir sakınca yok. Evet, cesedi ben kaçırdım." Elini hafifçe cebine vurdu. "Ve kapıyı kilitledim. Bu evdeki tüm odaların kilitleri bende var, dolayısıyla bu hiç sorun olmadı."

Clarissa şaşkınlıktan ağzı açık bahçıvan kadına bakıyordu.

"İyi de nasıl? Cesedi nereye... nereye koydunuz?" Yutkundu.

Bayan Peake öne doğru eğilerek son derece önemli bir sır veriyormuş havasında fısıldadı.

"Boş odadaki yatak. Biliyorsunuz işte, hani şu dört direkli büyük yatak, tam yatak başlığının önüne, enine uzun süs yastığının altına koydum ve sonra da yatağı yeniden düzelttim ve onun üstüne yattım."

Sir Rowland şaşkınlıktan briç masasının başındaki sandalyelerden birine çöktü.

"İyi de cesedi o odaya nasıl götürdünüz?" dedi Clarissa merakla. "Bunu tek başınıza yapmış olamazsınız."

"Çok şaşıracaksınız," dedi Bayan Peake şen ve şakacı bir havada. "Aynen eskiden itfaiyecilerin yaptığı gibi omuzlarımdan sırtıma attım." Bir hareketle nasıl yaptığını gösterdi.

"İyi de ya merdivenlerde birine rastlasaydınız?" diye sordu Sir Rowland.

"Ah, ama rastlamadım işte." Bayan Peake'in rahatlığı şaşırtacak düzeydeydi. "Polisler burada Bayan Hailsham-Brown'la meşgullerdi. Siz üçünüz ise yemek odasında tutuluyordunuz. Dolayısıyla şansıma güvenerek cesedi sırtladım, holden geçirdim, kütüphanenin kapısını yeniden kilitledim ve onu merdivenlerden yukarı odaya taşıdım."

Sir Rowland yutkundu.

"Tanrım! İnanamıyorum."

Clarissa ayağa kalktı.

"Sonuçta sonsuza kadar orada o yastığın altında kalamaz, bir şeyler yapmalıyız," diye belirtti.

Bayan Peake ona döndü.

"Haklısınız, elbette sonsuza kadar orada kalamaz. Ama en azından yirmi dört saat sorun çıkmadan kalabilir. Bu arada polis de evi ve araziyi aramayı bitirmiş olur. Daha sonra evin dışını, uzakları araştırmaya başlayacaklar."

Bayan Peake büyülenmişçesine onu dinleyenleri teker teker süzdükten sonra konuşmaya devam etti.

"Evet, ondan nasıl kurtulacağımızı da düşündüm. Bu sabah bahçede oldukça derin bir hendek kazdım bezelyeler için. Onu o hendeğe gömer üzerine de iki sıra bezelye ekeriz."

Ne diyeceğini bilemeyen Clarissa dili tutulmuş bir halde kanepeye çöktü.

Sir Rowland, "Korkarım mezar kazmak artık özel izin ve girişim gerektiren bir iş değil," dedi.

Bahçıvan bu söze neşeyle, kahkahalarla güldü.

"Ah, siz erkekler," dedi işaret parmağını Sir Rowland'a doğru sallayarak. "Her zaman kurallara uyma konusunda inanılmaz bir titizliğiniz vardır. Ama biz kadınlar, bu anlamda çok daha pratik ve sağduyuluyuz." Clarissa'ya döndü. "Cinayetle bile baş etmeyi becerebiliriz. Öyle değil mi Bayan Hailsham-Brown?"

Hugo birden ayağa fırladı.

"Bu çok saçma!" diye bağırdı. "Clarissa onu öldürmedi ki. Buna asla inanamam."

Bayan Peake şen şakrak bir havada, "İyi de o öldürmediyse, kim öldürdü?" diye sordu.

Tam o anda Pippa hole açılan kapıdan içeri girdi. Üzerinde sabahlığı vardı. Uykuda gezermiş gibi bir hali vardı, esniyordu. Bir elinde içinde çikolatalı muousse ve bir kaşık olan bir bardak tutuyordu. Bir anda herkes dönüp ona baktı.

20. Bölüm

Clarissa şaşkınlık içinde ayağa fırladı.

"Pippa!" diye bağırdı. "Neden yatağında değilsin?"

"Uyandım, aşağı indim," dedi Pippa esneyerek.

Clarissa onu kanepeye götürdü.

Pippa yeniden esneyerek, "Çok acıktım," dedi. Kanepeye oturup Clarissa'ya baktı ve sitemle, "Bana bunu yukarı getireceğini söylemiştin," diye ekledi.

Clarissa Pippa'nın elindeki çikolatalı mousse bardağını alarak sehpaya koyu. Sonra kanepeye, çocuğun yanına oturdu.

"Senin hâlâ uyuduğunu düşünüyordum, Pippa."

"Uyuyordum da." Pippa yeniden ağzını sonuna kadar açarak esnedi. "Sonra bir an, bir polis memuru odaya gelip, bana bakıyormuş gibi bir hisse kapıldım. Sanırım korkunç bir düş gördüm ve yarı uyandım. Sonra birden çok aç olduğumu fark ettim ve aşağıya inmemin iyi olacağını düşündüm."

Hafifçe ürperdi, odadakilere baktı ve ekledi. "Ayrıca bana bu doğru olabilirmiş gibi de geldi."

Sir Rowland kanepenin yanına gelerek Pippa'nın diğer yanına oturdu.

"Ne doğru olabilirmiş, Pippa?" diye sordu.

"Oliver'la ilgili gördüğüm o korkunç düş," diyen Pippa bunu söylerken yeniden titredi.

Sir Rowland, "Oliver'la ilgili gördüğün düş neydi? Anlat bana, Pippa," dedi.

Pippa sabahlığının cebinden erimiş bir parça mum çıkarırken sinirli görünüyordu.

"Bunu bu akşam erken saatlerde yaptım," dedi. "Bir parça mum erittim, sonra bir iğneyi kızdırdım ve iğneyi muma sapladım."

Küçük mum figürü Sir Rowland'a uzattı. Jeremy birden kendini tutamayarak haykırdı. "Yüce Tanrım!" Ayağa kalkıp, odada etrafa bakınmaya, Pippa'nın ona daha önce gösterdiği kitabı aramaya başladı.

"Doğru sözcükleri söyledim ve söylenilen her şeyi yapmaya çalıştım," diye açıklamayı sürdürdü Pippa Sir Rowland'a. "Ama tam olarak kitapta yazan her şeyi yapabildiğimi söyleyemem."

Clarissa merakla sordu. "Hangi kitap? Hiçbir şey anlamıyorum."

O sırada kitaplığı araştıran Jeremy sonunda aradığını bulmuştu.

"İşte burada," diye bağırarak kitabı kanepede oturan Clarissa'ya uzattı. "Pippa bunu bugün marketten aldı. İçinde tarifler olduğunu söyledi."

Pippa birden gülmeye başladı.

"Sen de bana, 'Yemek tarifleri mi?' diye sormuştun."

Clarissa kitabı inceledi.

"Yüz Denenmiş ve Güvenilir Büyü". Kitabın kapağında böyle yazıyordu. Clarissa kitabı açarak okumaya başladı. "Siğiller nasıl iyileştirilir? Tüm kalbinizle istediğiniz bir şeye sahip olmanın yolları! Düşmanınızı nasıl yok edersiniz? Ah Pippa, yoksa bunu mu yaptın?"

Pippa üvey annesini ciddi bakışlarla süzerek, "Evet," dedi.

Clarissa kitabı Jeremy'ye geri verirken Pippa hâlâ Sir Rowland'ın elinde olan mum figüre bakıyordu.

"Oliver'a pek benzemedi," dedi. "Ayrıca onun saçından bir tutam da alamadım. Ama elimden geldiğince ona benzetmeye çalıştım sonra... sonra... hayal ettim... düşündüm..." Konuşurken yüzüne düşen saçlarını geriye itti. "Aşağıya ineceğimi ve onu burada bulacağımı düşündüm." Kanepenin arkasını işaret etti. "Ve bu doğruydu da."

Pippa konuşmaya devam ederken Sir Rowland mum figürü yavaşça sehpanın üstüne bıraktı.

"O buradaydı, ölmüştü. Onu ben öldürdüm." Etrafındakilere baktı ve titremeye başladı. "Bu doğru mu? Onu ben mi öldürdüm?"

"Hayır, tatlım. Hayır." Clarissa küçük kıza sarılarak gözyaşları içinde onu teselliye çalıştı.

"Ama o buradaydı." Pippa ısrarı sürdürdü.

"Biliyorum, Pippa." Bu kez yanıt veren Sir Rowland'dı. "Ama onu sen öldürmedin. Bu mum figüre kızgın iğneyi sapladığında öldürdüğün aslında ona karşı duyduğun nefret ve korkuydu. Artık ondan korkmuyor ve nefret etmiyorsun, öyle değil mi?"

Pippa ona döndü.

"Evet, bu doğru. Ama onu gördüm." Kanepenin arkasına baktı. "Aşağı indim ve onu kanepenin arkasında yatarken gördüm." Başını Sir Rowland'ın göğsüne yasladı. "Onu gördüm, Roly amca."

"Evet, tatlım, gördün onu," dedi Sir Rowland yumuşak, yatıştırıcı bir sesle. "Ama onu öldüren sen değildin." Küçük kız başını kaldırarak Sir Rowland'a endişeyle baktı. Sir Rowland sözlerine devam etti. "Biri onu kafasına ağır bir sopayla vurarak öldürdü. Bunu yapan sen değilsin, öyle değil mi?"

"Ah hayır," diyen Pippa şiddetle başını salladı. "Hayır, hayır, sopa yoktu." Clarissa'ya döndü. "Nasıl yani? Jeremy'ninki gibi bir golf sopası mı?"

Jeremy güldü.

"Golf sopası değil, Pippa. Holdeki vestiyerde duran büyük baston gibi bir şey."

"Hani şu aslında Bay Sellon'a ait olan, Bayan Peake'in "*knobkerry*"(*) dediği şey mi?"

Jeremy başını sallayarak onayladı.

"Yoo hayır," dedi Pippa dehşetle. "Ben öyle bir şey yapmadım, yapamam da." Sir Rowland'a döndü. "Ah Roly amca, ben aslında onu öldürmek de istemedim, öldüremezdim de."

"Tabii ki öldüremezdin yavrum," diyen Clarissa sakin ve sağduyulu olma çabası içindeydi. "Haydi canım, çikolatalı mousse'unu ye ve tüm bunları unut artık." Clarissa sehpadaki bardağı küçük kıza uzattı. Pippa başını sallayarak yemek istemediğini belirtti. Clarissa bardağı yeniden sehpaya bıraktı. Sir Rowland ile birlikte Pippa'nın kanepeye uzanmasına yardım ettiler. Clarissa Pippa'nın elini tuttu, Sir Rowland sevgiyle saçlarını okşadı.

Bayan Peake, "Bütün bu olan bitenden hiçbir şey anlayamıyorum," dedi şaşkınlıkla. Sonra kitabı karıştırmakta olan Jeremy'ye bakarak sordu. "Ne kitabıymış bu?"

Jeremy, "'Komşunuzun sığırının şarbon hastalığına yakalanmasını nasıl sağlarsınız?' Bu ilginizi çekti mi Bayan Peake?" diye yanıtladı soruyu. "Korkarım bu kitap sayesinde ufak bir ayarlama ve biraz çabayla komşunuzun güllerinin siyah lekelerle bezenmesini sağlayabilirsiniz."

Bahçıvan hışımla, "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi.

Jeremy açıkladı. "Kara büyü."

"Tanrıya şükür batıl inançlarım yok," diyen Bayan Peake burun kıvırarak ve homurdanarak Jeremy'den uzaklaştı.

Olayların akışını izleme çabası içinde olan Hugo'nun kafası iyice karışmıştı. Şaşkındı.

(*) Güney Afrika halkları tarafından silah olarak kullanılan ucunda topuz olan ağır ahşap değnek.

"Hiçbir şey anlamıyorum. Kalın bir sis bulutunun içinde gibiyim," dedi.

Bayan Peake onun sırtına vurarak, "Ben de öyle," dedi. "Neyse, röntgencilik yapma zamanı, biraz da bizim mavili oğlanların ne yaptığına bakayım." Şen şakrak kahkahalarından birini daha atarak hole çıktı.

Sir Rowland, Clarissa, Hugo ve Jeremy'ye baktı.

"Vardığımız noktayı yeniden değerlendirmeliyiz. Nerede kalmıştık?"

Clarissa hâlâ son birkaç dakikada ortaya çıkan gerçeklerin şaşkınlığından kurtulma çabası içindeydi.

"Ne kadar aptalmışım," diye haykırdı kafası karmakarışık bir halde. "Pippa'nın böyle bir şey yapamayacağını bilmem gerekirdi, bu kitaptan da haberim yoktu. Pippa bana onu öldürdüğünü söyledi ve ben... ben de... bunun gerçek olduğunu düşündüm."

Hugo ayağa kalktı.

"Yani sen Pippa'nın onu..."

"Evet, hayatım," diye atılan Clarissa onun daha fazlasını söylemesine engel olma çabası içindeydi. Neyse ki Pippa kanepede huzurlu bir uykuya dalmıştı.

Hugo, "Ah anlıyorum," dedi. "Bu her şeyi açıklıyor. Yüce Tanrım!"

Jeremy, "Evet, bence şimdi yapmamız gereken polise gidip, onlara gerçeği anlatmak," dedi.

Sir Rowland düşünceli düşünceli başını salladı.

"Bunu yapmalı mıyız, hiç bilemiyorum," diye mırıldandı. "Sonuçta Clarissa onlara şimdiye kadar gerçek olduğunu söyleyip üç farklı öykü anlattı."

"Hayır, bekleyin." Clarissa birden araya girerek iki adamın konuşmasını böldü. "Bir fikrim var. Hugo, Bay Sellon'un mağazasının adı neydi?"

"Bir antika dükkânıydı, hepsi bu," dedi Hugo kararsızlıkla.

"Bunu ben de biliyorum." Clarissa sabırsızlıkla haykırdı. "Adı neydi?"

"Adı neydi?' derken neyi kastediyorsun?"

"Ah, hayatım, sana bazen bir şeyi anlatmak ne kadar da zor olabiliyor." Clarissa mırıldandı. "Daha önce söylemiştin, şimdi yeniden söylemeni istiyorum. Ama ne söylediğini söylemek ya da senin yerine söylemek istemiyorum."

Hugo, Jeremy ve Sir Rowland şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

Hugo neredeyse ağlamaklı bir ifadeyle, "Bu kızın bizi yine hangi cehenneme sürüklemek istediğine ilişkin bir fikrin var mı Roly?" diye sordu.

Sir Rowland, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Yeniden dene, Clarissa."

Clarissa kızmış görünüyordu.

"Bu çok basit," dedi ısrarla. "Maidstone'daki antikacı dükkânının adı ne?"

Hugo'nun yanıtı, "Adını bilmiyorum," oldu. "Yani demek istediğim, antika mağazalarına genellikle "Manzara" ya da buna benzer isimler vermezler."

"Tanrım bana sabır ver," diye mırıldandı Clarissa dişlerini gıcırdatarak. Ağır ağır, her bir sözcüğü ayrı ayrı vurgulayarak yeniden sordu. "Mağazanın -kapısının- üstünde... ne yazılıydı?"

"Ne mi yazıyordu. Hiçbir şey," dedi Hugo bu kez de. "Ne yazabilirdi ki? Yalnızca ortakların adları: 'Sellon ve Brown' tabii."

"Sonunda," diye haykırdı Clarissa neşeyle. "Senin daha önce de bunu söylediğini düşündüm ama emin değildim. Sellon ve Brown. Benim adım ne: Hailsham-Brown." Sırasıyla karşısında duran üç adama baktı. Adamlar da ona baktılar ama yüzlerindeki ifadeden hiçbir şey anlayamadıkları anlaşılıyordu.

"Bu evi inanılmayacak kadar ucuza kiraladık," diye açıkladı Clarissa. "Bizden önce burayı görmeye gelenlere kira için öylesine fahiş rakamlar verilmiş ki arkalarına bile bakmadan gitmişler. Şimdi anlıyor musunuz?"

Hugo genç kadını boş bakışlarla süzdü.

"Hayır."

Jeremy de başını salladı.

"Hayır, daha anlayamadım, tatlım."

Sir Rowland onu ısrarlı bakışlarla süzdü.

"Belli belirsiz," diye mırıldandı.

Clarissa'nın yüzü heyecanla parladı. Coşkuyla düşüncelerini açıklamaya başladı.

"Bay Sellon'un Londra'da yaşayan ortağı bir kadındı. Bugün biri burayı telefonla arayarak Bayan Brown ile konuşmak istedi. Bayan Hailsham-Brown'la değil, yalnızca Bayan Brown ile."

Sir Rowland başını ağır ağır sallayarak, "Nereye varmak istediğini anlamaya başladığımı sanıyorum, yavrum," dedi.

Hugo başını salladı.

"Ben hâlâ anlamadım."

Clarissa ona baktı.

"Atkestanesi ya da kestane at... fark bunda gizli işte," dedi Clarissa gizemli bir şekilde.

Hugo kızmaya başlamıştı.

"Clarissa sen delirdin mi Tanrı aşkına, yoksa amacın bizi çıldırtmak mı?"

Clarissa, "Biri Oliver'ı öldürdü," diye anımsattı. "Bu siz üçünüzden biri değildi. Ben de değildim, Henry de değildi." Sözlerine devam etmeden önce kısa bir ara verdi. "Tanrıya şükür Pippa da değildi. Öyleyse kimdi?"

Sir Rowland, "Müfettişe de söylediğim gibi bu hiç kuşkusuz dışarıdan gelen biriydi. Oliver'ı buraya kadar izleyen biri olabilir."

"İyi de bunun nedeni neydi?" Clarissa anlamlı bir ses tonuyla sordu. Hiç kimseden bir yanıt gelmediğini görünce kendi varsayımını anlatmayı sürdürdü. "Bugün sizleri kapıdan geçirip buraya geri döndüğümde," diye anımsattı üç dostuna. "Salona Fransız tipi pencereden girdim. Oliver buradaydı. Beni görünce çok şaşırdı. 'Clarissa, burada ne arıyorsun sen?' diye sordu. Bunun onun beni kızdırmak için özellikle söylediği bir şey olduğunu düşündüm. Ama ya öyle değildiyse? Gerçekten böyle düşündüyse?"

Dinleyicilerin merakları uyanmıştı ama bir şey söylemediler.

"Şimdi bir an şöyle düşünelim, Oliver beni burada gördüğü için gerçekten şaşırdı. Bu evin başka birine ait olduğunu düşünüyordu. O burada karşılaşacağı kişinin Bay Sellon'un ortağı Bayan Brown olmasını bekliyordu."

Sir Rowland başını salladı.

"Henry'yle senin bu evde yaşadığınızı bilmiyor muydu? Miranda bunu bilmiyor muydu?"

"Miranda bizimle bağlantıyı daima avukatları aracılığıyla kuruyor. Ne onun ne de Oliver'ın bizim adresimizi başka bir deyişle bu evde yaşadığımızı bilmeleri gerekmiyor. Bakın Oliver Costello'nun burada benimle karşılaşmayı hiç beklemediğinden eminim. Gerçi hemen kendini topladı ve Pippa konusunu konuşmak için gelmiş olduğu gibi bir bahanenin arkasına sığındı ama... Sonra gidermiş gibi yaptı ve geri döndü, çünkü..."

Bayan Peake'in hole açılan kapıdan içeri girmesiyle açıklamalarına ara verdi.

"Av hâlâ devam ediyor," dedi bahçıvan kadın hararetle. "Tüm yatakların, möblelerin altlarını araştırmış olmalılar. Şimdi bahçedeler. Araziyi araştırıyorlar." İçten bir kahkaha attı.

Clarissa onu ısrarlı, derin bakışlarla süzdü.

"Bayan Peake," dedi. "Bay Costello'nun buradan ayrılmadan hemen önce ne dediğini anımsıyor musunuz? Aklınızda mı?"

Bayan Peake onu boş bakışlarla süzdü.

"En ufak bir fikrim bile yok."

Clarissa anımsattı.

"Bayan Brown'ı görmeye gelmiştim demişti, öyle değil mi?"

Bayan Peake bir an düşündükten sonra, "Evet, öyle olmalı," dedi. "Evet. Neden sordunuz?"

Clarissa üzerine basa basa, "Buraya görmeye geldiği ben değildim," dedi.

"İyi de siz değildiyseniz, kim olabilir ki, hiç bilemiyorum." Bayan Peake yeniden şen şakrak kahkahalarından birini daha attı.

Clarissa özellikle vurgulayarak, "O sizdiniz," dedi bahçıvan kadına. "*Siz* Bayan Brown'sınız, öyle değil mi?"

21. Bölüm

Clarissa'nın suçlaması karşısında şaşkınlıktan donup kalan Bayan Peake bir an için nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. Yanıt verdiğindeyse tavrı tamamen değişmişti. Neşeli, candan havası kaybolmuştu, ciddi ve ağır bir tavırla konuşuyordu.

"Çok akıllıca," dedi. "Çok zekisiniz, Bayan Clarissa. Evet, ben Bayan Brown'ım."

Clarissa hemen kafasında olayları toparlamaya çalıştı.

"Siz Bay Sellon'un ortağısınız. Burası sizin eviniz. İşyeriyle birlikte burası da Bay Sellon'dan size miras kaldı. Henüz bilemediğim bir nedenle kafanıza burası için adı Brown olan bir kiracı bulmak gibi bir fikir oluştu. Amacınız burada Bayan Brown diye birinin yaşamasıydı. Bunun çok da zor olmayacağını düşündünüz, sonuçta Brown çok yaygın ve sıradan bir isim. Ancak Hailsham-Brown ile yetinmek zorunda kaldınız. Neden izleyici olarak kalıp beni ilgi odağı olarak ön plana çıkarmak istediğinizi henüz anlamıyorum. Sizin kafanızdan geçenleri bilemiyor ve..."

Bayan Brown ya da diğer adıyla Bayan Peake Clarissa'nın sözünü kesti.

"Charles Sellon öldürüldü," dedi. "Bunda hiç kuşku yok. Eline çok değerli bir şey geçmişti. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ne oldu-

ğunu da. O her zaman... şey..." Bir an duraksadı. "Adil davranan, vicdanlı biri değildi."

Sir Rowland soğuk bir ifadeyle, "Biz de öyle duyduk," dedi.

"Her neyse..." Bayan Brown anlatmayı sürdürdü. "Bundan dolayı öldürüldü. Ama onu her kim öldürdüyse aradığını bulamadı. Bunun nedeni büyük olasılıkla bu her neyse mağazada olmamasıydı. Bu değerli nesne buradaydı. Onu öldüren her kimse, bu kişinin er ya da geç aradığını bulmak için buraya da geleceğini düşündüm. İzlemede kalmak istiyordum, bunun için hiçbir şeyden haberi olmayan bir Bayan Brown'a ihtiyacım vardı, benim yerime geçecek birine."

Sir Rowland öfkeyle haykırdı.

"Bayan Hailsham-Brown gibi iyi, yaşamı boyunca hiç kimseyi incitmemiş, kimseye zarar vermemiş tamamen suçsuz birinin bu planınız nedeniyle büyük bir tehlike altında yaşayacak olması sizi hiç endişelendirmedi mi?"

"Gözüm her an onun üzerindeydi, öyle değil mi?" Bayan Peake ya da Bayan Brown hemen savunmaya geçti. "Hatta hepinizi fazlasıyla kızdıracak, rahatsız edecek kadar. Geçen gün bir adam gelip bu yazı masası için gülünç denebilecek bir fiyat önerdi, böylece doğru iz üzerinde olduğumu anladım. Yine de ben bu yazı masasında önemli olabilecek hiçbir şey olmadığından eminim."

Sir Rowland, "Gizli çekmeceyi de araştırdınız mı?" diye sordu.

Bayan Brown şaşırmıştı.

Yazı masasına doğru hamle yaparken, "Bu masada bir de gizli çekmece mi var?" diye haykırdı.

Clarissa onu engelledi.

"Şimdi yok," dedi. "Pippa çekmeceyi buldu. İçinde eski imza kupürleri dışında bir şey yoktu."

Sir Rowland araya girerek, "Clarissa, o imzaları tekrar görebilir miyim?" diye sordu.

Clarissa kanepeye yaklaştı.

"Pippa, o imzaları nereye... Ah, uyuyor."

Bayan Brown kanepeye yaklaşarak küçük kıza baktı.

"Derin bir uykuda," dedi. "Günün heyecan ve yorgunluğundan sonra bu çok normal." Clarissa'ya döndü. "Onu yukarı taşıyıp yatağına yatırayım mı?"

Sir Rowland hışımla atıldı.

"Hayır."

Odadaki herkes ona döndü.

Bayan Brown, "Ağır değil," dedi. "Merhum Costello'nun dörtte biri ağırlığında bile değil. Hiç sarsmadan taşıyabilirim."

"Ne olursa olsun," dedi Sir Rowland ısrarla. "Onun burada çok daha güvende olacağını düşünüyorum."

Bayan Brown ya da Peake geriye doğru bir adım atarak etrafına bakındı ve öfkeyle, içerlemiş bir halde haykırdı.

"Güvende mi?"

Odadakiler hayretle ona baktılar.

Sir Rowland, "Aynen öyle dedim," diye yineledi. Odadakileri tek tek süzdükten sonra ekledi. "Bu çocuk biraz önce çok önemli bir şey söyledi."

Briç masasının başına oturdu ve ısrarla odadakilere bakmaya başladı. Kısa bir sessizliğin ardından Hugo da briç masasına, onun tam karşısına oturdu.

"Ne demişti, Roly?"

"Eğer biraz düşünürseniz, bulacağınızı sanıyorum."

Sir Rowland *Who's Who* adlı kitabı alıp, karıştırırken diğerleri merakla bakıştılar.

"Bulamıyorum," dedi Hugo kısa bir süre sonra.

Jeremy de ona katıldı.

"Pippa ne söylemişti?"

"Hiçbir şey gelmiyor aklıma," diyen Clarissa ne olabileceğini bulmak için belleğini zorluyordu. "Polislerle ilgili bir şey mi? Yoksa düşüyle ilgili mi? Aşağı inmesi? Yarı uyanık olması?"

"Haydi, ama Roly," diye zorladı Hugo yakın dostunu. "Bu kadar gizeme ne gerek var? Neden bahsediyorsun?"

Sir Rowland başını kaldırdı.

"Ne mi?" diye sordu dalgın dalgın. "Ah evet. O imzalar. O imzalar nerede şimdi?"

Hugo parmağını şaklattı.

"Pippa'nın onları buradaki bir sedef kakmalı kutuya koyduğunu görmüştüm."

Jeremy kitaplığa gitti ve oradaki raflardan birinde sedefli kutuyu bularak içindeki zarfı aldı.

"İşte burada. Evet, doğru, buradalar." İmzalı kâğıtları zarftan çıkararak Sir Rowland'a uzattı.

Sir Rowland da bu arada *Whos's Who* adlı kitabı kapamış, olanları izliyordu.

Sir Rowland gözlüklerini takıp, dikkatle imzaları incelerken Jeremy boş zarfı cebine koydu.

Elindeki imzalardan birincisine bakan Sir Rowland, "Kraliçe Victoria, Tanrı onu kutsasın," diye mırıldandı. "Kraliçe Victoria. Solmuş kahverengi mürekkep. İyi de bu da ne? John Ruskin... evet, bu gerçek, bunu kesinlikle söyleyebilirim. Peki ya bu? Robert Browning... Hımm bu kâğıt olması gerektiği kadar eski değil."

"Roly, ne demek istiyorsun?" diye sordu Clarissa heyecanla.

Sir Rowland açıkladı.

"Savaş sırasında görünmeyen mürekkepler ve onun gibi şeyler konusunda biraz deneyimim oldu. Eğer bir konuda gizli bir mesaj yazmak isterseniz, bunu görünmeyen mürekkeple bir kâğıda yazıp sonra da altına ünlü birinin imzasını taklit edip atardınız. Bu hiç

fena bir fikir değildi. Bu imzayı gerçek imzalı belgelerin arasına karıştırdığınızda büyük olasılıkla hiç kimse fark etmez ya da ikinci bir kez bakıp inceleme gereği duymazdı. Bu çok sık yapılan bir uygulamaydı."

Bayan Brown şaşırmış görünüyordu.

"İyi de Charles Sellon on dört bin sterlin değerinde olabilecek ne yazmış olabilir?" diye sordu merakla.

"Aslında hiçbir şey, saygıdeğer bayan." Bu soruyu yine Sir Rowland yanıtladı. "Ama bana bu bir güvenlik önlemi olabilirmiş gibi geliyor."

Bayan Brown haykırdı. "Güvenlik mi?"

"Oliver Costello," diye açıkladı Sir Rowland. "Uyuşturucu hap satıcılığı yaptığı kuşkusuyla izleniyordu. Müfettişin bize söylediğine göre Sellon da birkaç kez Narkotik'te sorguya çekilmişti. Sizce arada bir bağlantı olması olası değil mi?"

Sir Rowland Bayan Brown'ın boş anlamsız bakışları altında açıklamayı sürdürdü.

"Tabii ki bu tamamıyla benim tarafımdan üretilmiş aptalca bir fikir de olabilir." Elindeki imzalı kâğıda baktı. "Bunun Sellon tarafından çok fazla özenle hazırlanmış, çok özel bir şey olduğunu sanmıyorum. Belki limon suyu ya da bir tür baryum-klorid çözeltisi. Basitçe ısıtmanın yeterli olacağı kanısındayım. Tabii daha sonra iyot buharını da deneyebiliriz. Neyse, şimdi hafifçe ısıtmayı deneyelim de."

Ayağa kalktı.

"Bir deney yapalım mı?"

Clarissa, "Kütüphanede küçük bir elektrik sobası var," dedi. "Jeremy, lütfen onu getirir misin?"

Jeremy kütüphaneye giderken Hugo da sandalyesinden kalkarak, sandalyeyi masanın altına itti.

"Sobayı şuraya takabiliriz," dedi Clarissa salonu çepeçevre dönen süpürgelikteki prizlerden birini işaret ederek.

Bayan Brown, "Bütün bunlar çok saçma," diye homurdandı. "Bu çok uzak bir olasılık."

Clarissa aynı fikirde değildi.

"Hayır, değil," diye isyan etti. "Bence çok iyi bir fikir."

Bu arada Jeremy de elinde bir elektrikli radyatör ile kütüphaneden geri dönmüştü. Clarissa ona dönerek, "Buldun değil mi?" diye sordu.

"Buydu, değil mi? Priz nerede?" dedi Jeremy.

Clarissa prizi işaret etti. "Hemen şurada, aşağıda."

Jeremy fişi prize sokarken Clarissa radyatörü tuttu, sonra da yere bıraktı.

Sir Rowland Robert Browning'in imzasını alarak radyatöre yaklaştı. Jeremy hemen radyatörün yanına diz çökmüş, diğerleri de çıkacak sonucu görmek için mümkün olduğunca yaklaşmışlardı.

Sir Rowland onları, "Çok fazla bir şey beklemeyin," diye uyardı. "Sonuçta bu yalnızca bir fikir, bir varsayım ama Sellon'un bu kâğıt parçalarını böylesi bir gizli çekmecede saklamasının da bir nedeni olmalı."

Hugo, "Bu bana geçmişi anımsattı," dedi. "Çocukken limon suyuyla gizli mektuplar yazdığımız günleri anımsadım."

Jeremy heyecanla sordu. "Hangisiyle başlayalım?"

Clarissa, "Bence Kraliçe Victoria'nınkiyle."

Jeremy, "Ruskin'inkine bire altı koyarım."

Sir Rowland kararlılıkla, "Ben bütün paramı Robert Browning'e yatırıyorum," dedi. Eğildi ve kâğıdı radyatöre tuttu.

Hugo da iddiaya katıldı.

"Ruskin mi? Anlaşılması çok zor bir adam. Onun şiirlerinden tek bir sözcüğü bile anladığımı söyleyemem."

Sir Rowland ona hak verdi.

"Kesinlikle. Şiirleri gizli anlamlar taşıyan sözcüklerle dolu."

Hepsi birden Sir Rowland'ın üzerinden radyatöre doğru eğildiler.

Clarissa, "Eğer bundan bir şey çıkmazsa buna dayanamam," dedi.

Sir Rowland, "Bence evet, var," diye mırıldandı. "Bir şeyler beliriyor."

Jeremy de atıldı.

"Evet, bir şeyler görünmeye başladı."

Clarissa da heyecanla atıldı. "Burada mı? Bir bakayım?"

Hugo, Clarissa ve Jeremy'nin arasından geçmeye çalıştı.

"Yol verin, gençler."

Sir Rowland, "Sakin olun," diye yakındı. "Beni sıkıştırmayın, evet... bir yazı var." Bir an sustu ve sonra doğrulurken heyecanla bağırdı. "Evet, bulduk onu."

Bayan Brown merakla sordu. "Neyi bulduk?"

"Altı kişinin ad ve adreslerinin bulunduğu bir liste," dedi Sir Rowland. "Bu uyuşturucu pazarındaki temel dağıtıcıların listesi olmalı. Aralarında Oliver Costello'nun da adı var."

Her kafadan bir ses çıkmaya başladı.

"Oliver!" dedi Clarissa. "Demek buraya bunun için geldi, biri onu izledi ve sonra... Ah Roly amca, hemen polise söylemeliyiz bunu. Hugo, benimle gel."

Clarissa hole açılan kapıya doğru ilerledi. Hemen arkasından giden Hugo mırıldanıyordu.

"Şimdiye dek duyduğum en olağanüstü şey bu."

Sir Rowland imzaları toparlarken Jeremy de radyatörü çıkarıp yeniden kütüphaneye götürdü.

Clarissa ve Hugo'nun peşinden odadan çıkmak üzere ilerleyen Sir Rowland tam eşikte durarak arkasını döndü.

"Siz gelmiyor musunuz, Bayan Peake?" diye sordu.

"Benim uyuşturucu işiyle hiçbir zaman ilgim olmadı," dedi Bayan Brown ya da Peake kararlılıkla. "Ben işin antika kısmıyla ilgileniyordum. Londra'daki tüm alışverişi ben yönetiyordum."

"Anlıyorum," diyen Sir Rowland yine de ısrarla kadının geçmesi için kapıyı açık tuttu.

Tam o sırada Jeremy kütüphaneden döndü, kapıyı özenle arkasından kapadı. Sonra hole açılan kapalı kapıya giderek, dışarıyı dinledi. Kısa bir süre Pippa'ya baktıktan sonra koltuğa gitti, minderlerden birini aldı ve yeniden Pippa'nın uyuduğu kanepeye yanaştı.

Pippa uykusunda kımıldanıyordu. Jeremy bir an için durakladı, ancak küçük kızın uyuduğundan emin olduktan sonra kanepeye doğru ilerlemeyi sürdürdü ve küçük kızın tam kafasının bulunduğu kısmın arkasına geçti. Sonra ağır ağır yastığı küçük kızın yüzüne doğru indirmeye başladı.

O anda Clarissa holden salona girdi. Kapının açıldığını duyan Jeremy yastığı dikkatle Pippa'nın ayak ucuna bıraktı.

Jeremy, Clarissa'ya, "Sir Rowland'ın dediğini anımsadım," diye açıkladı orada bulunmasının nedenini. "Pippa'yı yalnız bırakmamamızın daha doğru olacağını düşündüm. Ayakları soğuk gibiydi, onları yastıkla kapadım."

Clarissa doğruca sehpaya gitti.

"Bu kadar heyecan fazlasıyla acıkmama neden oldu," dedi. Sandviçlerin bulunduğu tepsiye baktı ve büyük bir hayal kırıklığıyla, "Ah Jeremy, hepsini yemişsin," diye mırıldandı.

"Pardon ama açlıktan ölmek üzereydim." Jeremy hiç de utanmış ya da üzülmüş görünmüyordu.

"Neden aç olasın ki?" Clarissa ona serzenişte bulundu. "Sen akşam yemeği yedin, ben yemedim."

Jeremy kanepenin arkasına ilişti.

"Hayır, ben de akşam yemeği yemedim. İsabetli atış çalışması yapıyordum. Tam yemek salonuna dönmüştüm ki senin telefonun geldi."

"Ah, anlıyorum." Clarissa umursamaz bir havada yanıt verdi. Sonra yastıklara hafifçe vurarak düzeltmek için kanepenin arkasına doğru uzandı. Birden gözleri büyüdü, koskocaman açıldı. Derin, boğuk bir sesle, "Anlıyorum," diye yineledi. "Sen... o sendin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen!" Clarissa sanki kendi kendine konuşuyor gibi yineliyordu.

"Ben salona girdiğimde bu yastıkla ne yapıyordun?"

Jeremy güldü.

"Sana söyledim. Pippa'nın ayaklarını örtüyordum. Buz gibiydiler."

"Sahi mi? Gerçekten söylediğini mi yapıyordun? Yoksa yastığı onun ağzına kapamaya mı çalışıyordun?"

"Clarissa!" diye bağırdı Jeremy kızgınlıkla. "Bu ne saçmalık! Nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Aramızdan hiç kimsenin Oliver Costello'yu öldürmediğinden emindim. Bunu herkese de böyle söyledim," dedi Clarissa olanları anımsamaya çalışarak. "Çünkü içimizden birinin onu öldürmüş olması zamanlama açısından olanaksızdı. Ama yine de biri yapabilirdi bunu. Sen! Golf sahasında yalnızdın. Eve döndün, içeri özellikle açık bıraktığın kütüphane penceresinden girdin, golf sopan hâlâ elindeydi. Tabii ya. Pippa'nın gördüğü de buydu. 'Jeremy'ninki gibi bir golf sopası mı?' diye sorarken kastettiği de buydu. O seni gördü."

"Bu kesinlikle saçma," diyen Jeremy gülmek için çaba harcasa da başardığı söylenemezdi.

"Hayır değil," dedi Clarissa ısrarla. "Oliver Costello'yu öldürdükten sonra golf kulübüne döndün, polise telefon ettin. Böylece

onlar buraya gelecek, cesedi bulacak ve benim ya da Henry'nin onu öldürmüş olduğumuzu düşüneceklerdi."

Jeremy ayağa kalktı.

"Bu ne aptalca bir iddia, saçmalık."

"Hayır, saçmalık değil. Doğru. Doğru olduğunu biliyorum." Clarissa haykırdı. "Ama neden? Benim anlayamadığım bu. Neden?"

Bir süre tam bir suskunluk içinde karşılıklı durup, birbirlerine baktılar. Sonrasında Jeremy derin bir soluk aldı, iç geçirdi. Cebinden içinde imzalı kâğıtların bulunduğu zarfı çıkardı. Zarfı Clarissa'ya uzattı, ama genç kadının bunu almasına izin vermedi.

"Hepsi bunun içindi," dedi.

Clarissa zarfa baktı.

"Bu içinde imzalı kâğıtların bulunduğu zarf değil mi?"

"Üzerinde bir pul var," diye açıkladı Jeremy sakince. "Hatalı pul denilen türde bir pul bu. Pul yanlış renkte basılmış. Bir benzeri geçtiğimiz yıl İsveç'te on dört bin üç yüz sterline satıldı."

"Demek öyle," diyen Clarissa yutkundu ve geriye doğru birkaç adım attı.

"Bu pul bir şekilde Sellon'un eline geçmiş," diye açıklamaya devam etti Jeremy. "Patronum Sir Kenneth'e mektup yazarak bundan bahsetti. Ama onun bu mektubunu ben açtım. Buraya geldim, Sellon'u ziyaret ettim ve..."

Sustu, onun yerine cümleyi tamamlayan Clarissa oldu.

"Onu öldürdün."

Jeremy bir şey söylemeden başıyla onayladı.

"Ama pulu bulamadın," diyen Clarissa yavaş yavaş ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Yine haklısın. Mağazada değildi, onun burada, bu evde olduğundan emindim."

Geri geri gitmeyi sürdüren Clarissa'ya doğru bir hamle yaptı.

"Bu akşam da Costello'nun pulu bulup beni yeneceğini hissettim."

"Ve onu da öldürdün."

Jeremy yeniden başıyla onayladı.

"Ve şimdi de neredeyse Pippa'yı öldürecektin?" Clarissa yutkundu.

Jeremy yumuşak bir tonda, "Neden olmasın?" dedi.

"Buna inanamıyorum."

"Sevgili Clarissa, on dört bin sterlin küçük çapta bir servet demek, çok büyük para." Sinsi sinsi gülümsedi, bu gülümsemede sanki hem özür hem de kötü niyet vardı.

"İyi de bütün bunları bana niçin anlatıyorsun?" Clarissa hem şaşkındı hem de endişeliydi. "Bir an için bile polise gidip her şeyi anlatacağımdan kuşkulanmıyor musun?"

Jeremy, "Onlara o kadar çok yalan söyledin ki sana inanmayacakları kesin," dedi kayıtsızlıkla.

"Yoo, hayır, inanırlar."

Jeremy genç kadının üzerine doğru giderken, "Ayrıca," dedi. "Bu şansı bulabileceğini sanmıyorum. İki kişiyi gözünü kırpmadan öldürmüş birinin bir üçüncüsünden çekineceğini mi düşünüyorsun?"

Jeremy ellerini Clarissa'nın boğazına kenetlerken, Clarissa avazı çıktığınca çığlık attı.

22. Bölüm

Clarissa'nın çığlıkları hemen karşılık buldu. Sir Rowland aceleyle holden salona gelirken duvardaki aplikleri de yakmayı ihmal etmedi. Polis memuru Jones ise koşarak Fransız pencereden salona girdi. Müfettiş de kütüphaneden geldi.

Müfettiş, Jeremy'yi kıskıvrak yakaladı.

"Evet, hepsi bu kadar Warrender. Tüm söylediklerini duyduk, teşekkürler. Bize gereken kanıt buydu. Şimdi bana zarfı ver."

Clarissa kanepenin arkasında yere çökmüş, boynunu tutuyordu.

Jeremy zarfı müfettişe uzatırken, "Demek bu bir tuzaktı," dedi. "Çok zekice."

"Jeremy Warrender," dedi müfettiş. "Seni Oliver Costello'yu öldürmek suçuyla tutukluyorum. Seni söyleyeceğin her şeyin delil sayılıp mahkemede aleyhine kullanılabileceği konusunda uyarıyorum."

"Nefesinizi boşa harcamayın, müfettiş." Jeremy'nin ses tonu sakin ve yumuşaktı. "Bir şey söyleyecek değilim. İyi bir kumardı ama kazanamadım, hepsi bu."

Müfettişin, "Götürün onu," talimatıyla polis memuru Jones Jeremy'nin kolunu tuttu.

Jeremy sağ kolu arkasına çevrilip, Fransız pencereden dışarı çıkarılırken tüm küstahlığıyla "Ne o, Bay Jones? Kelepçelerinizi yanınıza almayı mı unuttunuz?" diye sordu.

Başını hüzünle sallayan Sir Rowland onun götürülüşünü izledikten sonra Clarissa'ya döndü ve endişeyle, "İyi misin, tatlım?" dedi.

"Evet, evet iyiyim," diyen Clarissa'nın soluğu henüz düzelmemişti.

Sir Rowland özür dilercesine, "Seni böyle bir durumla karşı karşıya bırakmayı asla istemezdim," dedi.

Clarissa onu muzip bakışlarla süzdü.

"Jeremy olduğunu biliyordun, değil mi?"

Müfettiş de söze karıştı.

"Konunun pul olabileceği nereden aklınıza geldi, Sir Rowland?"

Sir Rowland Müfettiş Lord'a yanaşarak zarfı onun elinden aldı.

"Bakın durum şu müfettiş, bu akşam Pippa bu zarfı bana verdiğinde kafamda bir şeyler belirdi, bir şeyler anımsadım. Sonra *Who's Who*'ya bakarken genç Warrender'ın patronunun ünlü pul koleksiyoncusu Sir Kenneth Thompson olduğunu görünce kuşkularım iki katına çıktı. Ve sonra gözümün önünde zarfı cebine atınca kuşkularımın artık kesinlik kazandığını anladım."

Zarfı yeniden müfettişe verdi.

"Bunu çok iyi saklayın, müfettiş. Kanıt olmanın dışında çok da değerli olduğunu göreceksiniz."

Müfettiş, "Kanıt olduğu doğru," dedi. "Kötü niyetli, acımasız, genç bir suçlunun hak ettiği cezayı çekmesi buna bağlı." Hol kapısına doğru ilerlerken, "Neyse, daha bulmam gereken bir ceset var," diye ekledi.

Clarissa hemen atıldı.

"Ah, bu çok basit müfettiş. Boş odadaki yatağa bakın."

Müfettiş döndü ve genç kadını aşağılayan bakışlarla süzdü.

"Bakın Bayan Hailsham-Brown, gerçekten de..." diye söze başladıysa da Clarissa cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Neden sanki kimse bana inanmıyor ki?" diye bağırdı sitemle, ağlamaklı bir sesle. "Ceset boş odadaki yatakta. Lütfen gidip bakın müfettiş. Yatağın bir kenarından diğerine enine uzanmış bir halde, uzun süs yastığının altında. Bayan Peake iyilik olsun diye onu oraya taşımış."

"İyilik olsun diye mi?..." Müfettiş kalakalmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu. Kapıya gitti, tam kapının eşiğinde döndü ve sitemle, "Biliyor musunuz Bayan Hailsham-Brown," dedi. "Bu akşam anlattığınız inanılmaz öykülerle bizim için bu olayı hiç kolaylaştırmadınız. Bunu kocanızın yapmış olabileceğini düşünmüş olmalısınız, dolayısıyla bunun üstünü örtmeye çalıştınız. Bunu yapmamalısınız, madam. Gerçekten yapmamalısınız." Son bir kez başını salladıktan sonra odadan çıktı.

"Neyse!" diyen Clarissa hışımla kanepeye döndü. "Ah Pippa..." Bu karmaşada onu unutmuştu.

Sir Rowland, "Onu yatağına götürsek iyi olacak," dedi. "Artık güvende."

Clarissa küçük kızı hafifçe sarsarak, "Haydi Pippa," dedi. "Hoppala. Yatağa gitme zamanı."

Pippa istemeyerek kalktı. "Açım," diye mırıldandı.

"Evet, evet, aç olduğun kesin." Clarissa onu hole açılan kapıya doğru götürürken mırıldandı. "Haydi gel, bir şeyler bulmaya çalışalım."

"İyi geceler Pippa." Sir Rowland küçük kızın arkasından seslendi. Pippa odadan çıkarken, yarı esneyerek, "İyi gece.." diye homurdandı.

Sir Rowland onların arkasından briç masasının başına oturarak kartları kutularına yerleştirmeye başladı. Tam o sırada Hugo içeri girdi.

"Tanrım sen aklımı koru!" Hugo dehşet içinde feryat etti. "Buna inanamıyorum. Genç Warrender, hiç olmayacak biri. Aklım almıyor. Çok düzgün, aklı başında bir genç gibi görünüyordu. Üstelik çok da iyi okullara gitmiş. Toplumun ileri gelenlerini de tanıyordu."

"Ama bir yandan da on dört bin sterlin için gözünü kırpmadan cinayet işleyebilecek biriydi," dedi Sir Rowland rahat ve kendinden emin bir tavırla. "Toplumun her sınıfında zaman zaman böyleleri çıkar. Etkileyici, cazip bir kişilik ama ahlak anlayışı eksik."

Eski Bayan Peake, yeni Bayan Brown başını hole açılan kapıdan içeri uzattı.

"Size polis merkezine gitmem gerektiğini bildirmeye geldim, Sir Rowland," dedi. Sesi eski gürleyen haline dönmüştü. "İfade vermemi istiyorlar. Onlara oynadığım oyundan hoşlanmamış gibiler. Korkarım beni iyice bir azarlayıp, gözdağı verecekler ve serbest bırakacaklar." Yine bir kahkaha atıp, arkasını döndü ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Hugo onun gidişini izledikten sonra briç masasının başındaki Sir Rowland'a katıldı.

"Roly, ben bu konuyu halen tam olarak anlayabilmiş değilim. Bayan Peake aslında Bayan Sellon muymuş yoksa Bay Sellon Bay Brown mu?"

Şapkasını ve eldivenlerini almak üzere salona dönen müfettiş sayesinde Sir Rowland bu soruya yanıt vermekten kurtuldu.

Müfettiş, "Artık cesedi götürüyoruz, baylar," dedi. Bir an konuşmaya ara verip onları süzdükten sonra da ekledi. "Sir Rowland, lütfen Bayan Hailsham-Brown'a polise böylesi hayali öyküler anlatmayı sürdürürse günün birinde başının gerçekten belaya girebileceğini söyler misiniz?"

Sir Rowland, "Biliyor musunuz ki aslında size en başında gerçeği söylemişti, müfettiş," diye anımsattı. "Ama var olan koşullarda siz ona inanamadınız."

Müfettiş az da olsa utanmıştı.

"Evet, hımm... şey," diye söze başladıysa da cümlesini tamamlayamadı. Sonra kendini toparlayarak ekledi. "Açık söylemek gerekirse efendim, inanmak pek de kolay değildi, bunu siz de kabul edersiniz."

"Ah, kesinlikle sizinle aynı fikirdeyim." Sir Rowland ona hak verdiğini belirtti.

"Asla bundan dolayı sizi suçladığımı filan düşünmeyin ama Bayan Hailsham-Brown çok farklı, tam anlamıyla bildiğini okuyan, burnunun dikine giden bir hanımefendi." Düşünceli düşünceli başını salladıktan sonra birden "İyi geceler, efendim," dedi.

"İyi geceler müfettiş," dedi Sir Rowland tatlılıkla.

Müfettiş kapıya doğru giderken seslendi. "İyi geceler Bay Birch."

"İyi geceler müfettiş, tebrikler." Hugo onun yanına giderek elini sıktı.

"Teşekkürler efendim."

Müfettiş gittikten sonra Hugo esnedi.

"Neyse, artık benim de eve gidip yatma zamanım geldi. Ne akşamdı ama, değil mi?"

Briç masasını toparlamayı sürdüren Sir Rowland, "Aynen dediğin gibi Hugo, ne akşamdı," dedi. "İyi geceler."

"İyi geceler," diyen Hugo hole doğru ilerledi.

Sir Rowland oyun kâğıtlarını ve markörleri düzenli bir şekilde masanın üstüne sıraladıktan sonra *Who's Who* adlı kitabı alıp kitaplıktaki yerine yerleştirdi. O sırada Clarissa holden salona girerek doğruca onun yanına gitti ve ellerini yaşlı adamın kollarının üstüne koydu.

"Sevgili Roly," dedi içtenlikle. "Sen olmasan ben ne yapardım? O kadar akıllı ve sağduyulusun ki."

"Ve sen de çok şanslı bir genç kadınsın," dedi Sir Rowland gülerek. "Kalbini o genç kötü adama, Warrender'a kaptırmamış olman çok iyi bir şey."

Clarissa irkildi.

"Öyle bir tehlike yoktu ki," dedi ve gülümseyerek ekledi. "Eğer bir gün birine kalbimi birine kaptıracaksam, bu hiç kuşkusuz sen olursun, hayatım."

"Haydi, haydi, herkes gibi beni de oyuna getirmeye çalışma." Sir Rowland genç kadını gülerek uyardı. "Eğer..."

Henry Hailsham-Brown'ın Fransız pencerelerden birinden içeri girmesiyle birlikte sustu, cümlesini tamamlamadı. Clarissa şaşkınlıkla haykırdı.

"Henry!"

"Merhaba Roly!" Henry dostunu içtenlikle selamladı. "Senin bu gece kulüpte olacağını sanıyordum."

"Şey... evet... erken dönmemin iyi olacağını düşündüm." Sir Rowland'ın o an için söyleyebileceğinin hepsi bu kadardı. "Yorucu, zor bir akşamdı."

Henry briç masasına baktı.

"Nasıl yani? Yorucu bir briç partisi mi?"

Sir Rowland gülümsedi.

"Briç ve... şey... başka bazı şeyler." Doğruca hole açılan kapıya ilerledi. "Neyse, herkese iyi geceler."

Clarissa ona bir öpücük gönderdi, Sir Rowland da kapıdan çıkmadan hemen önce dönerek ona karşılık verdi.

Clarissa, Sir Rowland'ın odadan ayrılmasının ardından Henry'ye döndü ve merakla, "Kalendorff, ah yani Bay Jones nerede?" diye sordu.

Henry evrak çantasını masanın üstüne bıraktı.

Hayal kırıklığından kaynaklanan bir bezginlikle, "Kesinlikle çok sinir bozucu bir durum," dedi. "Gelmedi."

"Nasıl yani?" Clarissa duyduklarına inanamıyordu.

"Uçak indiğinde içinde aptal bir emir subayından başka kimse yoktu," diyen Henry bir yandan da pardösüsünün düğmelerini açmaya çalışıyordu.

Clarissa onun pardösüsünü çıkartmasına yardımcı oldu.

Henry, "Yaptığı ilk iş gerisin geriye dönüp, geldiği yere uçmak olmuş," diye ekledi.

"Hayırdır inşallah, neden?"

"Nereden bilebilirim ki?" Henry'nin de pek bir şey anlamadığı anlaşılıyordu. "Anlaşılan kuşkulandı. İyi de neden kuşkulandı kim bilir?"

"Peki ya Sir John?" Clarissa Henry'nin başındaki şapkayı aldı.

Henry, "En kötüsü de o," diye homurdandı. "Onu durdurmakta çok geç kaldım, kanımca her an burada olabilir." Henry saatine baktı. "Tabii ki onu hemen havaalanından telefonla aradım ama yola çıkmıştı bile. Ah, bunca hazırlık, hepsi fiyaskoyla sonuçlandı."

Henry kanepeye oturarak derin derin iç çekti. Tam o sırada telefon çaldı.

"Ben bakarım," diyen Clarissa doğruca hole koştu. "Polis olabilir." Ahizeyi kaldırdı.

Henry şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Polis mi?"

O sırada Clarissa telefonda, "Evet burası Copplestone Court," diyordu. "Evet, kendisi burada." Dönerek Henry'ye baktı. "Seni arıyorlar, sevgilim. Bindley Heath Havaalanı'ndan."

Henry ayağa kalktı ve telefona doğru koştu ama yarı yolda bundan vazgeçerek ağır adımlarla ilerledi.

Ahizeyi alarak, "Evet, buyurun?" dedi.

Clarissa Henry'nin şapkasını ve pardösüsünü alarak holdeki vestiyere astı. Sonra da hemen dönerek Henry'nin arkasında durdu.

"Evet, benim, konuşun..." diyordu Henry o sırada. "Ne? On dakika sonra mı? Ben mi?... Evet, evet, evet... Hayır, hayır... Siz mi? Anlıyorum... Evet... doğru."

Ahizeyi yerine koydu ve, "Clarissa!" diye seslendi. Dönmesiyle birlikte genç kadını hemen arkasında buldu. "Ah! Demek buradasın. Anlaşılan birinciden hemen on dakika sonra ikinci bir uçak daha iniş yapmış. Kalendorff bu ikinci uçaktaymış."

Clarissa anımsattı.

"Yani Bay Jones?"

"Haklısın, sevgilim. İnsan her zaman yeterince dikkatli olamayabiliyor. Evet, anlaşılan birinci uçak bir tür güvenlik önlemiymiş. Gerçekten de insan bu adamların kafalarının nasıl çalıştığını kestiremiyor. Her neyse, onu –yani Bay Jones'u– eskort eşliğinde buraya gönderiyorlar. Yaklaşık çeyrek saat sonra burada olacak. Neyse her şey yolunda mı? Hazırlıklar filan." O anda gözü briç masasındaki oyun kâğıtlarına takıldı. "Bu kâğıtları buradan almayı düşünmüyor musun, sevgilim?"

Clarissa telaşla briç masasına koşarak oyun kâğıtlarını ve markörleri aldı ve görünemeyecekleri bir yere kaldırdı. Bu arada Henry de sehpaya giderek büyük bir şaşkınlıkla boş sandviç tepsisini ve mousse bardağını kaldırdı.

"Tanrı aşkına bunlar da ne?" diye sordu.

Clarissa hemen onun yanına koşarak tepsiyi ve bardağı aldı.

"Pippa yiyordu bunları. Hemen kaldırırım. Bence en iyisi benim hemen mutfağa gidip biraz daha salamlı sandviç yapmam olacak."

"Şimdi değil, sandalyelerin hepsi bir yerde." Henry'nin ses tonu bir hayli sitemliydi. "Ben her şeyi hazır edeceğini ummuştum, Clarissa."

Briç masasını katlamaya başladı.

Masayı salonun dışına, kütüphaneye taşırken, "Bütün akşam ne yaptın?" diye sordu.

Clarissa o sırada sandalyeleri yerlerine yerleştirmeye çalışıyordu.

"Ah, Henry," diye haykırdı. "Bir bilsen, yaşadığım en heyecanlı, en korkunç akşamlardan biriydi. Bak canım, sen gittikten hemen sonra buraya bir tepsi dolusu sandviçle geldim ve başıma ilk gelen ayağımın bir cesede takılıp sendelemek oldu. Tam burada. Kanepenin arkasında."

Henry berjer koltuğun yerine çekilmesine yardımcı olurken dalgın dalgın, "Tamam, tamam, sevgilim," diye mırıldandı. "Öykülerin her zaman fazlasıyla etkileyicidir ama şimdi hiç zamanı değil."

Clarissa ısrarla, "Ama Henry, bu gerçek," dedi. "Üstelik bu yalnızca başlangıçtı. Polis geldi ve olaylar birbirini izledi." Clarissa kendini konuşmaktan alıkoyamıyordu. "Bir narkotik çetesi ortaya çıktı, sonra Bayan Peake aslında Bayan Peake değil, o Bayan Brown. Jeremy'nin aslında katil olduğu anlaşıldı. On dört bin sterlin değerinde bir pulu çalmak peşindeymiş."

"Bu ikinci İsveç sarısı pul olmalı," diyen Henry'nin ses tonu hoşgörülüydü ama tam olarak söylenilenleri dinlemediği de anlaşılıyordu.

Clarissa mutlulukla, "Şimdilik hepsi bu kadar," diye haykırdı. "Tamam işte."

"Clarissa, gerçekten de hayal dünyan inanılmaz, neler uydurabiliyorsun," dedi Henry sevgi dolu bir hayranlıkla. Küçük masayı aldı, iki berjer koltuğun arasına koydu ve üzerindeki kırıntıları mendiliyle temizledi.

Clarissa ısrarla, "Ama sevgilim, ben bunları hayal etmiyorum ki," dedi. "Bu kadarını ben bile kurgulayamam."

Henry evrak çantasını kanepedeki yastıklardan birinin arkasına koydu, bir başka yastığa hafifçe vurarak düzeltti ve üçüncüsünü alarak berjer koltuğa gitti. Bu arada Clarissa onun dikkatini çekmek için elinden geleni yapıyordu.

"Ne kadar ilginç değil mi?" dedi. "Yaşamım boyunca başıma hiç bu derece heyecan verici ve ciddi bir şey gelmedi, bu gece ise yaşamadığım şey kalmadı. Cinayet, polis, uyuşturucu satıcıları, görünmeyen mürekkepler, gizli belgeler, hatta kasıtsız adam öldürmeden tutuklanıyordum bile. Bu arada neredeyse öldürülüyordum." Susup Henry'ye baktı. "Biliyor musun sevgilim, bu kadarı bir akşam için gerçekten çok fazla."

"Haydi git ve kendine bir kahve yap, sevgilim. Yarın bana bu uzun ve karmaşık öyküyü dilediğince anlatırsın."

Clarissa hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hiç anlamıyorsun, Henry, bu gece neredeyse öldürülüyordum."

Henry saatine baktı.

"Sir John ya da Bay Jones her an gelebilir," dedi endişeyle.

"Bu gece neredeyse ölüyordum," dedi Clarissa ısrarla. "Ah Tanrım, bu bana Sir Walter Scott'ı anımsattı."

Her şeyin yerinde olup olmadığını anlamak için dikkatle odayı gözden geçiren Henry dalgın dalgın sordu. "Ne?"

Clarissa, "Teyzem bana bunu zorla ezberletmişti," diye mırıldandı geçmiş günleri anımsayarak.

Henry ona soran gözlerle baktı.

Clarissa ezbere okudu.

"Ah, bir kez kandırmak denendiyse ne karmaşık olur örülen ağlar."

Birden Clarissa'nın oradaki varlığının bilincine varan Henry koltuğun arkasından eğilerek kollarını genç kadına doladı.

"Benim tapılası, şirin örümceğim."

Clarissa da kollarını onun omuzlarına koydu.

"Örümceklerin yaşamı konusunda bilgin var mı?" diye sordu Henry'ye. "Kocalarını yerler." Kocasının ensesini tırnağıyla hafifçe tırmaladı.

"Asıl ben seni yerim," diyen Henry onu büyük bir tutkuyla öptü.

Tam o anda ön kapı çaldı.

"Sir John," diye haykıran Clarissa yutkundu ve Henry'den uzaklaştı. Aynı anda Henry de, "Bay Jones!" diye haykırdı.

Clarissa Henry'yi holün kapısına doğru itekledi.

"Sen git ve ön kapıya bak. Ben kahveleri ve sandviçleri holdeki masaya bırakırım. Uygun zamanda onları alıp buraya getirirsin. Yüksek seviyeli görüşmeler artık başlayabilir." Elini öptü ve ağzına götürdü. "İyi şanslar, sevgilim."

"İyi şanslar!" diyen Henry tam gidecekken yeniden döndü. "Teşekkürler, demek istemiştim. Acaba hangisi önce geldi, çok merak ediyorum." Ardından da hızla ceketini ilikleyip, kravatını düzelterek ön kapıya koştu.

Clarissa tepsiyi ve bardağı aldı ve hole açılan kapıya doğru ilerledi. Tam o anda Henry'nin içten sesini duydu.

"İyi akşamlar Sir John."

Clarissa kısa bir duraksamanın ardından doğruca kitap raflarının yanına gitti, paneli açan kola bastı. Panel açıldı. Ve Henry başbakan eşliğinde salona girmeden tam bir saniye önce Clarissa tam sahneye yakışır bir mimik ve dramatik bir sesle, "Clarissa'nın gizemli çıkışı," diye fısıldadı kendi kendine ve gizli bölmede kayboldu.

SON

